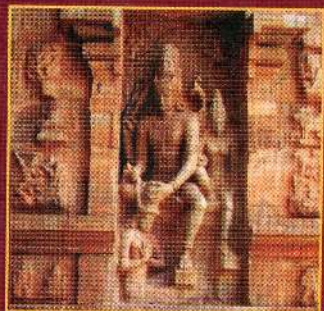

படிந்தமிழர் நடுகற் பண்பாடு

கலாபூஷணம், ஆய்வார்வலர்
நா.நவநாயகமூர்த்தி

படிந்தமிழர் நடுகற் பண்பாடு

(ஆய்வு நூல்)

கலாபூஷணம் - ஆய்வார்வலர்

நா.நவநாயகமூர்த்தி

(தொல்வியலாளர் - ஊந்துசமய நூலாசிரியர்)

முதலமைச்சர் விருது (வரலாற்று ஆய்வு)

வெளியீடு

வானதி பவளம்

பனங்காடு

அக்கரைப்பற்று.

இலங்கை

வானதி வெளியீடு-6

நூல் தரவுகள்

நூல் தலைப்பு :	பழந்தமிழர் நடுகற் பண்பாடு
ஆசிரியர் :	நா.நவநாயகமூர்த்தி
வகை :	ஆய்வு (பண்பாடு)
மொழி :	தமிழ்
முதற்பதிப்பு :	2011
உரிமை :	ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு :	வானதி பவனம், பனங்காடு, அக்கரைப்பற்று. (E.P) இலங்கை. தொ.பே.067-3678826
அச்சுப்பதிவு :	மல்டி அச்சகம், அக்கரைப்பற்று. தொ.பே.067-2279228
கணினிப் பதிவு	
அட்டை வடிவமைப்பு :	திரு.மா.லோகநாதன், அக்கரைப்பற்று.
வெளியிட்ட நாள் :	10 - 07 - 2011
பக்கங்கள் :	xxiv + 153
விலை :	ரூபா 300/-
Title :	Palan thamilar Nadukat Panpadu
Author :	N.Navanayagamoorthy
Type :	Culture
Medium :	Tamil
First Edition :	2011
Publication :	Vanathi Bavanan, Panankadu, Akkaripattu. (E.P), Sri Lanka . T.P.067-3678826
Printing :	Multi Offset Printers , Akkaraipattu. T.P.067-2279228
Type Setting & Cover Design :	M.Lohanathan, Akkaraipattu
Published on :	10 - 07 - 2011
Pages :	xxiv + 153
Price :	Rs.300/-

சமர்ப்பணம்

உள்ளத்து உவகையுடன்! என்னை
ஈன்றெடுத்துப் பெயரிட்டு
சீராட்டித் தாலாட்டி! என்னை
வளர்த்தெடுத்து உயரவைத்த! என்
அன்னையாம் சீவரெத்தினம்!
தந்தை மாணிக்கம் நாகமுத்து! ஆகிய
இருவருக்கும்!
இவ்வையகத்தில் என்னை! பல்
வளமுடன் வாழவைத்த
என் அன்பு மாமனார் திரு
கந்தப்பர் முத்துலிங்கம்
ஆகியோருக்கு! காணிக்கையாக
இந்நூல் சமர்ப்பணம்!

- ஆசிரியர்.

இந்நூல் வெளிவரக் காரணகர்த்தாவாகவிருந்த திரு. லீவ. ஜெகதீஸன்
(பிரதீதச செயலாளர், ஆதையடிவேம்பு) அவர்கள், மற்றும் ஆதரவு
நல்கிய திரு. நாராயணன் செல்வநாதன் M.A. (குமிழ்), M.Ed. (உதவிக்
கல்விப் பணிப்பாளர்) ஆகியோருக்கும், சொண்ட (SOND),
அக்கரைப்பற்று நிறுவனத்தினருக்கும் என் உளம் கனிந்த நன்றி
- ஆசிரியர்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

வாழ்த்துச்செய்தி	vi
வாழ்த்துரை	vii
சிறப்புரை	ix
அணிந்துரை	xi
என்னுரை	xx
இவர்களுக்கு எனது இதயபூர்வமான நன்றி	xxiii
1. பழந்தமிழரிடையே நிலவியிருந்த நடுகல் வழிபாடு	1
2. நடுகற் கல்வெட்டுக்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள்	16
3. நடுகல் நட்டுக் கௌரவிக்கப்பட்ட சங்க காலத் தமிழரசர்கள்	28
4. சங்க கால நடுகற்களில் பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள்	39
5. பழந்தமிழரிடையே நிலவியிருந்த தாழி ஆடக்கமுறை	66
6. புலவர் உள்ளம் சங்க கால நினைவலைகள்	88
7. பண்டைய ஈழத்தில் நடுகல் பண்பாடு	99
8. அசோகச் சக்கரவர்த்தி பௌத்த தூது அனுப்புவதற்கு முன்பே பகவான் புத்தரது தர்மபோதனைகள் ஈழத்தில் அறிமுகமாகி நிலவியிருந்தன	122
9. வீரசைவம் அல்லது இலிங்காயுதம்	139

வாழ்த்துச் செய்தி

கலாபூஷணம் நவநாயகமூர்த்தி பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியில் பற்றிய ஆய்வில் தணியாத தாகம் கொண்டவர். அவரது அறிவும் ஆர்வமும் பழந்தமிழர் வாழ்வை வளம் படுத்திய விழுமியங்களைத் துலக்கி வருவதைக் காண்கின்றோம்.

அவர் இதுவரை ஆறு ஆய்வு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவரது அரும்பணிக்கு அங்கீகாரமாய் அவருக்கு “கலாபூஷணம்” விருதும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அவரது தளரா ஆய்வு முயற்சியால் இப் “பழந்தமிழர் நடுகற் பண்பாடு” என்னும் நூலும் வெளியிடப்படுவது பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது.

அறிவு விருத்தி தமது பொருளாதார விருத்திக்கே எனப் பலர் பொருளீட்டலில் ஈடுபடும் போது திரு.நவநாயகமூர்த்தி தனது நலிந்த பொருளாதார நிலையிலும் ஆய்வு முயற்சியில் ஈடுபடுவது அவரை ஒரு சாதனையாளராக்கியுள்ளது. “என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே” என வாழும் அவரது சால்பு வியக்கத்தக்கதாகும்.

கிழக்கு மாகாணப் பண்டைத்தமிழர் வாழ்வியல் விழுமியங்கள் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டுப் பேணப்படுவது காலத்தின் அவசிய தேவை. இதனைக் கிழக்கு மாகாணக் கல்வி அமைச்சு கருத்திற்கொண்டு அத்தகைய ஆய்வுகளுக்கான அமைப்பொன்றினை உருவாக்கி அர்ப்பணிப்போடு செயற்படுத்துவது பயன்தரும். சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இதுபற்றி சிந்திக்க வேண்டுமென வினையமாக வேண்டுகின்றேன்.

ஆய்வார்வலர், கலாபூஷணம் நவநாயகமூர்த்தி தம்பிலுவில் மகாவித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்ற காலத்தில் நான்கு ஆண்டுகள் (1963-1966) ஆசிரியராகப் பணியாற்றி “வினையும் பயிரை முனையில் இனங்கண்டு” உதவிய உறவின் விளைச்சல் மேலும் தொடர வாழ்த்தி மகிழ்கின்றேன்.

ஆர்.எஸ்.நடராஜா

வாழ்த்துரை

நடுகற்பண்பாடு

ஆதித்திராவிடரின் வரலாற்று ரீதியான நடுகற்பண்பாடு தனித்துவமானது. சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் இத்தகைய பண்பாடு பேணப்பட்டுள்ளதை நாம் அறிகிறோம். பிற்காலத்தில் இவ்வழக்கம், ஈமத்தாழிகளில் சடலங்களை அடக்கம் செய்யும் வழக்கமாக மாறியுள்ளது. இறந்தவர் ஒருவரைப் புதைக்கும் புதைகுழியில் நடுகல் நடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் நடுகல் வழிபாடும் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

இவற்றுக்கான ஆதாரச் சான்றுகள் நிறைய உள்ளன. இவை பற்றி தமிழகத்தில் ஆதிச்சநல்லூரில், புத்தளத்தில் பொன்பரிப்பு, கோறளைப்பற்றில் வாகரை முதலிய இடங்களில் ஆதாரங்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. ஆனாலும் தொன்மை வாய்ந்த இப்பண்பாடு பற்றி வரலாற்றாசிரியர்கள் எவரும் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அவ்வப்போது சில கட்டுரைகள் மட்டுமே வெளி வந்துள்ளன. (நடுகல்வழிபாடு- புலவர்.செ.இராக) தற்போது முதன்முறையாக இந்த நடுகற்கள் பற்றிய ஆய்வு நூலொன்று வெளிவருகிறது. இதை எழுதிய ஆய்வார்வலர் நா.நவநாயகமூர்த்தி பாராட்டுக்குரியவர்.

இவருடைய ஆய்வில் தமிழர்களின் “நடுகல் பண்பாடு” தொடர்பான பல அம்சங்களையும் நாம் தரிசிக்க முடிகிறது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் அவர் சேர்த்துள்ள அடிக்குறிப்புகள் நம்மைப் பிரமிக்க வைக்கிறது.

இந்நூலில் பின்வரும் அம்சங்கள் இடம் பெறுகின்றன:

- (1) பழந்தமிழரிடையே நிலவிய நடுகல் வழிபாடு
- (2) நடுகற்களில் உள்ள வரலாற்றுச் செய்திகள்
- (3) நடுகற்களுக்கு உரித்தான சங்க காலத் தமிழர்கள்
- (4) சங்க கால நடுகற்களில் பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள்
- (5) பண்டைய ஈழத்தில் நடுகல் பண்பாடு

இவை ஒவ்வொன்றும் நடுகல் பண்பாடு பற்றிய ஒரு பன்முகத் தோற்றத்தைத் தருகின்றன. இதில் பண்டைய ஈழத்தில் நடுகல்பண்பாடு என்னும் அத்தியாயம் முக்கியமானது.

கந்தரோடையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல நடுகற்கள் பௌத்த தூபி வடிவில் அமைந்திருந்தன. பலர் இதைப் பௌத்த சமய சின்னங்கள் எனத் தவறாகக் குறிப்பிட்டனர். ஆனால் அவை உண்மையில் ஆதித் தமிழரின் நடுகற்களே (மட்டக்களப்பு கலை வளம்- செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி - பக்.98)

இதுபற்றி இந்நூலில் மேலும் பல விஸ்தாரமான தகவல்கள் இடம்பெறுகின்றன. அதைத் தொடர்ந்து சாகாமம், பனங்காடு முதலிய இடங்களில் உள்ள நடுகற்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

திரு.நா.நவநாயகமூர்த்தி பற்றி நினைக்கும் போது முன்னாள் தமிழக பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் க.ப.அறவாணன் குறிப்பிட்ட விடயம் நினைவுக்கு வருகிறது. அவரது கடிதத் தலைப்பில் இவ்வாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“முயன்று வரலாற்றைப் படித்தல் வேண்டும்
முடிந்தால் வரலாற்றைப் படைத்தல் வேண்டும்
இயன்றால் வரலாறாகவே வாழ்தல் வேண்டும்”

அத்தகையவர்தான் இந்த நா.நவநாயகமூர்த்தி என்பதைப் “பழந்தமிழர் நடுகல்பண்பாடு” என்னும் இந்நூல் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

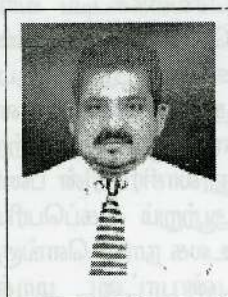
- அன்புமணி

‘தவயதி’

ஆரையம்பதி-01

20-05-2011

சிறப்புரை

“பழந்தமிழர் நடுகற் பண்பாடு” என்கின்ற இவ்வாய்வு நூலுக்கு சிறப்புரை வழங்குவதில் பெருமிதமடைகின்றேன். நூலாசிரியர் அவர்கள் கடந்த காலத்தில் பல ஆய்வு நூல்களை எமக்கு வெளியிட்டுத் தந்திருக்கின்றார். அந்தவகையில் இந்நூலானது பழந்தமிழரின் பல்வேறு தொல்லியல் விடயங்களை எமக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டக்கூடியதாக அமைந்திருக்கின்றது. அந்தவகையில் தமிழரின் மொழிப் பயன்பாடு, தமிழெழுத்துக்களின் வடிவங்களும் உருவங்களும் தமிழரின் போரியல் திறமைகளும் முறைமைகளும், ஆட்சி முறைமைகள், மற்றும் வழிபாட்டு முறைமைகள், திருத்தலங்களுடைய வரலாறுகள் என பல்வகையான வரலாற்று விடயங்களை சான்றுகளோடு எமக்கு தெளிவாக இயம்புகின்றார். அதுமட்டுமல்லாது அப்பண்பாடுகள் இன்று எவ்வாறு நாகரிக மாற்றத்திற்குட்பட்டு வடிவமாற்றம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன என்கின்ற விடயங்களையும் கோடிட்டுக் காட்டியிருக்கின்றார்.

மேலும், மேற்படி விடயங்களை மிகவும் ஆழமாகவும் வரலாற்றுச் சான்றுகளோடும் ஆய்ந்து கூறியிருப்பது சந்தேகங்களுக்கு இடமளியாது உள்ளவற்றை அப்படியே எமக்குத் தந்திருக்கின்றார் என்பதை வெள்ளிடை மலையாகக் கூறுகின்றது. அத்துடன் இவற்றுக்குச் சான்று பகரும் தமிழ், மற்றும் ஆங்கில மொழிமூல நூல்களை பெயர்களோடும், எழுத்தாளர்களின் விபரங்களோடும் தந்திருப்பதானது, வாசகர்கள் மேலும் பல நூல்களைத் தேடிக்கற்பதற்கும் ஆய்ந்தறிவதற்கும் வசதியளிக்கின்றது. பலர் இந்நூல் மாணவர்களுக்கு சிறந்ததாக அமையும் எனக் கருதினாலும், நான் இதனை தமிழர் பண்பாட்டுக்கான ஓர் ஆக்கபூர்வமான ஆவணப் படுத்தலாகவே பார்க்கின்றேன். திராவிடர் வரலாறும், தமிழர் பண்பாடும் இன்று திரிபுபடுத்தப்படுகின்ற அல்லது திரிவடைகின்ற சூழ்நிலையில் இவ்வாறான வெளியீடுகளை சிறந்த ஆவணப் படுத்தல்களாகப் பார்க்கமுடியும்.

அத்துடன், ஒப்பீட்டு ரீதியாக நடுகற்களே பண்டைய பண்பாட்டு விழுமியங்களை அதிகமாக இயம்பி நிற்கின்றன. அண்மையில் எனக்கு காலித்துறைமுகத்திலுள்ள அருங்காட்சியகத்திற்குச் செல்லக்கூடிய வாய்ப்புக்கிடைத்தது. அங்கும் கூட எமது திராவிட மொழிகளிலும், பண்டைய தமிழ் எழுத்துருக்களிலுமான நடுகற்களும் கல்வெட்டுக்களும், இந்து தெய்வச் சிலைகளுமே கூடுதலாக அலங்கரிக்கின்றன. இவ்வாறான விடயங்களைத் தேடிப்பிடித்து எமக்கு அவைபற்றி ஆய்வு செய்து விளங்கப்படுத்தும் மேற்படி நூலாசிரியரின் பணி மிகவும் அளப்பரியது. தமிழுக்கும் தமிழனுக்கும் ஆற்றும் மிகப்பெரியதொண்டு. இன்று காலச்சூழ்நிலை காரணமாக உலக நாடுகளெங்கும் புலம் பெயர் தமிழர்களாக தமிழை மறந்து தமிழர் பண்பாட்டை மறக்கக்கூடிய தறுவாயில் வாழ்கின்ற எதிர்கால சந்ததியினருக்கு கிடைக்கப் பெற்ற நல்லதொரு வளமாகவும் இதனை நோக்கக்கூடியதாகவுள்ளது.

இவ்வாய்வு நூலில் இந்தியா போன்ற அயல் நாடுகளுடன் எமக்கிருந்த தொடர்புகள் மற்றும் அந்நிய நாட்டினருடைய ஆதிக்கங்கள் மட்டுமன்றி பௌத்தம் போன்ற சக மதத்தினருடன் எமக்கிருந்த தொடர்புகளும் ஆராயப்பட்டிருப்பது தமிழர் தொன்மையை அனைவரும் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய முறைமையாக உள்ளது. இதனை நூலாசிரியர் சிறப்பான முறையில் கையாண்டிருக்கின்றார்.

நூலாசிரியர் கலாபூஷணம் திரு.நா. நவநாயகமூர்த்தி அவர்கள் பல விருதுகளுக்குச் சொந்தக்காரர். இருப்பினும் அவற்றை விரும்பாதவர். எளிமையானவர். அவருடைய நட்பு கிடைத்திருப்பதை நானும் பெரும் பேறாகக் கருதுகின்றேன். மேலும் பல இவ்வாறான அவருடைய ஆய்வு நூல்கள் எதிர்காலத்தில் வெளிவரவேண்டும், அதற்கான ஆசியையும் ஆயுள், ஆரோக்கியத்தையும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அவருக்கு வழங்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்திப்பதோடு, உலகவாழ் அனைத்துத் தமிழரும் இந்நூலின் பலனைப் பெறவேண்டும் எனவும் அன்போடும் வாஞ்சையோடும் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

- வேதநாயகம் ஜெகதீசன்

(இலங்கை நிர்வாக சேவை)
பிரதேச செயலாளர்,
ஆலையடிவேம்பு.

2011-06-06

அணிந்தாரை

முன்னாள் மட்டக்களப்பு மாவட்ட கலாசார உத்தியோகத்தர்
முன்னாள் மட்டக்களப்பு மாவட்ட பாரளுமன்ற உறுப்பினர்
செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி

போரில் வீரமரணம் எய்தியவர்கள், நல்ல பண்புகளைக் கொண்டவர்கள் மரணித்தால் அவர் நினைவாக நடுவது 'நடுகல்' எனப்படும். இவ்விதம் நடுகற்கள், நினைவுத்தூபிகள், கல்லறைகள், இன்று நேற்று தொடங்கியது அல்ல. மனிதன் தோன்றி வளர்ந்து நாகரீகம் அடைந்த நாள் முதல் குறிப்பாக புதிய கற்காலத்திலிருந்தே (Neolithic) வளர்ந்து வந்த ஒரு பண்பாடாகும். அதுவும் வீரத்தமிழனின் வீரவரலாறு கூறும் இத்தகைய நினைவுச் சின்னங்கள் பெருங்கற்காலம் முதல் வழக்கிலிருந்தன. பின்பு சங்ககாலம், சங்க காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்த பல்வேறு அரசுகளின் காலங்களிலெல்லாம் நடுகல் அமைத்தலும் வழிபடலும் தொடர்ந்தது.

புதிய கற்காலத்திலே இறந்தோரை அருகிலே புதைத்த எம் மூதாதையர் பெருங்கற்காலத்திலே பெரிய தாழிகளில் அடைத்து புதைத்ததோடு நில்லாமல் கல்லறைகள், நடுகற்களை அமைக்கவும் ஆரம்பித்தனர். பெருங்கற்கால நடுகற்கள் என்பது பெரிய கற்களைப் பயன்படுத்தி ஈமச்சின்னங்களை அமைப்பதாகும். இறந்தோர் எலும்புடன் அவர்கள் பாவித்த அனைத்துப் பொருட்களையும் தாழியினுள் இட்டுப் புதைத்தனர். அதன் மேல் பல்வேறு வடிவான நடுகற்களை எழுப்பினர்

அவை,

குத்துக்கல் (Manhir)

குடைக்கல் (Umbralla Stone)

தொப்பிக்கல் (Thoppigal)

கல்லறைகள் (List grave)

கல்மேசைகள் (Dolmen grave)

குடை வரைக்கல் (Roet cut cave) எனப்பட்டன.

இவ்விதம் பெருங்கற் காலத்தில் பல விதமான கல்லறைகளை அமைத்த திராவிடர்கள் சங்க காலத்தில் 'தாழியில்' அடைப்போர் என கூறப்பட்டனர். சங்க கால தாழிகள் முதுமக்கள் தாழிகள் எனப்பட்டன. ஆநிரை கவர்தல், ஆநிரை மீட்பு என்பன சங்க காலத்தில் முக்கியம் பெற்றன. இவற்றின் காரணமாக ஏற்பட்ட போர் விரிவடைந்து அரண்மனை, நிலம், பொருள், அரசு, பெண் என விரிவடைந்து கொண்டு போகும். இந்த போரில் வீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கு நடுகல் நாட்டி வழிபடவும் செய்தனர். பின்னர் இவ்வீரர் ஆநிரை கவர்தலையே தொழிலாகவும் கொண்டனர். இதனை அகநானூறு அழகாகத் தருகிறது,

“விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடத்

தொலைந்தோ - (அகநானூறு பாடல் 53)

இவ்விதம் வீரமரணம் எய்தியோர் வேடியப்பன் எனப்பட்டான். நடுகல் கோயில் வேடியப்பன் கோயில் எனப்படும். இந்த பெயர் வழங்கல் முறையானது கிருஸ்ணராயப்பன், சன்யாசியப்பன், மீனாரப்பன், கொங்கு நாட்டிலே கருப்பணன், குப்பியணான், ராவுத்தனன் என பெயர்கள் சூட்டப்பட்டனர். இவை இந்நூல்

ஆசிரியர் தேடிய நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நடுகற்களின் விபரங்கள் இந்நூலில் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த நடுகற்கள் குறிப்பாக பின்வருவோருக்கு நடப்பட்டுள்ளன.

- (அ) போரில் வீரமரணம் எய்தியோருக்கு
- (ஆ) கடவுள் கோயில் கட்டியோருக்கு
- (இ) கால்வாய் வெட்டியவர்க்கு
- (ஈ) வடக்கிலிருந்து உயிர் விடுபவர்க்கு
- (உ) விரதமிருந்து உயிர் நீத்த சமணர்க்கு
- (ஊ) நற்காரிய விடயமாக தற்கொலை செய்தவர்க்கு
- (எ) நரபலியாக வெட்டுண்டவர்களுக்கு
- (ஏ) உடன்கட்டை ஏறிய உத்தம பெண்டிர்க்கு

நடுகல் நடப்பட்டது. சிலருக்கு கோயிலும் அமைக்கப்பட்டது. நடுகல் சங்க காலத்தில் மட்டுமல்ல தொல்காப்பியர் காலத்திலும் இருந்ததாக இந்நூல் ஆசிரியர் ஆதாரங்களுடன் காட்டியுள்ளார்.

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இருமூன்று மரபிற்கல் ”

என தொல்காப்பியம் நடுகல் பற்றிக் கூறுகிறது. தொல்காப்பியம் கி.மு.5ம் நூற்றாண்டு என அறிஞர் கருதுவர்.

இந்த நடுகற்களிலே வீரனைப் பற்றிய புகழ்ச்சிகள், பல்வேறு வசனங்கள், குடிப்பெருமை போன்ற பல்வேறு விடயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும். அவை எல்லாவற்றையும் இந்நூல் ஆசிரியர் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார்.

வீரர்கள் கையில் இடக்கையில் வில்லும் வலக்கையில் வாளும் கொண்ட உருவம் பொறிக்கப்படும். வீரன் ஒருவர் குத்திக் கொல்லப்பட்டிருந்தால் குதிரை உருவம், மறவனாக இருந்தால் மாடு உருவம், குதிரை, பன்றி, உருவங்கள், அம்பு பாய்ந்த நிலையில் வீரனின் உருவமும், வீரச்செயல்களும், பாட்டன், தந்தை பெயரோடு, சேவகர், அரசனோடு பெயர் சேர்த்துப் பொறித்தல். இப்படி பல்வேறு விதமாக நடுகற்கள் நடப்படும் என்பதனையும் அவை பெரும்பாலும் தனியார் கொல்லைகள், ஏரிக்கரைகளில் காணப்படுமெனவும் தான் தேடிய நடுகற்களில் உள்ளபடி எழுதியுள்ளார்.

இவை அனைத்தும் முதலாவது அத்தியாயமான பழந்தமிழர் நடுகற்பண்பாடு என்பதில் குறிப்பிட்டுள்ளார். நூற்றுக்கணக்கான நடுகற்கள் பற்றி விரித்துக் காட்டியுள்ளார். அவற்றின் சாரங்களை மட்டும் இங்கு தொகுத்துத் தந்துள்ளேன்.

நடுகல் வழிபாடு வீரவழிபாடு என்பதை இந்நூல் ஆசிரியர் பல சந்தர்ப்பங்களில் காட்டியுள்ளார். வீரமரணம் அடைந்தவர் ஞாபகார்த்தமாக நிறுவப்படும் நடுகல் காலப்போக்கில் வீரவழி பாடாகவும் பரிணமித்தது. பின்பு உணவுப் பண்டங்களைப் படைத் தனர். வீரனின் காலருகே வைக்கப்பட்ட “கெண்டி”யில் கள் படைத்தனர். படையல் இட்டனர். இதனை “நாட்பலி” என்றனர். அந்நாட்களில் நீராட்டி பூச்சூட்டி வேள்வி செய்தமையும் காண முடிகிறது. வீரர்கள் கொற்றவைக்கு உயிரையும் கொடுத்தனர்.

நடுகல் ஒன்றினைத் தேடும் போது எவ்விதம் தேடி எடுத்து வீரர்க்கு உரித்தாக்கின்றனர் என்பதெல்லாம் பல்வேறு

நடுகற்களைக் காட்டியே எழுதியுள்ளார். விசேடமாக கூறுவதானால் நடுகல் பண்பாடு என்பதில் ஊறி மூழ்கி எழுதியுள்ளார். கி.பி. 13ம் நூற்றாண்டு வரை உள்ள வெவ்வேறு இடத்து நடுகற்கள் எல்லாம் ஆராய்ந்துள்ளார்.

நடுகற்களிலே வரலாற்றுச் செய்திகள் என்ற அடுத்த அத்தியாயத்திலே, இந்நூலாசிரியர் மன்னர்களுடைய பெயர், ஆட்சி ஆண்டுகள், ஏற்பட்ட போர் போன்ற பல்வேறு விடயங்கள் நடுகற்கள் மூலம் அறியப்பட்ட விளக்கங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. பல்லவ மன்னர்களுடைய ஆண்டுகளே (ஆட்சி) நடுகற்கள் மூலம் தான் கண்டறியப்பட்டதாம். அபராஜித வர்மனோடு பல்லவ வரலாறு முடிந்ததாக வரலாறுகள் கூறுகின்றன. ஆனால் அதற்குப் பின்பும் வேறும் அம்மரபைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆட்சி புரிந்ததாக நடுகல் மூலம் கண்டறியப்பட்டன என இந்நூலாசிரியர் காட்டியுள்ளார்.

நடுகல் நாட்டி கௌரவிக்கப்பட்ட சங்க கால தமிழரசர்கள் என்ற அத்தியாயம் ஒன்று கோப்பெருஞ்சோழன் தனது மக்கள் தீயவர்களாக இருந்தமையினால் அவர்களைத் திருத்தமுடியாது போகவே வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான். இது இவனது நடுகல் மூலம் அறியப்பட்டது. தகடீரை ஆண்ட அதியமான் நெடுமானஞ்சி மிகவும் புகழ் பெற்றவன். நீண்ட காலம் உயிர் வாழும் நெல்லிக் கனியை ஒளவையாருக்குக் கொடுத்தவன். இவன் சேரமானுடன் போரிட்டு இறந்தான். அவ்வூரே திரண்டு நடுகல் நாட்டி படையல் செய்து வழிபட்டனர். மயிற்பீலியும் வடி மதுவும் வைத்தனர்.

சங்க கால நடுகற்களில் பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் காணப்பட்டன. சிந்துவெளி எழுத்துக்களிலிருந்தே 'நாகரி'

எனப்பட்ட பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் தோன்றின. பழந்தமிழ் எழுத்துக்களின் தோற்றம் என்ற தலைப்பிலே தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள், ஈழத்திலே தமிழ் பிராமி எழுத்துக்கள், சங்க கால தமிழ் எழுத்துக்கள் போன்று அக்காலத்து வழங்கப்பட்ட பழந்தமிழ் எழுத்தான தமிழி சங்க கால கல்வெட்டுக்களில் பாவிக்கப்பட்டுள்ளமை பற்றியும் இந்நூல் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இவை எல்லாம் கூறப்பட்ட பின்பு,

பழந்தமிழரிடையே நிலவியிருந்த தாழி அடக்க முறை பற்றியும் எழுதியுள்ளார். இறந்தோரை அடக்கம் செய்ய பயன்படுத்தப்பட்ட தாழி “முதுமக்கள் தாழி” என சங்க காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. அது பற்றி நிறைய குறிப்பிடுகிறார். மேலும் சோழ குளமுற்றத்துத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்னும் சோழன் இறந்ததும் முதுமக்கள் தாழியில் அவனை அடக்கம் செய்த விடயம் நடுகல் மூலம் காட்டப்பட்டது பற்றிய விபரங்களைத் தருகிறார். இந்த அத்தியாயத்திலே மேலும் ஈழத்து தாழிகள், பெருங்கற்கால தாழி அடக்கம், கந்தரோடை, அனூரதபுரம், புத்தளம், ஆனைக்கோட்டை, கதிர்காமம், திசமாறகம போன்ற இடங்களில் காணப்பட்ட தாழிகள் விபரம் காட்டியுள்ளார்.

குடும்பிகல, பம்பரஸ்த்தலாவ போன்ற இடங்களில் எடுக்கப்பட்ட தாழிகள் முதுமக்கட் தாழிகள் எனவும் விளக்கியுள்ளார். வாகரையில் ‘குரங்கு படை எடுத்த வேம்பு’ என்பது பற்றியும் வாகரையில் நிலவிய பெருங்கற்கால பண்பாடு பற்றியும் சிறிது குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இங்கு குறிப்பிட்டே ஆக வேண்டிய ஒரு முக்கியமான தகவல். அண்மையில் வாகரையில் கதிரவெளியில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட அம்மன் சிலையும் தொடர்ந்து காயான்கேணியில் சில இடங்களில் தோண்டப்பட்டவையும் பத்திரிகைச் செய்திகள். வாகரைப் பிரதேசம் இன்று மக்கட் தொகை அருகிக் காணப்படும் ஒரு பிரதேசம். ஆனால் பண்டு பெருங்கற்கால ஆதித்திராவிடக் குடிகளின் நாகரீகம் இருந்த இடமாகும். இதற்கு ஆதாரமாக கதிரவெளியும், மாங்கேணி, காயான்கேணி, பால்சேனை போன்ற இடங்களுமாகும். இப்பிரதேசங்களில் அடர்ந்த காடுகளுக்குள் திட்டி திட்டியாகக் காணப்படும் மேடுகளும், காயான்கேணியில் சுமார் 8 மைல் பரப்பளவிலே காணப்படும் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கல்மேசை வடிவிலான இடிபாடுகளும் இவை நூற்றுக்கணக்கான ஈமத்தாழிகளுடன் கூடிய நடுகற்கள் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. இது ஒரு புறம் பெரியதொரு சுற்றுமதிலுடன் கூடிய அரண்மனை அத்திவாரமும் அதன் மறுபுறம் தொடர்ச்சியான ஈமத் தாழிகளைக் கொண்ட இடுகாடுமாகும்.

இங்கு செப்பனிடப்பட்ட தூண் நடப்படும் கற்குழி, கற்றூண் பொருத்தும் அடிப்பகுதி, ஓட்டுத்துண்டுகள், சீரழிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள், ஓடுகள், வேறும் பொருட்கள், பண்டை கலாசார சிற்பதகடு, அம்மன் சிலை, குகைப் பீலியிலே பிராமிக்கல்வெட்டு போன்ற பல்வேறு பொருட்கள் காணப்படுகின்றன. வாகரைப் பிரதேசம் தமிழ் மக்களின் தொன்மைக்கு அசைக்கமுடியாத சான்றாகிறது.

க.தங்கேஸ்வரி - கட்டுரை- கலைக்கேசரி- ஜனவரி 2011

பனங்காடு நடுகற்களும், ஐயனார் வழிபாடும்.

இந்தியா, தமிழகம், ஈழத்தில் பல்வேறு இடங்களில் காணப்பட்ட நடுகற்கள், தாழி அடக்கமுறை எல்லாம் கூறப்பட்டு, இறுதியாக இவரது சொந்த ஊரான பனங்காடு, அங்கு காணப்படும் ஐயனார் வரலாறு, அதன் பாரம்பரியம் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இங்கிருந்த பல நடுகற்களை ஒன்று சேர்த்து மேடையாக்கி அதில் ஐயனார் சிலை வைத்து வழிபடப்பட்டதாகவும் அதன் வரலாறு கூறியுள்ளார். சங்க கால தமிழக முறை போல் இங்கும் நடுகற்களை சேர்த்து மேடையாக்கி ஐயனார் சிலை வைத்து அது இன்று கோயிலாக மக்கள் வழிபடும் இடமாக உள்ளதை நோக்கினால் கொற்றவை வழிபாடு போன்றதாகும். ஆரம்பத்தில் ஆதித்திராவிட முறைப்படி திறந்தவெளிக் கோயிலாக இருந்து பின்னர் வீரவழிபாட்டு இடமாக ஐயனார் கோயிலாக மாறி உள்ளது என இந்நூலில் கூறியுள்ளார். ஐயனார் காவல் தெய்வம் என்பது நோக்கற்பாலது.

பழந்தமிழர் நடுகற் பண்பாடு என்ற இந்த நூலிலே இறுதியில் இரு அத்தியாயங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அசோகரது தூது ஈழத்திற்கு வருமுன்னரே புத்தபெருமானது போதனைகள் ஈழத்திலிருந்தன என்ற ஒரு கட்டுரையும் வீரசைவம் பற்றிய பிறிதோர் கட்டுரையும் அனுபந்தம் போல் சேர்க்கப் பட்டுள்ளன. மகிந்தரும் சங்கமித்தரையும் வெள்ளரசுக்கிளை கொண்டு வந்து நாட்டிய விழாவிற்கு கதிர்காம சத்திரியர், சந்தன காம பிரபுக்கள் போன்ற பலரும் சென்றதாக மகாவம்சம் கூறும். காரணம் அதற்கு முன்பே இங்கு பௌத்த மத பண்பாடுகள் வந்துவிட்டன. புத்தரின் தர்மபோதனைகள் கலிங்கம் ஊடாக பண்டியர் மூலம்

யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து சேர்ந்து ஈழத்தில் பல பாகங்களிலும் அறிமுகமாகியிருந்தன என இந்நூலாசிரியர் போதிய ஆதாரங்களுடன் முன்வைத்துள்ளார்.

இறுதியாக வீரசைவம் அல்லது இலிங்காயுதம் பற்றிய விபரம் ஒன்றினை கட்டுரையாக தந்துள்ளார். சிவனைக் குறிப்பதே இலிங்கம் என்ற மேற்கோள்படி வீரசைவம் எப்படி தமிழகத்தில், ஈழத்தில் பரவியது என்பது பற்றி விரிவாகக் காட்டியுள்ளார். கிழக்கு மாகாண வீரசைவம் சங்கம குருக்கள் போன்ற பல பண்புகளையும் விபரமாக விளக்கமாக தந்துள்ளார்.

இந்நூல் ஆசிரியர் ஆர்வம் மிக்கவர். தமிழர் வரலாறு, பண்பாடு நிலைத்து நிற்க அரும்பாடு படுபவர். இவரது பணி நீண்டு நிலைத்து நிற்க வாழ்த்துகின்றேன்.

க.தங்கேஸ்வரி

25.05.2011.

என்னுரை

நடுகல் வழிபாடு என்பது பழந்தமிழரிடையே நிலவியிருந்த சமய வழிபாட்டுக் கூறுகளில் ஒன்றாகும். மேலும் அக்காலத் தமிழர்கள் வீரப்பண்பை எவ்வாறு போற்றி வந்தனர் என்பதையும் இது புலப்படுத்தும். இதேவேளை, சடங்கு சம்பிரதாயங்களுடன் மட்டுப் படுத்தப்பட்ட பழந்தமிழர் வாழ்வியல் முறைகளுள் ஒன்று என இதனைக் கருதல் ஆகாது. மாறாக இவ்வழிபாட்டுப் பண்பாடானது (நடுகற்கள்) பழந்தமிழர் வரலாறு, இலக்கியம், மொழியியல் ஆகிய துறைகளுக்கும் காத்திரமான சான்றாக விளங்குகின்றது.

நடுகற்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வரலாற்றுச் செய்திகள், அக்கால கட்டத்தில் ஆட்சி புரிந்து வந்த மன்னர்கள், ஆட்சி புரிந்த காலம் ஆகியன பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு வலுவான சான்று களாகவுள்ளன. குறிப்பாகப் பல்லவர் கால மன்னர்கள் பற்றி அக்கால கட்டத்தில் நடப்பட்ட நடுகற்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதேபோன்று சில நடுகற்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள செய்யுள் வரிகள் வாயிலாகக் கல்வெட்டுக்கள் (நடுகல்) நடப்பட்ட காலத்தில் நிலவியிருந்த இலக்கிய வளம் பற்றி அறியலாம்.

மேலும் நடுகற்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செய்திகள் அதாவது சம்பவங்கள் என்ன காரணத்துக்காக நடுகல் நடப்படுகின்றது என்பவற்றின் வாயிலாக அக்காலத் தமிழர் வாழ்வியல் பற்றி அறிய முடிகின்றது. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகத் தமிழ் எழுத்து (வரிவடிவம்) வளர்ச்சி பற்றி அறிவதற்குக் காத்திரமான

சான்றுகளாக நடுகற்கள் (கல்வெட்டுக்கள்) விளங்குகின்றன என்றால் மிகையாகாது. சுமார் இரண்டாயிரத்தி ஐந்நூறு வருடங் களுக்கு முன்பிருந்தே தமிழ் மொழிக்கு எழுத்து (வரிவடிவம்) இருந்து வந்துள்ளதை நடுகற் கல்வெட்டுக்கள் உறுதி செய்கின்றன.

கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் அசோகர் காலத்திலேயே தென்னிந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் அசோகப் பிராமி எழுத்துக்கள் அறிமுகமாகிச் செல்வாக்குப் பெற்றன. இதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் தமிழ் மொழிக்கு எழுத்துக்கள் இல்லை. அசோகப் பிராமி (வரிவடிவம்) யிலிருந்தே தமிழ்மொழிக்கு எழுத்துக்கள் தோன்றின என்ற கருத்துக்கள் அண்மைக் காலம் வரை சிலரிடையே இருந்து வந்துள்ளன. இதேவேளை சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட, அண்மையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட நடுகற்கள் இவற்றையெல்லாம் பொய்யாக்கியுள்ளன.

இக்கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் அசோகப் பிராமி எழுத்துக்கள் அறிமுகமாவதற்கு முன்பு கி.மு.ஐந்தாம், நாலாம் நூற்றாண்டுகளில் வழக்கில் இருந்தன. தமிழ்ப் பிராமி அல்லது 'தமிழி' என்ற இவ்வெழுத்துக் களைக்கொண்டே சங்க இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அசோகர் காலப் பிராமி எழுத்துக்கள் அறிமுகமான பின்னர் இரு வரிவடிவங்களும் கையாளப்பட்டன என்ற உண்மையையும் பழந்தமிழ் எழுத்திலிருந்து பிற்காலத்தில் தமிழ் வரிவடிவம் எவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்றது என்பனவற்றையெல்லாம் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி.பதினாலாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தைச் சேர்ந்த நடுகற்கள் விளக்குகின்றன.

இவ்வாறு பன்முகப்பட்ட பரிணாமங்களில் காத்திரமான பங்களிப்பை நல்கி வரும் நடுகற்கள் பற்றிய இச்சிறுநூலை எழுதி வெளியிடுவதில் பெருமிதம் அடைகின்றேன். மேலும் இந்நூலில் பழந்தமிழரிடையே நிலவியிருந்த அடக்கமுறைகளில் ஒன்றான (இறந்தோரை) தாழியடக்கம் பற்றிய கட்டுரையும் , 'அசோகச் சக்கரவர்த்தி' பௌத்த தூது அனுப்புவதற்கு முன்பே பகவான் புத்தரது தர்ம போதனைகள் ஈழத்தில் அறிமுகமாகி நிலவியிருந்தன' வீரசைவம் அல்லது இலிங்காயுதம் ஆகிய கட்டுரைகளும் அடக்கம். இதன் வாயிலாக உண்மைகள் பலவற்றை நீங்கள் தரிசிக்க முடியும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூல் படிப்பவர்களுக்கு நன்கு பயன்படவேண்டும் என்பது எனது விருப்பமாகும்.

கடந்த காலத்தில் வெளிவந்த 'தமிழரும் முருகவழிபாடும்', தொல்லியல் சிந்தனைகள், பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டுக் கோலங்கள், பண்டைய ஈழத்தமிழர், தம்பிலுவில் கண்ணகி வழிபாடு, ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் ஆகிய நூல்களைத் தொடர்ந்து வெளிவரும் இந்நூலும் வழமை போன்று பல்துறை சார்ந்த ஆய்வாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், தமிழ்ச் சான்றோர்கள் என்போரிடையேயும் எனது அன்பிற்கினிய வாசகர்களிடையேயும் நல்ல வரவேற்பினைப் பெறும் என்பது எனது பெருநம்பிக்கையாகும். குறிப்பாக மாணவர்களுக்கு இந்நூல் பயனளிக்கும்.

வணக்கம்

வானதி பவனம்

ஆய்வார்வலர்

பனங்காடு, அக்கரைப்பற்று

நா.நவநாயகமூர்த்தி

18.11.2010

- xxii -

இவர்களுக்கு எடுத்து இதயபூர்வமான நன்றி

- ❖ கல்லூரியில் மாணவனாக விருந்த காலத்தில் அமிழ்தினும் இனிய தமிழை செம்மையறக் கற்பித்துத் தமிழியல் மீது தணியாத தாகத்தைத் தோற்றுவித்தவரும் அன்புடன் வாழ்த்துச்செய்தி வழங்கியவருமான எனது மாபெரும் மதிப்புக்குரிய தமிழ் ஆசான் திரு.ஆர்.எஸ்.நடராஜா (M.A.,PGDE,SLEAS) ஐயா அவர்கள்
- ❖ எனது இலக்கியப் பணிக்கும் எழுத்துக்கும் உவகையுடன் ஊக்கம் அளித்துப் பல்வகையிலும் உறுதுணையாக விருந்து வரும் எனது பேரன்புக்குரிய இலக்கிய வித்தகர் இரா.நாகலிங்கம் (அன்புமணி) ஐயா அவர்கள்.
- ❖ சீரிய முறையில் இந்நூலுக்கு சிறப்புரை வழங்கிய திரு.வே. ஜெகதீஸன் ஐயா (பிரதேச செயலாளர் - ஆலையடிவேம்பு) அவர்கள்
- ❖ இந்நூலுக்கு அணிகலனாக காத்திரமான முறையில் அணிந்துரை வழங்கிய உடன்பிறவாச் சகோதரி, முன்னாள் மாவட்ட கலாசார உத்தியோகத்தர், மட்டக்களப்பு மாவட்ட முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி அவர்கள்
- ❖ எனது நூல்வெளியீடுகளில் வேண்டிய ஆலோசனைகள் வழங்கி உறுதுணையாகவிருந்து வருபவரும் நேர்த்தியான முறையில் இந்நூலினை வடிவமைத்து 'புரூப்' திருத்தி உதவியவருமான எனது அன்பிற்கினிய நண்பர் திரு.மா.லோகநாதன் அவர்கள்.
- ❖ இந்நூலினை மிகவும் அழகிய முறையில் அச்சிட்டுத்தந்த மல்டி ஓப்செர் அச்சக உரிமையாளர், பணியாளர்கள்.
- ❖ எனது இலக்கியப் பணியினைப் பாராட்டி நூல்வெளியீடு, விற்பனை என்பவற்றில் ஊக்கம் அளித்துவரும் இலக்கிய நெஞ்சங்கள் திரு.வா.குணாளன் (கோட்டக்கல்விப் பணிப்பாளர்), திரு.ஓலிவர் பிரபாகரன் (அதிபர்) திரு.கே. சோமசுந்தரம் (சமாதானநீதவான்) ஆகியோர்.

- ❖ இந்நூலை வெளியிடுவதற்குப் பல்வகையிலும் ஆலோசனைகள் வழங்கி ஆதரவு நல்கிய அன்பு மைத்துனர் திரு.க.ரவிச்சந்திரன் (அபிவிருத்தி உத்தியோகத்தர்) அவர்கள். மற்றும் நூல்கள் பல தந்துதவிய திரு.சி.சிவஞானமூர்த்தி (ஜே.பி.) ஆகியோர்.
- ❖ இந்நூல் வெளிவருவதற்கு பல்வகையிலும் உதவிகள் புரிந்த 'உதவிப் பொறியியலாளர், மருமகன் திரு நாகமணி ஜீவகன் (வெளித்தொடர்புகள்) அவர்கள். கையெழுத்துப் பிரதியை ஒப்பு நோக்கி உதவிய எனது (பெரியப்பா) மக்கள் செல்வன் ம.ஹாரிராஜ் (ஆசிரியர்) செல்வி.ம.சர்மிளா ஆகியோர்.
- ❖ எனது எழுத்துக்குப் பின்புலமாக மிளிர்ந்து ஊக்கம் அளித்து வரும் அன்புத்துணைவி கங்கேஸ்வரி . நூல் வெளியீடுகளில் வேண்டிய ஆலோசனைகள் நல்கிவரும் அன்பு மகள் கவிதா, மகன் பிரஸன்னா (ஆசிரியர்) ஆகியோர்.
- ❖ இந்நூலின் வாசகர்களாக விளங்கப்போகின்ற அனைத்து இனிய இதயங்கள்.
- ❖ இதேவேளை கடந்த காலங்களில் எனது எழுத்துப் பணிக்கு பல்வகையிலும் ஆதரவு நல்கி வந்த இனிய நெஞ்சங்கள், திரு.எஸ். ஜோன்ராஜன் (திருவோணம்), திரு.கண.இராஜ ரெட்ணம் (திருநாவுக்கரசு நாயனார் குரு குலப் பணிப்பாளர்), திரு.கே.எஸ். பஞ்சாட்சரம், அமரர் சிவஸ்ரீ.த.ஜெயராசா குருக்கள் (திருஒளி சஞ்சிகை ஆசிரியர்), திரு.முல்லை வீரக்குட்டி (திருஒளி), திரு.எம்.சிவராஜா, திரு. ச.சாந்தகுமார், அமரர் செ.முத்துராசா, திரு.ஆ.கணேசமூர்த்தி, திரு.ச. சாம்பசிவம், திரு.ய.கமலராஜன், திரு.A.ஆனந்த சிவராஜா (ஆசிரியர்), திரு.க.பொன்.கோபால் ஆகியோர், எனது உளம் நிறைந்த நன்றிக்குரியவர்கள்.
- ❖ மேலும் அ.ப.தெ.ப.நோ.கூ.சங்கத்தில் காசாளராகப் பணிபுரிந்த காலத்தில் (2008வரை) எனது எழுத்துப் பணி, நூல் வெளியீடு, விற்பனை ஆகியவற்றில் பக்கத்துணையாகவிருந்து தங்கள் பூரண ஆதரவை நல்கிவந்த பணியாளர்களான (அனைத்து) அன்பு இதயங்களையும் நான் நன்றியுடன் இவ்வேளையில் நினைவு கூர்ந்து உவகையறுகின்றேன்.

- ஆசிரியர்.

பழந்தமிழர் நடுகல் வழிபாடு

தமிழர் வாழ்வியல் என்பது மிகத்தொன்மையானது; தனித்துவம் மிக்கது; சிறப்பு வாய்ந்தது. பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த பழந்தமிழர் கொடை, நட்பு, ஈகை, சத்தியம், தர்மம், இறைபக்தி, விருந்தோம்பல் போன்ற உயர் பண்புகளைக் கொண்டிருந்ததுடன் கலையுணர்வு, இலக்கியம், ஆன்மீகம், அறிவியல் போன்ற துறைகளிலும் ஆர்வம் உள்ளவர்களாகவும் விளங்கியிருந்தனர்.

நகரநாகரீகம் கண்டு நாகரீகச் செழிப்புடன் வாழ்ந்து வந்த இவர்கள் நீதி, நேர்மை, நெறிமுறைகள் தவறாது, உயிரினும் மேலானது மானமே என்ற உயர்ந்த உள்ளத்துடன் வாழ்ந்து வந்துள்ளதைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. இத்துணை சிறப்புக்கள் கொண்டு செழிப்புடன் வாழ்ந்து வந்த இவர்கள் வீரம் செறிந்தவர்களாகவும் மிளிர்ந்து வந்தனர்.

பழந்தமிழர் போரில் வீரம் காட்டி இறந்தவர்களின் பண்பை 'வீரப்பண்பு' எனப் போற்றி வந்ததுடன், போரில் இறந்த வீரரின் ஆற்றலுக்கு அறிகுறியாக (அவனின் நினைவாக) ஒரு கல்லை நட்டு, அவனது உருவத்தை அக்கல்லில் பொறித்து வழிபடும்

வழக்கம் (மரபு) அக்காலத்தில் நிலவியிருந்தது.¹ இதனை நடுகல் வழிபாடு என்று குறிப்பிடுவர். மிகப் பண்டைக் காலம் தொடக்கம் தமிழரிடையே நடுகல் வழிபாடு நிலவி வந்துள்ளது. நடுகல் பற்றிய செய்திகள் தமிழின் முதல் நூலான தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் காணக் கிடைக்கின்றன.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் புறத்திணை இயலில் நடுகல் நடுவது பற்றிய காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுதல், பெரும்படை, வாழ்த்து என ஆறுதுறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தகு சிறப்பில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இருமூன்று மரபிற் கல் (தொல்பொருள் 60)

வீரனுக்குத் தக்கதாகக் கல் உள்ள இடத்திற்குச் சென்று கல்லைத் தேர்ந்தெடுப்பது ‘காட்சி’ எனப்படும். தேர்ந்தெடுத்த கல்லைப் பூச்சூட்டிப் புகையூட்டி, மணி ஒலித்து எடுத்து வருவது கால்கோள் எனப்படும். அக்கல்லுக்குப் புனித நீராட்டுவது ‘நீர்ப்படை’ எனப்படும்.

பல்லியம் இயம்ப விழா எடுத்து அக்கல்லை நடுவது நடுதலாகும். நட்ட கல்லிற்கு மூன்று பக்கமும் பலகைக் கற்களை நிறுத்தி அடிக்கல் ஒன்றும் தலைக்கல் ஒன்றுமாக பொருத்திக் கோயில் அமைப்பது பெரும்படை எனப்படும். பின்னர் ஆண்டுக் கொருமுறையோ, நாள்தோறுமோ வழிபாடு செய்வது ‘வாழ்த்து’ எனப்படும். இவ்வாறு நடுகல் நாட்டிக் கோயில் கட்டும் முறையைத் தொல்காப்பியர் மிகத் தெளிவாக முறைப்படுத்திக் கூறுகின்றார்.²

தொல்காப்பியர் காலம் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டென்பது அறிஞர் துணிபு. தொல்காப்பியர் இலக்கியங் கண்டு இலக்கணம் இயம்புகின்றார். ஆயின் நடுகல் நாட்டும் மரபு எத்துணை தொன்மையுடையது என்பது இதனால் புலப்படும். தொல்காப்பியர் கூறும் நடுகல்லில் எழுத்திருந்தது என்பது ஆய்வுக்குரியது. இதனை ஆய்வாளர் புலவர் செ.இராக குறிப்பிடுகின்றார்.³

நடுகற்கள் தமிழகத்தின் பல மாவட்டங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றின் வாயிலாக தமிழரிடையே கி.பி. பதினாலாம் நூற்றாண்டு வரை நடுகல் வழிபாடு செழித்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது. நடுகற்கள் பல இடங்களில் தெய்வமாகக் கருதி இன்றும் வழிபடப்படுகின்றன. அக்கற்களில் குடியிருக்கும் வீரர்களை வெடியப்பன், கிருஷ்ணாரப்பன், மீனாரப்பன், சன்யாசியப்பன், சிறை மீட்டான் போன்ற பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்.

கொங்கு நாட்டில் உள்ள அண்ணன்மார், அப்பிச்சிமார், சடையப்பன், குப்பியண்ணன், கருப்பணன், ராவுத்தனன், செல்லக்குமரர், வீரகுமாரசாமி, முத்தையன் கோயில்கள் அனைத்தும் நடுகல்லுக்கு அமைத்த கோயில்களே. (புலவர் செ.இராக - 1974) போரில் வீரம் காண்பித்து உயிர் நீத்த மறவர்களை நன்கு மதிக்கத் தெரிந்த பழந்தமிழ் மக்கள் நடுகற்களின் வழிபாட்டிற்காக இறையிலி நிலங்களும் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். இவ்வாறு பண்டைக் காலம் தொடக்கம் தமிழரிடையே நிலவி வரும் நடுகல் வழிபாடு அல்லது வீரக்கல் வழிபாடு பற்றி விரிவாக நோக்கலாம்.

சங்ககால நடுகல் வழிபாடு

சங்க காலம் என்பது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதியையே குறிப்பதாகும். சங்க காலத் தமிழரிடையே நிலவியிருந்த நடுகல் வழிபாடு பற்றிய விரிவான செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களான புறநானூறு, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பட்டினப் பாலை, மலைபடுகடாம் போன்றவற்றில் காணக்கிடைக்கின்றன.

வீரர்கள் மறைந்த போது அவர்களின் உடல்களை முதுமக்கள் தாழியினுள் வைத்துப் புதைப்பர். அதற்கு அடையாளமாக நடுகற்கள் நடுவர். இத்தகைய நடுகற்கள் தெய்வங்களாகவும் வணங்கப்பட்டு வந்தன.

கல்லை வெட்டி எடுத்து, அக்கல்லின் மீது இவ்வீரன் போரில் இவ்வாறு பொருதுபட்டான். இவன் இன்னான் என்று அவன் பெயரை உலகம் அறிய எழுதி மரா மரத்தின் நிழலில் நட்டுத் தெய்வமாகப் போற்றுவரென 'மலைபடுகடாம்' குறிப்பிடுகின்றது.

பெயர் மருங் கறிமார்

கல்லெறிந் தெழுதிய நல்லரை மரா அத்த

கடவுள் (மலை 394 - 96)

குற்றமில்லாத தொடையையுடைய மறவரின் அம்பினால் இறந்தவரது பெயர் பொறிக்கப்பட்ட நடுகல் பற்றிய செய்தி ஐங்குறு நூற்றிலும் உண்டு.

'விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடைத் தொலைந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல்' (ஐங்குறு. நருஉ 1 - 2)

மேலும் போரில் வீழ்ந்த வீரரின் நினைவுக் கற்களுக்கு அருகாமையில் கேடயங்களும் ஈட்டிகளும் வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடும்.

‘கிடுகு நிரைத் தெஃகூன்றி
நடுகல்லி னரண் போல்’ (பட்டினப்பாலை 78,79) ⁴

சங்க இலக்கியங்களான அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியன வற்றில் நடுகல் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன.

‘நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்’ என்னும் அகநானூற்றுப் (அகம் 67) பாடல் வரிகள் மூலமாக இக்கல்லில் அக்கல்லுக்குரிய வீரரின் பெயரும் அவனுடைய சாதனைகளும் எழுதப்பட்டிருந்த துடன் மயிற்பீலி சூட்டி விழா வெடுத்ததையும் அறியலாம்.

இந்த அதாவது இதே சொற்களால் அமைந்த ஒரு தொடர் அகநானூறு 131ம் பாடலிலும் காணப்படுகின்றது. மேலும் இதே கருத்தை ‘அணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித்து இனி நட்டனரே கல்லும்’ என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் (புறம் 264) பகுதியும் வலியுறுத்தும். ⁵

மாற்றார் கவர்ந்து சென்ற ஆநிரையை மீட்டதில் வீரங் காட்டிய வீரன் ஒருவனின் நினைவாக நடப்பட்ட நடுகல் பற்றி புறநானூறு 261ம் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. “நறும் பூங் கரந்தை விரகறியாளர் மரபிற் சூட்ட நிரை இவன் தந்து நடுகல்லாகிய வென்வேல் விடலை என்று இவ்வீரன் குறிப்பிடப்படுகின்றான்.

இதே போன்று புறநானூறு 164, 263, 260 ஆகிய பாடல்களில் வரும் நடுகல்லைப் பற்றிய குறிப்புக்களிலும் இந்தக் கருத்தே தொனிக்கின்றது.

இதேவேளை, இரண்டு அகநானூற்றுப் பாடல்கள் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. சங்க காலத்தில் விளங்கிய தொன்மையான நடுகற்களை அவை படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

ஒரு நடுகல்லில் எழுத்து இருந்தது. வீரர்கள் தங்கள் அம்புகளை அதில் தேய்த்துக் கூர்மையாக்கினர். எழுத்துக்கள் அழிந்தன. கல்லும் தேய்ந்தது. வழிச் செல்வோர் அவ்வெழுத்துக்களைப் படிக்க முடியவில்லை. உள்ள எழுத்து வேறாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

'கடுங்கண் மறவர் பகழி மாய்த்தென
மருங்குல் நுணுகிய பேஎழுதிர் நடுகல்
பெயர்பயம் படரத் தோன்று குயில் எழுத்து
இயைபுடன் நோக்கல் செல்லாது அசைவுடன்
ஆறுசெல் வம்பலர் விட்டனர் கழியும் (அகநானூறு.297)

இன்னொரு சிற்றூரில் நடுகற்கள் பல இருந்தன. அதரிடையே நட்தது அல்லவா? அங்கு உப்பு வணிகரின் வண்டிகள் வருகின்றன. அவற்றின் சக்கரங்கள் பட்டு எழுத்துக்கள் அழிந்தன. இங்கும் அதே காட்சி,

'மரங்கோள் உமண்மகன் பெரும் பருதிப்
புண்தலை சிதைந்த வன் தலை நடுகல்

கண்ணி வாடிய மண்ணா மருங்குல்
 கூர் உளி குயின்ற கோடுமாய் எழுத்தல்
 வாறு செல் வம்பலர் வேறுபயம் படுக்கும்
 கண்பொரி கவலைய கானம் (அகநானூறு 343)

அம்புகளைத் தேய்க்கும் அளவிற்கு பழமையானதாகவும்
 வண்டி செல்லும் வழியைத் தடுக்கும் அளவிற்கு மிகுதியான
 தாகவும் அக்காலத்தில் நடுகற்கள் இருந்தமை இதனால்
 புலப்படுகின்றது.⁶

போரில் வீரமரணம் எய்திய மறவர்களுக்கு நடுகல் நட்டு
 அவர்களைக் கௌரப்படுத்தி அவர்களது வீரப்பண்பைப் போற்றி
 வந்த சங்க காலத் தமிழர், சான்றோர்களான கோப்பெருஞ்சோழன்
 என்ற மன்னனுக்கும், சிற்றரசனான அதியமான் நெடுமனஞ்சி
 என்பவனுக்கும் நடுகல் நட்டுக் கௌரவப்படுத்தியுள்ளனர்.
 இதனைப் புறநானூறு பாடல்கள் (புறம் 221 - புறம் 232) மூலமாக
 அறியமுடிகின்றது.⁷

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் செழித்திருந்த நடுகல் வழிபாடு
 பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக நாம் அறிய முடிகின்ற
 போதும், சங்க கால நடுகற்கள் எதனையும் இதுவரை காணக்
 கிடைக்கவில்லை என்ற குறை அண்மைக்காலம் வரை இருந்து
 வந்துள்ளது எனலாம். இதனை அண்மையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட
 பழந்தமிழ் (தமிழி) எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட மூன்று சங்க
 கால நடுகற்கள் நிறைவு செய்துள்ளன.

இம்மூன்று நடுகற்களும் சுமார் மூன்று அடி உயரமும்,
 ஒன்றரை அடி அகலமும் கொண்டவைகளாகும். இவற்றில், ஒரு

கல்வெட்டில் 'கல்பேடு தீயன் அந்தவன் கூடல் ஊர் ஆகோள்' என எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு கூடல் ஊரில் நடைபெற்ற ஆகோள் பூசலில் உயிர் நீத்த பேடுதீயன் அந்தவன் என்பவனுக்கு எடுப்பித்த கல் எனப்பொருள் கொள்ளலாம். 'ஆகோள்' என்பது பசுக்கள் (ஆநிரை) சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட பிணக்கு என்பதாகும்.

இரண்டாவது கல்லின் முன்பகுதி உடைந்து போயுள்ளது. வரிவடிவில் காணப்பெற்ற இக்கல்வெட்டில், இருவரிகள் மட்டும் உள்ளன. மூன்றாவது கல்லில் 'வேள் ஊர் பதவன் அவ்வன்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு வேறு ஊரைச் சேர்ந்த 'பதவன் அவ்வன்' என்பவனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் என்பது பொருளாகும். இம்மூன்று நடுகற்களும் (சங்ககால) தஞ்சாவூர் தேனி மாவட்டம், ஆண்டிப்பட்டி அருகேயுள்ள புலிமான்கோம்பை என்ற பகுதியில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன.⁸

சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்ட நடுகல் வழிபாடு

சங்க காலத்தைப் போன்று சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும் நடுகல் வழிபாடு தமிழரிடையே நிலவியிருந்தது. இதனை இன்று காணக்கிடைக்கும் நடுகற் கல்வெட்டுக்கள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

இவ்வாறான நடுகற்கள் தமிழகத்தின் வடஆற்காடு, தென்னாற்காடு, தருமபுரி, சேலம், கோவை ஆகிய மாவட்டங்களில் காணப்படுகின்றன. ஒரே இடத்தில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட நடுகற்கள் இருப்பதும் உண்டு. பெரும்பாலான நடுகற்களில் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு சில நடுகற்கள்

கல்வெட்டுக்கள் இல்லாமலும் நடப்பட்டுள்ளன. இதுவரை அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட நடுகற்களை ஆராய்ச்சித் துறையினர் கண்டு பிடித்துள்ளனர். 9

இக்கல்வெட்டுச் (நடுகற்கள்) சான்றுகள் மூலமாக நோக்குமிடத்து கி.பி.பதினாலாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழரிடையே நடுகல் வழிபாடு சிறப்புடன் விளங்கியிருந்ததை அறிய முடிகின்றது. இக்கல்வெட்டுக்கள் சங்க இலக்கியங்களில் நடுகற்கள் எந்த வகையில் பேசப்படுகின்றனவோ அவற்றிற்கு முற்றிலும் உடன்பாடானதாகவுள்ளன. 10 ஆதலால் சங்க கால நடுகல் வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே, பிற்கால நடுகல் வழிபாடும் விளங்கியிருந்ததெனலாம். இதனை இக்கல்வெட்டுக்கள் (நடுகற்கள்) நன்கு உணர்த்துகின்றன.

இதுவரை கண்டு பிடிக்கப்பட்ட நடுகற்களில் பசுக்கூட்டங்களை (ஆநிறை) கவர்ந்த போது அதை எதிர்த்துப் போரிட்டு இறந்த வீர மறவர்க்கும் ஆநிறை கவர்கையில் உயிர் நீத்த வீரர்களுக்கும் எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களே பெருமளவில் கிடைத்துள்ளன. ஏனையவை கள்வர் பெண்மக்களைக் கவர்ந்த போது அவர்களை மீட்கப் போராடி உயிர் துறந்த வீரர், தனது ஊரை எதிர்த்த பகைவரை விரட்டி அடிக்கும் போதும் புலி, பன்றி போன்ற கொடிய விலங்குகளை எதிர்த்துக் குத்தும் போதும் வீரச்சாவடைந்த மறவர்களுக்கு நடப்பட்ட நடுகற்களாகும். 11 இவ்வீரர்கள் தெய்வங்களாக வழிபடப்பட்டனர்.

நடுகற்கள் (கல்வெட்டுக்கள்) பெரும்பாலும் ஊரின் புறத்தேயே காணப்படுகின்றன. ஒன்றிரண்டு நடுகற்கள் ஊரின்

நடுவில் காணப்படுகின்றன. போர் வீரன் எங்கு நடந்த போரில் இறந்தானோ அங்கேயே அமைக்கப் பெற்ற நடுகற்களும் உண்டு. ஓர் ஊரைச் சேர்ந்த போர் வீரன் வெளியூரில் நடைபெற்ற போரில் இறந்து விட்டால் அந்த ஊர் மக்கள் தம் ஊரிலேயே அவனுக்கு நடுகல் நட்டு வழிபட்டதும் உண்டு. நான்கைந்து போர் வீரர்களுக்கு ஒரே இடத்தில் நடுகற்கள் அமைத்து வழிபட்டதையும் காண முடிகின்றது. 11A

இதுவரை கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்ட நடுகல் கல்வெட்டுக்களில் காலத்தால் முந்திய பழமையானது தருமபுரி மாவட்டம் இருளப்பட்டியில் கிடைத்திருப்பதாகும். இதனுடைய காலம் ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியாகவோ அல்லது கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியாகவோ இருக்கலாம் எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

இக்கல்வெட்டில் ஒரு குறுநிலத்தலைவனையும் அவனது போர் வீரனையும் (போரில் இறந்ததைப் பாராட்டி) ஒரே கல்லில் செதுக்கி, அவர்களது வீரத்தைப் பாராட்டிப் போற்றியிருக்கின்றனர். தலைவனுக்கும் அவனது சேவகனுக்கும் ஒரே அளவு மரியாதை அளித்துப் பெருமை தந்திருக்கின்றது பழந்தமிழினம்.

தலைவனாக இருந்தாலும் அவன் சேவகனாக இருந்தாலும் அவர்கள் போரில் வீரமரணம் எய்தியவர்கள் என்பதால் எவ்வித வேற்றுமையும் பாராட்டாது, ஒருங்கே வைத்து வழிபட்டிருக்கின்றது தமிழரின் உயர்ந்த உள்ளம் என்பதை இக்கல்வெட்டு உணர்த்துகின்றது. இந்நடுகல்லில் தலைவனது உருவத்தை அவன் அணிந்திருக்கின்ற உடையிலும் பிடித்திருக்கின்ற வாள், கேடயம்

ஆகியவற்றிலும் காணப்படும் சிறு வேறுபாட்டில் எளிதாக அறிந்து
கொள்ளமுடிகின்றது. 12

நடுகல் கல்வெட்டுக்களில் காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டதும்
செய்யுள் வடிவில் அமைந்ததுமான கல்வெட்டு பழமங்கலம் நடுகல்
கல்வெட்டாகும். ஈரோட்டுக்குப் பதினைந்து மைல் தொலைவில்
பழமங்கலம் என்ற ஊர் உள்ளது. அவ்வூரில் உள்ள வேடன்
கோவில் நடுகல்லில் கீழ்க் காணும் பாடல் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

‘வாய்த்த புகழ் மங்கலத்து வந்தெதிர்த்த மாற்றலரைச்
சாய்த்த மகன் வென்றசயம் பெருகச் - சீர்பூத்தபுகழ்
நிக்குவணம் கற்பொறிக்கப்பட்டான் கரடிக்குலச்
சொக்கனேந்தலே உலகிற் காண்’

கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்ட ‘புகழ் மங்கலம்’ என்பது தற்போது
பழமங்கலம் என பெயர் வழங்குகின்றது. கரடிக்குலம் என்பது அந்த
வீரனின் குடிப்பெயர். இதுவரை கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்
களில் (நடுகல்) இது ஒன்று மட்டும்தான் செய்யுள் வடிவில்
அமைந்திருக்கின்றது. இதன் எழுத்தமைதி நோக்கி இதன் காலம்
கி.பி.பதிமூன்று அல்லது பதினாலாம் நூற்றாண்டு என்று
கருதப்படுகின்றது. 13

கரடிக் குலத்தில் பிறந்த ‘சொக்கன் ஏந்தல்’ என்பவன் புகழ்
மங்கலம் என்ற ஊரில் வந்து எதிர்த்த பகைவரை வென்றான்.
ஆயினும் அப்போரில் அவன் வீரமரணம் எய்தினான். அவன்
அடைந்த வெற்றி மேம்பட்டதால் அவனது சிறந்த புகழ் நிலை
நிற்கும் வண்ணம் அவன் கல்லிலே பொறிக்கப்பட்டான் என்ற
செய்தி இப்பாடலால் உணர்த்தப்படுகின்றது.

அக்காலத்தில் இவ்வாறு நடப்பட்ட நடுகல் வழிபாட்டிற்கென சில இடங்களில் காணிகள் மானியமாக வழங்கப்பட்டதையும் அறிய முடிகின்றது. திருவாமூர் நடுகல்வெட்டில் அவ்வீரனின் ஆவிக்கு வழிபாடு செய்வதற்காக 'தொறுப்பட்டி' என்ற காணி மானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இதுவரை குறிப்பிடப்பட்ட இலக்கியத் தொல்லியல் சான்றுகள் வாயிலாகத் தமிழரிடையே நிலவியிருந்த நடுகல் வழிபாட்டின் தொன்மை பற்றி நன்கு அறியமுடிகின்றது. சுருங்கக் கூறுமிடத்து தொல்காப்பியர் காலம் தொடக்கம் கி.பி.பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு வரை நடுகல் வழிபாடு செழித்திருந்ததெனலாம்.

நடுகற் பண்பாடும் நம்பிக்கையும்

ஆதிகாலத்தில் வாழ்ந்திருந்த தமிழ் மக்கள் இறப்பையும் பிறப்பையும் தொடர்புடையனவாக நோக்கினர். அவர்கள் உயிரையும் உடம்பையும் பிரித்தறியவில்லை. உடலையே உயிராகவும் மதித்தனர். அதன் காரணமாக உடலை அடக்கம் செய்த தாழி, கல்லறை ஆகியனவற்றினுள் ஆயுதங்கள், உணவுப்பொருட்கள், கலங்கள் (பாவனைப் பொருட்கள்) ஆகியன வற்றை வைத்தனர். இதனை நோக்கும் போது புராதன அடக்கு முறைக்கும் மூதாதையர் வழிபாட்டிற்கும் நெருக்கமான தொடர்பிருப்பது புலனாகும். இவற்றுடன் தொடர்புடையதே வீர வணக்கம் (நடுகல் வழிபாடு) எனலாம்.

இறந்த மூதாதையரைப் போற்றி ஆவன (வழிபாடு) செய்யும் முறையிலிருந்தே பிற்பட்ட காலத்தில் போரிலே வீரமரணம் எய்திய வீரரை வழிபடும் முறை தோற்றம் பெற்றதெனலாம். வீர வணக்கத்

தில் இரு அம்சங்களைக் காண்கின்றோம். சடங்கு சம்பந்தமானது ஒன்று, இரண்டாவது சான்றோரது செய்யுட்களிலே காணப்படும் செய்திகளுக்குத் தத்துவ விளக்கம் காண்பது போல அமைந்துள்ளது.

நடுகல்லில் உருவமானவர்கள், தம்மை வழிபடுபவர்களுக்கு வேண்டும் வரம் அளிப்பர் எனவும் அக்கால மக்கள் நம்பினர். தழைத்த மெல்லிய கூந்தலையும், ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுடைய அரிவை யொருத்தி நடுகல்லைக் கைகூப்பித் தொழுது தனது கொழுநன் (கணவன்) போரில் வெற்றி பெறவேண்டும் என்று வேண்டினாள் என்று 'அள்ளூர் நன்முல்லையார்' என்னும் பெண்பாற் புலவர் பாடியுள்ளார். (புறம் 306, 3 - 7 வரி) நடுகல்லானோர் குலதெய்வமாகவும் காவல் தெய்வமாகவும் விளங்கி வந்துள்ளனர் எனலாம்.

நடுகல் வழிபாட்டிற்கும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய சிறு தெய்வ வழிபாட்டிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் நடுகல் வழிபாட்டில் மது, மாமிசம், சோறு படைத்து மடைகொடுத்து வழிபடுவது வழமையாகக் காணப்பட்டது. இதே படையல் முறைகள் ஐயனார், மதுரைவீரன், மாடன், இருளன், கறுப்பன், நொண்டி முதலிய தெய்வங்களின் வழிபாட்டிலும் இடம் பெறுகின்றபடியால் நடுகல் வழிபாட்டின் வளர்ச்சி நிலையே சிறுதெய்வ வழிபாடு எனக் கருதலாம்.¹⁴

போரில் வீரமரணம் எய்திய வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு வழிபட்டு வந்துள்ளதை அறிந்தோம். இதேவேளை கணவன் இறந்ததும் அவனுடன் உடன்கட்டை ஏறி (எரிமூழ்கிய) சில பெண்களுக்கும் நடுகல் எடுத்துள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது.

இத்தகைய நடுகற்கள் தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய நடுகற்கள் பெரும்பாலும் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிற் குரியன என்பர். இதேவேளை தொண்டை மண்டலத்தில் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குரிய நடுகல் ஒன்று கிடைத்துள்ள தென்றும் கூறப்படுகின்றது. 15 ஆதலால், கணவன் இறந்ததும் அவருடன் உடன்கட்டை ஏறிய பெண்களுக்கும் நடுகல் எடுக்கும் மரபு இதற்கு முந்திய காலத்தில் இருந்தே தமிழரிடையே இருந்து வந்துள்ளது எனலாம்.

குறிப்புக்கள்

1. பழந்தமிழர் போரில் இறந்தவர்களின் பண்பை வீரப்பண்பு என்பர். இதனை குறும்பர்கள் ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடுகின்றர். இவர்களைப் போலவே இதிகர், கொல்லர், போயர் முதலியோரும் வீரப்பண்பைப் போற்றுகின்றனர். அத்தகைய வீரர்களுக்காக நடுகல் நாட்டியும் கல்லறை எழுப்பிக் கோயிலாக வழிபட்டும் வருகின்றனர். (இந்தியக் கலை வரலாறு - பக்.329, பேராசிரியர், புலவர் கோ. தங்கவேலு - 1976)
2. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக். 126, தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - 1983
3. நடுகல் வழிபாடு - கட்டுரை புலவர் செ.இராசு, நான்காவது தமிழாராச்சி மாநாடு சிறப்புமலர் - 1977
4. தமிழர் சால்பு - கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன்
5. வாழ்க்கை வரலாற்று இலக்கியம் - பக்.93,94 டாக்டர். சாலினி இளந்திரையன் - 1974
6. நடுகல் வழிபாடு - கட்டுரை புலவர் செ.இராசு - நான்காவது தமிழாராச்சி மாநாடு சிறப்பு மலர் - 1977

7. புறநானூறு - விளக்கவுரையுடன், இரண்டாம் பாகம் ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை
8. 2500 ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த சங்க கால கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிப்பு - வீரகேசரி 06.04.2006
9. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.127. தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - 1983
பனைமலைப் பேட்டையில் பெருவழியின் ஓரத்தில் வீரன் ஒருவன் உருவம் பொறித்த நடுகல் ஒன்று உள்ளது. இந்த நடுகல்லில் கல்வெட்டு எதுவுமில்லை. (பல்லவன் கண்ட பனைமலைக் கோயில். பக். 49, புலவர் .ந.வெங்கடேசன் - 1990
10. கல்லெழுத்துக்கலை-பக்.40,41நடனகாசிநாதன் எம்.ஏ.1989
11. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.128, தா.ம.வெள்ளை வாரணம் 1983
- 11A கல்லெழுத்துக் கலை - பக்.41 நடனகாசிநாதன். எம்.ஏ. 1989
12. கல்லெழுத்துக் கலை - பக்.42 நடனகாசிநாதன். எம்.ஏ. 1989
13. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.55. தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - 1983
14. சங்க காலச் சமய கலாசரங்களும் நம்பிக்கைகளும் - கட்டுரை சோதிமலர் ரவீந்திரன். 'சங்க இலக்கியமும் சமூகமும்' கட்டுரைத் தொகுப்பு - இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்-2007
15. சங்க கால மகளிர் (கட்டுரை) - கலாநிதி. செ.யோகராசா. மு.நூல்.

நடுகற் கல்வெட்டுக்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள்

பண்டைக் காலத்தில் போரில் வீரம் காட்டி வீரமரணம் எய்திய வீரமறவர்கள் நினைவாக நடப்பட்ட நடுகல் கல்வெட்டுக்கள் அவ்வீரர்கள் பற்றிய குறிப்புக்களுடன் பழங்கால மக்களின் வாழ்க்கை முறை, அக்காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த பேரரசர், சிற்றரசர் பெயர்கள், அவர்கள் சார்ந்த நாடுகள், ஊர்கள் போன்ற செய்திகள் என்பனவற்றை நன்கு தெளிவுறுத்தும் சான்றுகளாகவும் விளங்குகின்றன.

இதேவேளை, இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பேரரசர்கள் வரலாறுகளில் இதுவரை அறியப்படாமலிருந்த வரலாற்றுண்மைகள் சிலவற்றையும் இக்கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. குறிப்பாக இதுவரை கண்டு பிடிக்கப்பட்ட சங்க காலத்துக்குப் பிற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்த நடுகல் கல்வெட்டுக்கள் மூலமாக வரலாற்றுண்மைகள் பல தெரியவந்துள்ளன. மற்றும் இவை போன்ற வேறுபல செய்திகளையும் நடுகற் கல்வெட்டுக்கள் உணர்த்துகின்றன.

நடுகற் கல்வெட்டுக்களில் அப்பொழுது ஆட்சி செய்த மன்னரின் பெயர், அவனது ஆட்சி ஆண்டு, எந்தக் குறுநில

மன்னன் எந்தக் குறுநில மன்னன் மீது போர் தொடுக்கையில், எந்தக் குறுநில மன்னனுக்காக அவனது சேவகன் எங்கு நிகழ்ந்த போரில் பட்டான் என்ற செய்திகள் காணப்படுகின்றன. ¹ ஆதலால் வரலாற்றுத்துறைக்கு நடுகற் கல்வெட்டுக்களும் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளன எனலாம்.

ஆரம்ப காலத்தில் செப்பேடுகளையும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களையும் சான்றுகளாகக் கொண்டு பல்லவர் வரலாற்றை ஆய்வு செய்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் பல்லவ மன்னன் சிம்மவிஷ்ணு என்பான் (கி.பி.580-600) இருபது ஆண்டுகளும் முதலாம் மகேந்திர வர்மன் (கி.பி.600-630) முப்பது ஆண்டுகளும் ஆட்சி புரிந்ததாக முடிவு செய்தனர். ஆனால் சிம்மவிஷ்ணு முப்பத்திமூன்று ஆண்டுகளும் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளும் அரசு செலுத்தியிருப்பதாக நடுகற்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ²

தருமபுரி மாவட்டம், ஆரூர் வட்டத்திலுள்ள கோரையாறு என்னும் ஊரிலும் வட ஆற்காடு மாவட்டம் நரசிங்கநல்லூர் என்னும் ஊரிலும் கிடைத்த நடுகற்களில் (கல்வெட்டுக்கள்) சிங்கவிண்ண வரமர் என்று சிம்மவிஷ்ணு மன்னன் குறிக்கப் பெற்றுள்ளான். இவன் முப்பத்தி மூன்று ஆண்டுகள் ஆட்சி செலுத்தியதாக அந்நடுகற்கள் புலப்படுத்துகின்றன. இவற்றைத் தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை கண்டு பிடித்துள்ளது. ³

சோழநாட்டை வெற்றி கொண்ட பெருமை சிம்மவிஷ்ணு மன்னனையே சாரும். பல்லவர் குலத்துப் பெருமையை உணரச் செய்த இவன், களப்பிரர், மாளவர், பாண்டியர், சிங்களவர், கேரளர்

ஆகியோரை வெற்றி கொண்டு தன் கீர்த்தியை நிலை நிறுத்திக் கொண்டான். பல்லவர் குலத்தின் ஆற்றலை வெளியாரும் உணரச்செய்தவன் இப்பெருமகனேயாவான்.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தவையாக இதுவரை பன்னிரண்டு நடுகற்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று இம்மன்னன் முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆதலின் இம்மன்னன் கி.பி.590ல் பட்டத்துக்கு வந்திருக்கவேண்டும் என அறிஞர் கருதுவர். (செங்கம் நடுகற்கள், டாக்டர் இரா.நாகசாமி) எனவே இவனது ஆட்சிக்காலம் கி.பி.590 - 630 வரை என்று கொள்ளல் வேண்டும்.

இவனை கி.பி. 600 - 630 வரை அரசாண்டதாக பல்லவர்களின் வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. 600 என்பதை 590 என்று மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். ⁴ இதனடிப்படையில் சிம்மவிஷ்ணு கி.பி.556-590 வரையும் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் கி.பி.590 - 630 வரையும் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர் என பிற்கால வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு வரலாற்றில் ஒரு புதிய திருப்பத்தை நடுகற்கல்வெட்டுக்கள் தோன்றுவித்துள்ளன.

முதலாவது மகேந்திரவர்மன், பதினெட்டாவது ஆட்சிக் காலத்தில் தண்டம்பட்டி என்னுமிடத்தில் நந்தியார் என்ற வீரனுக்கு எடுத்த நடுகல் இவனது முப்பத்திரண்டாவது ஆட்சி ஆண்டில் வின்றன் வடுகன் என்ற வீரனுக்காக மோத்தகல் என்ற இடத்தில் நடப்பட்ட நடுகல் ஆகியனவற்றிலும் வரலாற்றுச் செய்திகள் உள்ளன.

பல்லவ மன்னனான அபராஜித வர்மனோடு (கி.பி.899 - 903) பல்லவரின் மரபு முடிந்து விடுவதாக முந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டு வந்தனர். இதற்கான காரணம் அபராஜிதனைப் பற்றிய செய்திகள் வரலாற்றில் அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை என்பதாகும். (புலவர் ந.வெங்கடேசன் - 1990) ஆனால் அபராஜிதனுக்குப் பின்னும் கம்பவர்மன் போன்ற சிலர் பல்லவ மரபைச் சேர்ந்தவர்களாக ஆட்சி புரிந்த செய்தியை நடுகற்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பல்லவ மன்னன் கம்பவர்மன் ஆட்சியில் நடப்பட்ட நடுகற்கல்வெட்டுக்கள் அண்மைக் காலத்தில் கிடைத்துள்ளன. எனவே அபராஜிதனுக்குப் பின் பல்லவ மரபில் கம்பவர்மனும் அரசனாக இருந்துள்ளான் என்பது தெரிய வருகின்றது. கம்பவர்மன் காலத்து நடுகற்களில் அவனது இருபத்தைந்தாவது ஆண்டு குறித்த கல்வெட்டு கிடைத்திருப்பதால் அவன் குறைந்தது இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் ஆண்டிருக்கலாம் என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும் அக்கல்வெட்டுக்களால் வயிரமேகவாண கோவரையர் என்பவர்கள் கம்பவர்மனுக்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களாக இருந்தனர் என்ற செய்தியும் தெரிகின்றது.⁵ கம்பவர்மனின் மூன்றாம் ஆட்சி ஆண்டு சின்னையன் பேட்டை என்னுமிடத்தில் நடப்பட்ட நடுகல்லின் மூலமாகப் பின்வரும் வரலாற்றுச் செய்தியை அறிய முடிகின்றது.

வயிரமேக வாணகோவரையற்கு (சிற்றரசர்) காரியப் பெருமான் என்பவன் சேவகனாகவிருந்தான். இவன் மீகொன்றை நாட்டிலுள்ள மலையனூரில் வாழ்ந்த செம்பத்தொண்டன் என்பவ

னின் மகனாவான். கம்பவர்மனின் மூன்றாவது ஆட்சி ஆண்டில் பாசாற்றூர் எருமைத் தொறுவையை எயின் நாட்டார் கவர்ந்து ஓட்டிச் சென்றனர். அதனை மீட்பதற்காக பாசாற்றூரார் பூசலிட்டனர்.

பாசாற்றூருக்குத் துணையாகக் காரியப்பெருமான் வந்தான். அதற்குள் கோவூர் நாட்டுச் சிற்றிடையாற்று முதுகொன்றைத் திருப்பத்தில் உள்ள மீமலை அயங்கயம் என்ற குளத்தின்கரை வரை எருமைத் தொறுவையை எயின் நாட்டார் ஓட்டிச் சென்று விட்டனர். அந்தக் குளத்தின் கரையில் எயின் நாட்டாரை காரியப்பெருமான் எதிர்த்தான்.

முதலில் விற்போர் செய்தான். அம்பறாத் தூணியில் உள்ள எல்லா அம்புகளும் தீர்ந்து விட்டன. ஆகவே தன் இடுப்பிலிருந்த வாளை உருவிப் பகைவர் மீது பாய்ந்து போரிட்டான். இறுதியில் காரியப் பெருமான் இறந்தான். அவன் நினைவாகச் சின்னையன் பேட்டையில் ஒரு நடுகல் நடப்பட்டது. அன்று நடந்த போரை நம்கண்முன் இன்று நடப்பது போல வர்ணித்துக் காட்டும் சிறப்பு இந்த நடுகல்லில் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.⁶

பல்லவப் பேரரசர்களின் காலத்திலேயே அவர்கட்கு அடங்கிய சிற்றரசர்களாகப் பெரும்பாணரசர், வாணகோவரையர் போன்ற வர்கள் இருந்தார்கள் என்பதும் அச்சிற்றரசர்களின் மெய்க்காவலராக இருந்தவர்கள் சேவகர், இளமகன் அடியான் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள் என்பதும் அந்த மெய்காவலர் தமது தலைவர்களுக்கு உற்றுளி உதவி உயிரையும் விட்டிருக்கின்றார்கள் என்பதும் நடுகற் கல்வெட்டுக்களால் அறிய முடிகின்றது.

பல்லவர் காலத்தைச் சேர்ந்ததும் தருமபுரி மாவட்டம், இருளப் பட்டியில் கிடைத்துள்ளதுமான நடுகற்கல்வெட்டின் மூலமாகப் பின்வரும் வரலாற்றுச் செய்தியை அறியமுடிகின்றது. பாணமன்னர் ஆட்சி செய்து கொண்டிருக்கையில் அவருடைய சேவகன் உழுமுணுகன் என்பானின் மகன் விண்ணபேரேனாதியும் அவனது சேவகன் கொற்றந்தைக் கோடனும் போரில் இறந்ததை இக்கல் வெட்டுக் குறிக்கின்றது 6A

இதேபோன்று சில சில குடும்பத்தினர் பல தலைமுறைகளாகப் பாண்டியர்களிடம் படைத் தலைவர்களாகப் பணியாற்றியுள்ளனர். படைத்தலைவர்கள் மட்டுமன்றி கீழ் மட்டப் படை வீரர்களும் தாங்கள் பட்ட செஞ்சோற்றுப் பெருங்கடனுக்காக போரிட்டு உயிர்த்தியாகம் செய்துள்ளனர். அவ்வாறு உயிர் நீத்த வீரர்களின் தியாக வரலாற்றை விழிஞத்தில் கிடைத்துள்ள இருநடுகற்கள் எடுத்துக்குரைக்கின்றன. (V.V.Ramansome Hero Stones from the Pandiyan Country Seminar on Hero stone : Arc-1958,59pg16) 7

தகடூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த அதியமான்களில் ஏழினி என்பவன் (சிற்றரசன்) எருவாயில் என்னும் ஊரைக் கைப்பற்றிய போரில் எழினியின் படை மறவன் ஒருவன் போரில் வீழ்ந்து நடுகல் நிறுவப்பட்டான். அவனை எருமையூர் நக்கன் என நடுகற்கல்வெட்டு (AR No:211³ of 1910) குறிப்பிடுகின்றது.⁸ இதில் எருமையூர் என்பது மைசூர் ஆகும். மைசூரைச் சேர்ந்த ஒரு வீரன் எழினியின் படையில் இருந்துள்ளதை இக்கல்வெட்டுச் செய்தி உணர்த்துகின்றது.

அரிமிதைய மாவலி வாணராயர் என்பவர் கங்கநாடு, புறமலை நாடு, கோயினூர் நாடு, கோவூர் நாடு, தாயனூர் நாடு, பற்றநாடு என்பவற்றை ஆண்டு வந்தார். நுளம்பன் என்பவன் அவருக்கு உறவினன் போல நடித்து அவரது மகளையும் மணந்து கொண்டான். பிறகு அவரை வஞ்சித்து நாட்டைக் கவர்ந்து கொண்டான். வாணராயர் நுளம்பனோடு செய்த போரில் இறந்து விட்டார். அச்சமயம் வாணராயர் தேவிமார் கருவுற்றிருந்தார். ஆகவே வாணராயரது சேவகனாகிய சங்கரக்குட்டியார் அத்தேவிமாரை மறைவிடத்துக் காப்பாற்றி வந்தார்.

அத்தேவிமார் ஆண்பிள்ளை பெற்ற பிறகு சங்கரகுட்டியார் படை திரட்டித் தகடீருக்குள் புகுந்த நுளம்பன் சேனையோடு எதிர்த்துத் துணிவுடன் போரிட்டு நாட்டைக் காப்பாற்றினார். ஆனால் அவரோடு துணையாக நின்று போரிட்ட நாகந்தை சிறுகுட்டியார் தகடீரில் இறந்து விட்டார். எனவே நாகந்தை சிறுகுட்டியாரின் நினைவாக தகடீரில் ஒரு நடுகல் நடப்பட்டது. இந்த தகடீர் நடுகற் கல்வெட்டின் வாயிலாக மேற்குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் செய்தியை அறியமுடிகின்றது. 9

இவ்வாறு போரில் வீரமரணம் எய்திய மறவர்க்கு மட்டுமன்றி அவர்க்குத் துணையாக நின்று உயிர்விட்ட நாய்க்கும் கூடக் கல்நட்டு உருவம் செதுக்கிப் பெயரும் சிறப்பும் பொறித்து வைத்திருந்த வரலாற்றுச் செய்தியை எடுத்தனூர் நடுகல் குறிப்பிடுகின்றது. முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் முப்பத்தி நாலாவது ஆட்சி ஆண்டில் வாணகோவரசரது வழிவந்தவரான பொற்றோக்கையார் எடுத்தனூர் பகுதியை ஆண்டு வந்தார். அவருடைய சேவகன் கருந்தேவகத்தி என்பவனாவான்.

அந்நாட்களில் கள்வர் சிலர் அவ்வூரின் எருமை நிரையைக் கவர்ந்தார்கள். கருந்தேவகத்தி தனது எருமைகளை மீட்கப் போரிட்டு இறந்தான். கோவிவன் என்ற பெயர் கொண்ட நாய் அவனுக்குத் துணையாக நின்று போராடி இரண்டு கள்வர்களைக் கடித்துப் பின் இறந்தது. கருந்தேவகத்தியின் பொருட்டும் நாயின் பொருட்டும் எடுத்தனூரில் நடுகல் நடப்பட்டது.10 இவ்வாறு பல்வேறு வரலாற்றுச் செய்திகளை நடுகற் கல்வெட்டுக்கள் மூலமாக நாம் அறிய முடிகின்றது.

வரலாற்றுச் செய்திகளுடன் இவைபோன்ற வேறு பல (பிற) செய்திகளையும் நடுகற்கள் உணர்த்துகின்றன. தமிழர் ஓவியக்கலை, சிற்பக்கலை ஆகியனவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் நடுகற்கள் பேருதவியாக மிளிர்ந்து வந்துள்ளன. தமிழரின் சிற்பக் கலையானது ஆதிகாலத்தே போரில் இறந்த வீரனின் ஆற்றலுக்கு அறிகுறியாக அதாவது அவனது நினைவாக, ஒரு கல்லை நட்டு, அதில் அவனது உருவத்தைப் பொறிப்பதன் வழக்கிலிருந்தே ஆரம்பமானது. இதனையே நடுகல் என்பர்.

நடுகல் நடும்போது அக்கல்லில் அவ்வீரனது உருவத்தைப் பொறிப்பது வழக்கம். இவ்வேளை சிற்பம் செதுக்குவோன் அவ்வீரனது உருவத்தை வரைந்த பின்னரே உருவத்தைச் செதுக்குவது வழக்கம். ஆதலால் சிற்பக்கலைக்கு ஓவியக் கலையே அக்காலத்தில் முன்னோடியாக இருந்து வந்துள்ளது.11 ஆதி காலத்திலிருந்தே இம்மரபு நிலவி வந்துள்ளதை இலக்கியத் (பழந்தமிழ்) தொல்லியல் (நடுகற்கள்) சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன.

பனைமலைப் பேட்டை நடுகல் பற்றி புலவர் ந.வெங்கடேசன் அவர்கள் குறிப்பிடுவதை நோக்கலாம். நீண்ட கூரிய வேலொன்றைத் தம் இருகைகளாலும் உறுதியாகப் பற்றிய வண்ணம் பாய்ந்து தாக்குவது போன்ற வீரனின் உருவம் பனைமலைப்பேட்டை நடுகல்லில் காணப்படுகின்றது. வீரனின் உருவம் அழகுற வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பழந்தமிழரிடையே 'இறை நம்பிக்கை' என்பது பல்வகைக் கூறுகளைக் கொண்டிருந்தது. இவற்றுடன் முற்காலம் முதலே மூதாதையரையும் இவர்கள் வணங்கி வந்தனர். நடுகல் அல்லது வீரக்கல் நட்டு வீரர்களையும் பல்வகையிலும் சிறந்திருந்த பெரியோர்களையும் இவ்விதமே வணங்கி வந்தனர். குறிப்பாகப் போருக்குப் போகுமுன்னர் வீரக்கல்லைத் தொழுது வந்தனர். இங்ஙனம் உயிரில்லாப் பொருள்களுக்கு ஆன்மாவைக் கற்பித்து வழிபட்டு வந்தனர். 12

இவ்வாறு உயிரில்லாப் பொருளாகிய நடுகல்லில் இறந்த வீரனின் ஆன்மாவைக் கற்பித்து வணங்கி வந்ததின் அடிப்படையிலேயே சங்க காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த கண்ணகியின் நினைவாகச் சேரன் செங்குட்டுவனால் கண்ணகி சிலை நிறுவப்பட்டதெனலாம்.^{12A} பரம்பொருளாகிய இறைவனை பல்வேறு வடிவங்களிலும் அத்துடன் இயற்கைச் சக்திகளையும் தொழுது வந்த பழந்தமிழர் தன்னலங்கருதாது வாழ்ந்து மறைந்த ஆன்மாக்களையும் தெய்வநிலையில் வைத்துப் போற்றி வந்ததை நடுகற்கள் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

அக்காலத்தில் வெடியப்பன், கிருஷ்ணாரப்பன், மீனாரப்பன், சன்யாசியப்பன், சிறைமீட்டான் போன்ற பெயர்களால் நடுகற்களைத் தெய்வங்களாக வழிபட்டு வந்ததின் தொடர்ச்சியே சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் மதுரை வீரன், மாடசாமி போன்ற வீரர்கள் பெயர்களில் வழிபாடாகத் தோற்றம் பெற்றுத் தமிழகத்தில் பல இடங்களில் நிலவி வருகின்றது. இதேவேளை சில இடங்களில் மேற்குறிப்பிட்ட பெயர்களில் நடுகற்களும் தெய்வமாகக் கருதி வழிபடப்படுகின்றன.

சங்க காலத்தில் நிலவியிருந்த நடுகல் வழிபாடு பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் நன்கு தெளிவுறுத்துகின்றன. ஆயினும் சங்ககால நடுகற்கள் எதனையும் இதுவரை காணக்கிடைக்கவில்லை. இக்குறையினை அண்மையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட மூன்று நடுகற்கள் நிறைவு செய்துள்ளன எனலாம்.

இந்த அரிய நடுகற் கல்வெட்டுக்களின் கண்டுபிடிப்பின் மூலம் அக்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்த தமிழக மக்கள் பரவலாக எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பது உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும் தமிழ்மொழி மிகத்தொன்மையானது என்பதற்கு இந்தக்கல்வெட்டுக்கள் மூன்றும் ஆதாரமாக அமைந்துள்ளதாகவும் கூறப்படுகின்றது.¹³ இக்கல் வெட்டுக்கள் தஞ்சாவூர் மாவட்டம் ஆண்டிப்பட்டி அருகேயுள்ள புலிமான்கோம்பை என்ற பகுதியில் கிடைத்தனவாகும்.

இதுவரை குறிப்பிட்ட கருத்துக்களை சுருக்கமாகக் கூறுமிடத்து வரலாற்றுச் செய்திகளுடன் தமிழர் பண்பாடு, தமிழர்

சமயம், தமிழ்க் கலைகள் (ஓவியம், சிற்பம்) எனப் பல்துறை சார்ந்த செய்திகளை உணர்த்தும் தொல்லியல் சான்றுகளாக நடுகற்கல் வெட்டுக்கள் விளங்குகின்றன. மேலும் தமிழ் வரி வடிவம் (எழுத்து) வளர்ச்சி பற்றியும் இவை நன்கு தெளிவுறுத்துகின்றன. அத்துடன் தமிழரிடையே நடுகல் வழிபாடானது கி.பி.பதினாலாம் நூற்றாண்டு வரை செழித்திருந்ததையும் நடுகற் கல்வெட்டுக்கள் உறுதி செய்கின்றன என்பதே நிறைவான கருத்தாகும்.

குறிப்புகள்

1. கல்லெழுத்துக்கலை - பக்.40,41 நடனகாசிநாதன் - 1989
2. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.48,49 தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - 1983
3. செங்கம் நடுகற்கள் - தமிழ்நாடு அரசு தொ.பொ.து. வெளியீடு -1972 தொ.எண் 30,85
4. பல்லவன் கண்ட பனைமலைக் கோயில் - பக் 69 புலவர் ந.வெங்கடேசன் -1990
5. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.90, தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - 1983
6. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் -பக்.51,52. தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - 1983
- 6A கல்லெழுத்துக் கலை- பக். 42, நடனகாசிநாதன் - 1989
7. பாண்டியர் வரலாறு - பக்.169, டாக்டர் கே.வி.ராமன் பேராசிரியர் வரலாற்றுத் துறை - 1977
8. புறநானூறு விளக்கவுரையுடன் இரண்டாம் பாகம் - பக் ௩௨. ஓளவ்வை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை

9. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.53. தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - 1983
10. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.50. தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - 1983
11. பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் - பக்.29, 30,35 நா.நவநாயகமூர்த்தி - 1996
12. சோழர் வரலாறு - பக்.79. டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை - 1977
- 12A போரில் இறந்து பட்ட வீரர்களின் ஞாபகர்த்தமாக நடுகற்கள் எடுத்து வழிபடும் முறை திராவிடர்களுக்குச் சிறப்பாக உரிய பெருங்கற்பண்பாட்டுக் காலத்திலே தொடங்கித் தமிழ் நாட்டில் வரலாற்றுக் காலத்திலும் தொடர்ந்தது. உடன் கட்டை ஏறும் கற்புடைய மாதர்களுக்கு சதிக்கல் எடுத்து வழிபடும் முறை தமிழ் நாட்டுக்கு அருகிலுள்ள கருநாடக திராவிடச் சகோதரர்களிடையே வழக்கத்திலிருந்து வந்துள்ளது.
- கண்ணகி வழிபாட்டின் தோற்றத்திலே நடுகல் வழிபாடு , சதிக்கல் வழிபாடு என்னும் அம்சங்களும் கலந்து காணப்படுகின்றன. (குமரகுருபரர் பாடிய அம்மை வழிபாடு - கட்டுரை பேராசிரியர் ஆ.வேலுப்பிள்ளை. மயூரமங்கலம்) பண்டைய வரலாற்றில் திராவிடர் என்பது தமிழரையே குறிப்பதாகும். தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே நடுகல் வழிபாடு தமிழரிடையே நிலவி வந்துள்ளது. பெருங்கற்காலம் என்பது கி.மு.1000 - 200 வரையுள்ள காலப்பகுதியாகும்.
13. 2500 ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த சங்க கால கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிப்பு - வீரகேசரி 06.04.2006

நடுகல் நட்புக் கௌரவிக்கப்பட்ட சங்க காலத் தமிழரசர்கள்

பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த தமிழர் வீரப்பண்பை உயர்வென மதித்துப் போற்றி வந்தனர். போரில் வீரம் காட்டி வீரமரணம் எய்திய வீரர்களை மதித்து அவர்கள் நினைவாக நடுகல் அல்லது வீரக்கல் நட்டு வழிபட்டு வந்துள்ளனர். தொல்காப்பியர் காலம் தொட்டுத் தமிழரிடையே நடுகல் வழிபாடு நிலவி வந்துள்ளது.

ஆநிரை (பசுக்கூட்டம்) கவர்ந்தவேளை அதை எதிர்த்துப் போரிட்டு இறந்த வீரமறவர்க்கும், ஆநிரை கவர்கையில் உயிர்நீத்த வீரர்களுக்கும் பெண் மக்களை கள்வர் கவர்ந்த வேளை அவர்களை மீட்கப் போரிட்டு உயிர் துறந்த வீரர்களுக்கும், மேலும் தனது கிராமத்தை எதிர்த்த பகைவரை விரட்டியடிக்கும் போதும் புலி, பன்றி போன்ற கொடிய மிருகங்களை எதிர்த்துக் குத்தும் போதும் வீரமரணம் எய்திய வீரர்கட்கும் நடுகல் நடப்பட்டு வழிபாடு செய்வது மரபாகவிருந்து வந்தது.

இவ்வாறு போரில் வீரமரணம் எய்திய மறவர்கட்கு நடுகல் நட்டு அவர்களைக் கௌரவப்படுத்தி அவர்களது வீரப்பண்பைப் போற்றி வந்த சங்ககாலப் பழந்தமிழர் போரில் இறவாதவனும் மக்களின் நல்லன்புக்குரிய பண்பாளனாக விளங்கியிருந்தவனுமான கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும், குறுநிலமன்னனான அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்பவனுக்கும் நடுகல் நட்டு கௌரவப்படுத்திய

தைச் சங்க இலக்கியங்களிலென்றான புறநானூறு பாடல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் சோழவேந்தர்களின் சிறப்பு மிக்க தலைநகராக உறையூர் திகழ்ந்தது. இது இன்றைய திருச்சி நகரின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. உறையூர், உறந்தை, கோழி அல்லது கோழியூர் என்னும் பல பெயர்களால் வழங்கி வந்துள்ளது.¹ அரசியல், வாணிபம் ஆகியனவற்றில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த அக்கால உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழநாட்டைக் கோப்பெருஞ் சோழன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். 2

இவன் பாடும் கலைஞர்க்கு கொடுத்துப் பெற்ற பலவகைப் புகழ் உடையவன். ஆடும் கலைஞர்க்கு கொடுத்துதவிய பேரன்புடையவன். அறநெறி போற்றும் சான்றோர் புகழ்ந்த செங்கோல் (நீதி வழுவாது) உடையவன். திறம் மிக்க நல்லோர் புகழ்ந்த உறுதியான அன்புடையவன். மெல்லியர் மகளிர்க்கு மெல்லியனாய் (மென்மையான குணம்) இருந்தான். இத்துணை நற்பண்புகள் கொண்ட மன்னனாகக் கோப்பெருஞ்சோழன் விளங்கியிருந்தான். இதனை பின்வரும் புறநானூறு வரிகள் உணர்த்தும். 3

பாடுநர்க்கு ஈந்த பல்புகழன்னை
ஆடுநர்க்கு ஈந்த பேரன்பினனே
அறவோர் புகழ்ந்த ஆய்கோலன்னே
திறவோர் புகழ்ந்த திண்ணன் பினனே.

(ரு) மகளிர் சாயல் மைந்தர்குமைந்து (புறம் 221: 1-5 வரி)

இத்துணை நற்பண்புகள் மிக்க சான்றோனான கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு உயிர்த் தோழனாக பொத்தியார் என்ற புலவர் இருந்து வந்தார். (புறம் : 212 8-9 வரி) அத்துடன் கருவூர்ப் பெருஞ் சதுக்கத்துப் பூதநாதனார், பிசிராந்தையார், புல்லாற்றுார் எயிற்றியனார் போன்ற புலவர்களும் இம்மன்னனுக்கு நண்பர்களாக விளங்கினர். புலவர் பிசிராந்தையார் பாண்டிய நாட்டில் பிசிர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவராயினும் கோப்பெருஞ்சோழன் மீது இவர் பேரன்பு கொண்டிருந்தார். 3A

கோப்பெருஞ்சோழன் உறையூரிலிருந்து நல்லாட்சி புரிந்து வருங் காலத்தில், அவனது மக்கள் தீயசெயல்களில் ஈடுபட்டு அறிவு மயங்கி, அவன்பால் பகை கொண்டு போருக் கெழுந்தனர். அவர்களது அறிவு திருந்தவேண்டிச் சான்றோர் செய்த முயற்சிகள் சிறிதும் பயனளிக்கவில்லை. மக்கள் செயல், சோழன் உள்ளத்தைக் கொதிக்கச் செய்தது. மறமும், மானமும் பொங்கி யெழுந்து கோப்பெருஞ்சோழனைப் போர்க் கெழுமாறு தூண்டின.

சான்றோர் பலர் மன்னனுக்கு அறிவுரைகள் புகன்றனர். போரை அவன் கைவிட்டான். முடிவில் அவன் மனம் பொறாது, வடக்கிருந்து உயிர் துறக்கக் கருதினான். இதன் பொருட்டு ஊரின் புறத்தே ஆற்றின் நடுவேயுள்ள தீவில் மரநிழலில் இருந்து உண்ணா நோன்பால் உடம்பை வருத்தி வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான். 4

'உள்ளாற்றுக் கவலைப் புள்ளி நீழல்

முழுஉ வள்ளூர முணக்கு மள்ள

பலவுதி மாதோ நீயே

பலரா லத்தை நின் குறியிருந்தோரே. (புறம் - 213)

இத்தவம் (வடக்கிருந்து) செய்து உயிர் துறப்போர் வானோர் உலகம் சென்று இன்பறுவர் என்று கூறப்படுகின்றது. கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்த இடம் திருவரங்கத்துக்கு மேற்கில் அல்லது கிழக்கில் ஆதல் வேண்டும் என்று நம்பப்படுகின்றது.

வடக்கிருந்த கோப்பெருஞ்சோழன் உயிர் துறந்ததும் சான்றோர் அவன் தன் குடிச்சிறப்பும் மானமும் நல்லிசையும் கெடாமை குறித்து வடக்கிருந்த பெருமையும் பீடும் கருதி அவற்கு நடுகல் நிறுவிச் சிறப்புச் செய்தனர். அந்நடுகல்லில் அவன் பெயரும் பீடும் எழுதி மயிற்பீலி சூட்டி விழாவெடுத்தனர். அவன் உயிர் நண்பரான பொத்தியார் அவன் பிரிவாற்றாது அவன் நடுகல்லைக் கண்டு மனம் வருந்தினார்.

இந்த அகன்ற உலகமெல்லாம் துன்பம் மிகுமாறு தான் மட்டும் அழியாப் புகழ் சூடி நம்புரவலனான சோழன் நடுகல் ஆகிவிட்டான் என நெஞ்சருகினார். அவரது உள்ளக் குமுறலை அவரது நாவினின்றும் வெளிவந்த பின்வரும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

'நனந்தலை யுலக மரந்தை தூங்கக்

கெடுவி னல்லிசை சூடி

நடுக லாயினன் புரவல னெனவே'

(பொத்தியார், புறம் : 221 11-13 வரி)

போரில் உயிர் துறவாதவனும் மக்களின் நல்லன்புக்குரிய பண்பாளனாக விளங்கியிருந்தவனுமான கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு நடுகல் நடப்பட்ட செய்தியை மேற்குறிப்பிட்ட புறநானூற்று வரிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும் கோப்பெருஞ்

சோழனுக்கு நடுகல் இருந்த செய்தி புறநானூற்றின் 223ம் பாடலிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.⁵ இதே போன்று தகடுரிலிருந்து நல்லாட்சி புரிந்து வந்த குறுநில மன்னனான நெடுமானஞ்சிக்கும் நடுகல் நடப்பட்டதை புறநானூறு 232ம் பாடல் குறிப்பிடும்.

சங்க காலத் தமிழகத்தில் ஆட்சி புரிந்த குறுநில மன்னர்களில் எவ்வியர்குடி, ஆவியர்குடி, அதியர்குடி, ஆய்குடி எனப்பட குடிகள் இருந்தன. இவற்றில் அதியர் குடியினர் என்ற அதியமான்கள் தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு தற்போதைய சேலம் மாவட்டத்தின் வடபகுதியை ஆட்சி புரிந்து வந்தனர்.⁶ இவர்களில் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்பவன் மிக்க புகழ் படைத்தவனாவான்.⁷

இவனது காலத்தில் ஓளவையார் என்ற பெண் புலவர் வாழ்ந்திருந்தார். நெடுமானஞ்சி மீது மிக்க மதிப்புக் கொண்டிருந்த ஓளவையார் நெடுமானஞ்சியைப் பற்றிப் பாடிய பல பாடல்கள் புறநானூற்றில் (புறம் 206, 232, 208, 235, 315, 390) காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றின் வாயிலாக நெடுமானஞ்சியுடன் ஓளவையார் கொண்டிருந்த நெருக்கமான நட்புப் பற்றியும் பல்வகையிலும் சிறந்திருந்த சான்றோனாக அவன் விளங்கியிருந்தானென்பதும் நன்கு தெளிவாகின்றது. இவனைப் பற்றி பெரும் சித்தனார் என்ற புலவரும் பாடல் ஒன்று (புறம் 208) பாடியுள்ளார்.

வீரம் செறிந்த தலைவனாக மிளிர்ந்த நெடுமானஞ்சி விரைந்து செல்லும் ஆற்றல் மிக்க குதிரையைக் கொண்டிருந்தான். (கடுமான் தோன்றல், நெடுமான் அஞ்சி - புறம் : 206 வரி 6)^{7A} வள்ளல் தன்மை கொண்டவனாகவும் விளங்கியிருந்த

இவன் இரக்க குணம் படைத்தவனாவான். தன்னை நாடி வந்தவர்களை விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆதரிக்கும் பண்பாளனாகவும் நெடுமானஞ்சி விளங்கினான்.

உணவு தன்னிடம் இருந்து விட்டால் அதனை வஞ்சகம் இன்றித் தன்னிடம் வருபவர்களுக்கு கொடுத்து நிற்கும் ஆற்றல் பெற்ற அவன் தம்மிடம் வரும் இரவலர்கள் வேண்டாதவராக விளங்கினாலும் அறிவில்லாதவராக விருந்தாலும் அவர்கள் மீது இரக்கப்பட்டு வழங்கி அவர்களுக்கும் துணையாக விளங்குபவன் இவனாவான்.

‘உடையவன் ஆயின் உண்ணவும் வல்லன்

கடவர் மீதும் இரப்போர்க்கு ஈயும்

மடவர் மகிழ்துணை நெடுமானஞ்சி (புறம் 315:1 - 3வரி)

புகழ் விரும்பாதவனாக இவன் விளங்கியிருந்த போதும் தன்னைப் புகழ்ந்து பாடிய புலவர்களை ஆதரித்துப் பரிசில்கள் அளித்து வந்துள்ளான்.

‘குன்றும் மலையும் பல பின் ஒழிய

வந்தனன் பரிசில் கொண்டனென் செலர்க்கு ’ என புலவர் பெருஞ்சித்தனார் குறிப்பிடுகின்றார். (புறம் 208 வரி 1-2) நெடுமானஞ்சியின் அரண்மனையிலுள்ள முற்றத்திலே ஆயர்களுக்கும் சிறுகுடியிலுள்ளாரும் விழாக் கொண்டாடி மகிழும் போது பரிசிலர் மட்டுமே செல்லமுடியும். தவிர மன்னர்கள் யாரும் செல்லமுடியாது. (புறம் 390) ஆதலால் புலவர்கள் மீது அவன் கொண்டிருந்த மதிப்பும், மரியாதையும் உயர்வானது எனலாம்.

காவல் மிகக் கொண்ட நெடுமானஞ்சியின் பெருநகரில் குன்று களையொத்த அவன் மாடங்கள் எதிரொலிக்கும் படியாய் நான் தடாரிப் பறையை (வாத்தியக் கருவி) முழக்கிப் பாடினேன். இதைக் கேட்ட அவன் அன்றே அப்பொழுதே நான் வந்திருப்பதை உணர்ந்தவனாக என்னைக் காணவேண்டி வந்தான்.

என்னை வரவேற்று அழைத்துச் சென்ற அவன் நல்லுடை தந்து ஆதரித்து ஊன் நிறைந்த உணவையும் தந்து பசி போக்கினான். என் சுற்றத்தார்க்கு கொடுக்க நெல்லையும் தந்தான். இத்தகைய ஒப்பற்றவனைக் கண்டு அவன் உள்ளத்தை உணர முடியாதவர்கள் பசியுடன் வாடி நிற்பர். இவ்வாறு பெண் புலவரான ஔவையார் (அறவை நெஞ்சத்து புறம் 390) குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன் வாயிலாக ஔவையாருக்கும் நெடுமானஞ்சிக்கும் இடையே நிலவியிருந்த நெருக்கமான நட்பு நன்கு தெளிவு. இவனுக்கு ஒரு சமயம் நீண்ட காலம் உயிர் வாழச் செய்யும் நெல்லிக்கனி யொன்று கிடைத்தது. இதனைச் சாப்பிட்டு நெடுங்காலம் தான் உயிர் வாழ்வதிலும் பார்க்கத் தமிழ்ப் புலமை மிக்க ஔவையார் சாப்பிட்டு நீண்ட காலம் உயிர்வாழ்வதே சாலச்சிறந்தது என எண்ணி அதனை ஔவையாருக்கு உண்ணக் கொடுத்து உளம் நிறைந்தான்.

இவ்வாறு தனக்குக் கிடைத்த நீண்ட காலம் உயர் வாழ்ச் செய்யும் நெல்லிக் கனியை புலவர் ஔவையாருக்கு உண்ணக் கொடுத்துப் பெரும் நலம் செய்தவனும் சமத்துவம் காத்த தமிழ்ச் சான்றோனும் தன்னலங்கருதாது பிறர்க்கென வாழ்ந்திருந்த வள்ளலுமான நெடுமானஞ்சி இறுதியில் சேரமானுடன் போர் செய்து இறந்தான்.⁸

இவன் இறந்த பின்னர் அவனது உடலை அடக்கம் செய்த சான்றோர் நல்லதொரு நாளில் அவனுக்கு நடுகல் நட்டனர். அதன் கண் அவன் பீடும் பெயரும் எழுதி மயிற்பீலி சூட்டி நடுகல் விழா எடுத்தனர். அவ்விடம் சான்றோர் பலரும் கூடியிருந்தனர்.⁹

நடுகல்லாயினனைத் தெய்வமாக்கி அவன் விரும்பும் உணவைப் படைத்து வழிபடும் பழந்தமிழர் மரபுக்கேற்ப, நடுகல் ஆகிய அதியமான் நெடுமானஞ்சிக்கு சிறுகலங்களில் நாரால் வடிக்கப்பட்ட தேறலை வைத்துப் படைத்து வழிபட்டனர். இது கண்டு ஓளவையாருக்கு நெஞ்சில் எழுந்த துயரத்துக்கு எல்லையில்லை. அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஆறாக ஓடியது.

பகைவர் தமது உயர்ந்த மலைகள் நிறைந்த நாடு முழுவதும் அவனுக்குக் கொடுத்தாலும் அதை விரும்பி வேண்டாத மறமாண்புடையவன் இந்த அதியமான். அவன் நினைவாக நடுகல்லை நாட்டி அதில் மயிற்பீலியும் சூடி நாரினால் வடிக்கப்பட்ட மதுவையும் சிறு பாத்திரத்தில் வைத்துப் படைத்திருக்கின் அவனால் இது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமோ! அவன் தான் மறைந்து விட்டானே! என்று மனம் உருகிக் கலங்குகின்றார்.¹⁰

‘இல்லா கியரோ காலைமாலை

அல்லா கியர்யான் வாழுநாளே

நடுகற் பீலி சூட்டி நாரரி

சிறுகலத் துகுப்பவுங் கொள்வன் கொல்லோ

(ரு) கோடுயர் பிறங்குமலை கெழிஇய

நாடுடன் கொடுப்பனவுங் கொள்ளாதோனே. (புறம் 232)

போரில் வீரம் காட்டி வீரமரணம் எய்திய வீரமறவர்கள் நினைவாக நடுகல் நாட்டி அவர்களது வீரப்பண்பைப் போற்றி வந்த சங்க காலப் பழந்தமிழர் பல்வகையிலும் சிறந்து விளங்கியிருந்த மன்னர் குறுநில மன்னர் என்போர் நினைவாகவும் நடுகல் நட்டு அவர்களைக் கௌரவப்படுத்திப் போற்றி வந்துள்ளனர். இதனை மேற்குறிப்பிட்ட இலக்கியச் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன.

குறிப்புக்கள்

1. தொல்லியல் ஆய்வுகள் - பக்.43,44 டாக்டர் கே.வி.ராமன் - பேராசிரியர்
புறம் 58ம் செய்யுளில் சோழன் உறந்தைப் பொருநன் எனப் படுகின்றான். புறம் 39ம் செய்யுள். உறந்தையை (உறையூர்) சோழர் உறந்தை என்கின்றது. (தமிழர் சால்பு - பக்.24 கலாநிதி. சு.வித்தியானந்தன் - 1954)
2. கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன் பொத்தினண் பிறபொத்தியொடு கெழிஇ (புறம் 212: 8- 9 வரி)
3. புலவர் கண்ணீர் - டாக்டர் மு.வரதராசன் - 1963
- 3A. தமிழ்ப் புலமை மிக்க புலவர்கள் பலரை நண்பர்களாகக் கொண்டிருந்த கோப்பெரும் சோழன் நல்லிசைப் புலவனாகவும் விளங்கியிருந்தான். இவன் பாடிய பாடல்கள் (புறம் 214,215,216) புறநானூற்றில் காணக்கிடைக்கின்றன.
4. புறநானூறு - விளக்கவுரையுடன் இரண்டாம் பாகம் - ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை
5. வாழ்க்கை வரலாற்று இலக்கியம் - பக்94. டாக்டர் சாலினி இளந்திரையன் - 1974

'பலர்க்கு நிழலாகி யுலகமீக் கூறித்
தலைப்போ கன்மையிற் சிறு வழிமடங்கி
நிலைபெறு நடுக லாகியக் கண்ணும் (புறம் 223: 1-3
வரி)

ஒரு சமயம் கோப்பெருஞ்சோழனை சேரமான் குடக்கோ
இளஞ்சேரலிரும்பொறை என்ற சேரமன்னன் போரில் வெற்றி
கொண்டதாகப் பதிற்றுப்பத்து ஒன்பதாம் பத்து பதிகம்
(பொத்தியாண்ட பெருஞ் சோழனையும் - 6ம் வரி)
குறிப்பிடும். பொத்தி என்னும் புலவரை ஆண்ட
கோப்பெருஞ்சோழனையும் என்பது இதன் பொருளாகும்.
(பதிற்றுப்பத்து - மூலமும் பழைய உரையும். பதிப்பாசிரியர்
- உ.வே.சாமிநாதய்யர் - 1946)

6. பண்டைய தகடூர் இப்போது தருமபுரி என வழங்குகின்றது.
7. சங்க கால குறுநில மன்னர்களில் வேள்பாரி எவ்வியர் குடியிலும் வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் ஆவியர்க் குடியிலும் பிறந்து பிறங்கினாப் போல அதியர் குடியிற் பிறந்து சிறந்தவனாய் விளங்கியவன் நெடுமானஞ்சி ஆவான் (ஒளவை சு.துரைசுவாமிப் பிள்ளை)
- 7A. அதியமான் நெடுமானஞ்சி திருக்கோயிலூர் பகுதியை ஆட்சி புரிந்த திருமுடிக்காரி என்ற குறுநில மன்னனை வெற்றி பெற்றான் என சங்க இலக்கியங்கள் கூறும். திருக்கோயிலூர் வட்டம் ஜம்பையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு அதியமான் நெடுமானஞ்சி படுக்கை (குறவிக்கு) அமைத்துக் கொடுத்ததை குறிக்கும் கல்வெட்டாகும். இதன் வாயிலாக அவன் திருமுடிக்காரியை வெற்றி பெற்றதும் அவனது திருக்கோயிலூர்ப் பகுதியையும் தம் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்திருக்கின்றான் என்பதும் உறுதியாகின்றது. (கல்லெழுத்துக்கலை - பக்.13,14 நடன காசிநாதன் - 1989)

8. பலவேற்படைகளையுடைய அதியமானெனும் தலைவனொடு சோழன், பாண்டியன் என்னும் பெரிய அரசர்களையும் சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை வெற்றி கொண்ட செய்தியை பதிற்றுப்பத்து, எட்டாம் பத்து, பதிகவரிகள் (4-5) கூறும். இதில் குறிப்பிடப்படும் அதியமான் எழினி என்னும் குறுநில மன்னனானவன் ஆதலால் அதியமான்கள் வீரம் செறிந்தவர்களாக அக்காலத்தில் விளங்கியிருந்தமை தெளிவு.

இதேவேளை இவனுக்கு முற்பட்ட (எழினிக்கு) காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த அதியமான் நெடுமானஞ்சியுடன் போர் புரிந்த சேரமான் பற்றி ஆய்வு செய்யவேண்டியது அவசிய மெனலாம்.

9. புறநானூறு (இரண்டாம் பாகம்) விளக்கவுரையுடன் சித்தாந்த கலாநிதி. ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை.

10. நெடுமானஞ்சியின் மறைவுக்குப் பின் அவன் வழித் தோன்றலும் மகனுமான பொருட்டெழினி என்பான் தகடுரி லிருந்து ஆட்சி புரிந்துள்ளான். இவன் பல வெற்றிகள் கண்ட வீரனாவான். (புறம் 392)

சங்க கால நடுகற்களில் படிந்தமிழ் எழுத்துக்கள்

கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து முன்தோன்றிய மூத்த தமிழ் என்று புகழ்ந்துரைக்கப்படும் தொன்மை மிக்க தமிழ் மொழிக்கு ஆதி காலத்திலிருந்தே எழுத்து, அதாவது எழுதும் வழக்கு இருந்து வந்துள்ளது. குறிப்பாக சிந்துவெளி நாகரீக காலம் தொட்டு தமிழ் மொழிக்கு எழுத்து (வரிவடிவம்) இருந்து வந்துள்ளது. பழம்பெரும் நாகரீகங்களான எகிப்திய, பாபிலோனிய, மெசப்பட்டோமிய ஆகியவற்றோடு சமகால நாகரீகமாக சிந்துவெளி நாகரீகம் விளங்குகின்றது.

இதனைத் தோற்றுவித்தவர்கள் நாகர் என்ற திராவிடராவர். பண்டைய வரலாற்றில் திராவிடம் என்பது தமிழ் மொழியையே குறிப்பதாகும். இச்சொல் திராவிடர் என வழங்கப் பெறும்.¹ ஆதிகாலத்தில் இந்தியாவில் வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள் என்பதை பல ஆதாரங்களுடன் சேர் எர்பேர் ரிஸ்லி என்பவர் தனது இந்திய மக்கள் (People of India) என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார். Vedic India என்ற நூலில் திரு.கே.எஸ்.சாட்டர்ஷி இந்து நதி மொழி தமிழ் எனவும் இந்து மத நாகரீகத்தின் வேர் தமிழிலிருந்து வந்த தெனவும் தெளிவு படக் கூறுகின்றார். ^{1A}

பாளி மொழி இலக்கியத்தில் இந்தியா முழுவதும் 'தமிழுக்' என அழைக்கப்படுவதால் இந்தியா முழுவதும் பண்டு தமிழ் மொழி பரவியிருந்ததை அறியமுடிகின்றது. ² ஆதலால் ஆரியர் வருமுன் இந்தியாவின் இமயம் தொடங்கி ஈழம் வரையும் அக்காலத்தில் (கி.மு.3500 - 1500) வாழ்ந்து வந்தவர்கள் பண்டைய திராவிடம் என்ற தமிழ்மொழியைப் பேசி வந்த திராவிடரே என்பது தெளிவாகின்றது.

சிந்துவெளி எழுத்து (ஆதி கால தமிழ் எழுத்து)

சிந்து வெளி நாகரீக காலத்தில் (கி.மு.3500 - 1500) பண்டைத் திராவிடம் என்ற தமிழ் மொழிக்கு உருவ எழுத்து வழக்கிலிருந்தது. அக்காலத்தில் இந்தியாவில் வாழ்ந்து வந்த பூர்வ குடியினரான தமிழ் மக்கள் உருவ எழுத்தையே கையாண்டு வந்தனர். இச்சிந்து வெளி எழுத்துக்கள் திராவிட இனமொழி எழுத்துக்கள் என்று ரஷ்ய ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். ³ அக்காலத்தில் இலங்கை வரை இவ்வெழுத்துக்கள் நிலவி வந்துள்ளன. கேகாலையில் உள்ள பாறை ஒன்றில் சிந்துவெளி உருவ எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ⁴

சிந்து வெளி எழுத்துக்களைக் கொண்ட மொழி பழைய திராவிடமே யாகும் என்று ஹிரோஸ் பாதிரியார் குறிப்பிடுவதையும் நோக்கலாம். ⁵ உலக ஆய்வாளர்கள் பொதுவாக இவ்வெழுத்துக்கள் அக்காலத் தமிழ்மொழி எழுத்துக்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர் ஆதலால் தமிழ்மொழிக்கு முதன் முதலாகத் தோன்றி நிலவியிருந்த எழுத்து உருவ எழுத்தாகும். ⁶ உதாரணமாக, வீடு என்ற சொல்லுக்கு வீடு வரையப்படும். மரம்

என்றால் மரம் வரையப்படும். அதாவது தன்னைச் சுற்றியுள்ள பொருட்களை வரைந்து அதனையுணர்த்த முயன்றதே முதல் எழுத்து முயற்சியாகும்.

எகிப்திய, சிந்துவெளி மக்கள் இம்முறையில் தான் அக்காலத்தில் எழுதி வந்தனர். இவ்வாறு பூர்வ குடியினரான நாகர் அல்லது திராவிடர் சிந்துவெளியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வேளையிலேயே ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்தனர். இக்காலத்தில் (கி.மு.2000-1500) சிந்துவெளி மக்களிடையே நிலவியிருந்த உருவ எழுத்திலிருந்து நாகரி என்ற எழுத்து (வரிவடிவம்) தோற்றம் பெற்றிருந்தது.

ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் நுழைந்த காலத்தில் (கி.மு.2000-1500) பூர்வ குடியினரான நாகர் அல்லது திராவிடர் (தாசர்) நகர நாகரீகம் கண்டு செழிப்புடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். இவர்களது நகரங்களை அழித்துப் படிப்படியாக இவர்களை வெற்றி கொண்டிருந்த ஆரியர் விந்தியத்துக்கு வடக்கே தங்களுக்கென பல குடியிருப்புக்களை அமைத்துக் கொண்டனர். இவ்வேளையில் ஆரியர் தங்களுக்கென எழுதும் முறையினை வழக்கத்தில் கொண்டிருக்கவில்லை.

கால்நடை மேய்போராகவும் விவசாயம் அறிந்தோராகவும் செம்பும் வெண்கலமும் கொண்டு கருவிகளையும் படைக்கலங்களையும் செய்வோராகவும் போர்க்கலை வல்லுனர்களாகவும் யாகம் செய்வதை நுண்கலையாகப் பயின்றவராகவும் இந்தியாவிற்குள் வந்த ஆரியர் எழுத்தறிவு பெற்றிருக்கவில்லை. ⁷ ஆதலால் இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்று வந்த அவர்களது வேதங்களை

(இருக்கு) எழுதத் தெரியாக ஆரியர் நெட்டுரு செய்து பாதுகாத்து வந்தனர். இதனாலேயே வேதங்களுக்கு எழுதாமறை என்ற பெயர் வழங்கி வந்ததையும் நோக்கலாம்.

இதனைத் தொடர்ந்து இந்தியாவில் வாழ்ந்து வந்த பூர்வ குடியினரான நாகர் அல்லது தாசர் (தஸ்யுக்கள்) என்று குறிப்பிடப்படும் திராவிடரிடையே நிலவியிருந்த உருவ எழுத்திலிருந்து தோன்றிய இன்னொரு வரிவடிவமான 'நாகரி' என்ற எழுத்தைப் பெற்றுத் தங்கள் வேதங்களை (இருக்கு)ப் பதிவு செய்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து நாகரி எழுத்து ஆரியர் வசமானதுடன் தேவநாகரி என்ற பெயரையும் பெற்று வேதங்களுக்கு மட்டும் அவ்வெழுத்து (வரிவடிவம்) உரித்தானது.⁸

சிந்துவெளி மக்களான நாகர்களிடமிருந்து எழுத்துக்கலையை வந்தேறு குடியினரான ஆரியர் பெற்றுத் தங்கள் இருக்கு வேதத்தைப் பதிவு செய்தபோதும் அவ்வெழுத்துக்களை நாகரிடமிருந்து பெற்றதினால் அவ்வரிவடிவம் நாகரி என்ற பெயரைப் பெற்றது.

சிந்துவெளி நாகரீக காலத்தில் இந்தியா முழுவதிலும் இலங்கையிலும் நிலவியிருந்த உருவ எழுத்துக்கள் அல்லது சித்திர எழுத்துக்கள் இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் குறிப்பாக கி.மு.600ம் ஆண்டு வரையுள்ள காலத்தில் வடஇந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் வழங்கி வந்தபோதும் இரண்டுக்குமிடையில் சில மாற்றங்கள் இருந்து வந்தன. குறிப்பாக கேரளம் உள்ளிட்ட (சேரநாடு) தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் வழங்கி வந்த உருவ எழுத்துக்கள் ஒரே வகையாக விளங்கியிருந்தன.

இக்காலத்தைச் சேர்ந்த உருவ எழுத்துக்கள் தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் திருக்கோவிலூர் வட்டம் கீழ்வாலை என்னுமிடத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை கி.மு.1000 - 500க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்தவையாக இருக்கலாம் என பி.எல்.சாமி (ஐ.ஏ.எஸ்) அவர்கள் (இலக்கிய ஆய்வு. பக்212) குறிப்பிடுகின்றார்.⁹ இவை உருவ எழுத்தின் (சிந்துவெளி) தொடர்ச்சியாகும். சிந்துவெளி காலத்தில் (கி.மு.3500 - 1500) நிலவியிருந்த மூல உருவ எழுத்தானது கி.மு.1300ம் ஆண்டளவில் இருவகையாக மாறுதல் பெறத் தொடங்கிவிட்ட தெனலாம்.

தமிழகத்தில் எந்தப் பகுதியில் அகழ்வாய்வு நடத்தப் பெற்றாலும் அங்கெல்லாம் கறுப்பு, சிவப்பு பாணைகளோடு சில உருவங்கள் வரையப் பெற்ற பாணை ஓடுகள் பெரும்பாலும் பெருங்கற்காலப் பொருட்களோடே கிடைத்து வருகின்றன. தமிழகம், ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களில் பெருங்கற்பண்பாடு நிலவியிருந்த காலம் கி.மு.1000 - கி.மு.200க்கும் இடைப்பட்ட காலமாகும்.

ஆதலால் பெருங்கற்கால மக்கள் இவற்றை எழுதியிருக்கின்றனர் என்று உறுதியாகக் கூறலாம். இவ்வுருவங்கள் உருவ எழுத்தின் தொடர்ச்சியே என்று கூறலாம். பாணை ஓடுகளில் கிடைக்கும் இவ்வுருவங்களை மொகஞ்சதரோ, ஹரபா உருவ எழுத்தோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வொன்றை பி.பி.லால் மேற்கொண்டார். அவ்வாய்பின் மூலம் பாணை ஓடுகளில் காணப்பெறும் உருவங்களில் எண்பது சதவீத உருவங்கள் மொகஞ்சதரோ, ஹரபா கால உருவ எழுத்துக்கள் போன்றே காணப்படுகின்றன என்று தெரிவித்துள்ளார்.

சென்னை பல்கலைக் கழக தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை சேகரித்து வைத்திருந்த பாளை ஓடு ஒன்றின் மீது இருந்த உருவத்தை பார்த்துவிட்டு அது ஹரப்பன் கால உருவம் மாதிரியே இருப்பது அறிந்து பெரிதும் வியப்புத் தெரிவித்தார். 'அஸ்கோ பர்போலோ' என்னும் பின்லாந்து நாட்டு அறிஞர்.¹⁰

இதேவேளை சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இலங்கையின் ஆணைக்கோட்டை என்ற இடத்தில் நிகழ்த்தப்பெற்ற அகழ்வாய்வில் பெருங்கற்கால சின்னத்தில் ஒரு செப்புமுத்திரை கண்டெடுக்கப்பட்டதாகவும் அதில் ஒரு வரியில் உருவ எழுத்துக்களும் மற்றொரு வரியில் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துக்களும் பொறிக்கப் பெற்றிருப்பதாகவும் மேற் கூறப்பட்ட இருவரிகளும் ஒரே பொருளைக் குறிப்பனவாக இருக்கலாம் என்றும் கா.இந்திரபாலா குறிப்பிடுகின்றார்.

இதில் பொறிக்கப் பெற்றிருந்த உருவ எழுத்துக்கள் தமிழ் நாட்டில் பெருங்கற் பாளை ஓடுகளில் பொறிக்கப்பெற்றிருந்த உருவங்கள் போன்றே காணப்பெற்றன. மேலும் இந்த செப்பு முத்திரையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துக்கள் வாயிலாக உருவ எழுத்திலிருந்து தமிழ்ப் பிராமி தோற்றம் பெற்றது என்பதும் உறுதியாகின்றது. அத்துடன் இம்முத்திரையில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்கள் கி.மு.நாலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவையாகவிருக்கலாம் என்று கொள்ளலாம். ¹¹

இக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் உருவ எழுத்தையும் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்தையும் அறிந்திருக்கின்றார்கள். இதன் காரணமாகவே பிற்காலத்தில் உருவ எழுத்தைப் பற்றிய செய்தியை

இலக்கிய ஆசிரியர்கள் எழுத்தாண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை
திடமாக நம்பலாம். உதாரணமாக யாப்பருங்கல உரையில்,

‘காணப்பட்ட உருவம் எல்லாம்

மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி

வழுவில் ஓவியன் கை வினைபோல

எழுதப்படுவது உருவெழுத்தாகும்’ என வரும் மேற்கோள்
செய்யும் இதனை உணர்த்துகின்றது.

குறிப்பாக பெருங்கற்காலத்தில் கி.மு.600ம் ஆண்டு
வரையிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலும் (கி.மு.600 -300)
தமிழகத்தில் நிலவியிருந்த உருவ எழுத்து அல்லது ஓவிய
எழுத்தைப் பற்றியே மேற் குறிப்பிட்ட செய்யுள் உணர்த்துகின்றது.
எனவே, பண்டைய திராவிடம் என்ற தமிழ்மொழியானது உருவ
எழுத்தை ஆண்டது என்று துணிவது நேரிதே. சிந்துவெளி
நாகரீகமே இந்தியாவில் சித்திர எழுத்தை கண்டது என்பதால்
அது மூலத்திராவிட மொழிக்குரியது என்பது மேலும் வலுப்
படுகின்றது.¹²

தொல்லியல் ரீதியாக நோக்குமிடத்து சேரநாடு உள்ளிட்ட
தமிழகம், ஈழம் ஆகிய பிராந்தியங்களில் திராவிடவியல் சார்ந்த
பெருங் கற்பண்பாடு நிலவியிருந்த காலகட்டத்தில் (கி.மு.1000-
300) இப்பிராந்தியங்களில் வாழ்ந்திருந்த பெருங்கற்கால
மக்களான சோழர், பாண்டியர், நாகர், இயக்கர் போன்ற திராவிடக்
குலங்கள் உருவ எழுத்தையே கைக் கொண்டிருந்தனர்.
கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை இந்நிலை நீடித்திருந்தது.
இதனைத் தொடர்ந்து கி.மு.நாலாம் நூற்றாண்டு வரையும் உருவ

எழுத்தையும் இதிலிருந்து தோன்றிய தமிழ்ப்பிராமி எழுத்தையும் இவர்கள் கையாண்டு வந்துள்ளனர் என்பவற்றை தொல்லியல் சான்றுகள் உறுதிசெய்கின்றன.

பழந்தமிழ் எழுத்துக் தோற்றம்

கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் தமிழகத்தின் மையப் பகுதிகளில் வழங்கி வந்த உருவ எழுத்தினின்றும் செம்மைப் படுத்தப்பட்ட எழுத்துக்கள் (வரிவடிவம்) தமிழில் தோன்றி வழங்கி வந்தன. ¹³ இதனைத் தொடர்ந்து இவ்வெழுத்துக்கள் அக்காலத்தில் ஈழத்தில் வாழ்ந்திருந்த தென்னிந்திய வழித் தோன்றல்களும் பெருங்கற்கால மக்களுமான நாகர், இயக்கர், பாண்டியர் ஆகிய திராவிடக் குடியினர் இடையேயும் அறிமுகமாகி வழங்கி வந்தன.

தமிழகத்தில் தோற்றம் பெற்று ஈழம் வரையும் அக்காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த திராவிடரான தமிழரிடையேயும் அறிமுகமாகி வழங்கி வந்த இவ்வரிவடிவத்தையே தமிழ்ப்பிராமி என்றும் திராவிடி என்றும் தமிழி என்றும் குறிக்கின்றனர். தமிழகத்தின் இதயப் பகுதியில் தமிழ் மொழிக்கெனத் தோற்றம் பெற்ற இவ்வெழுத்துக்களைத் தமிழி எனக் குறிப்பிடுவதே பொருத்தமானதாகும். சிங்கள ஆய்வாளர்களான ஈ.பி. பெர்னாண்டோ, சுத்தமங்கல கருணாரெட்டி, ஆரிய அபயசிங்க போன்றோர் வடபிராமி எழுத்துக்கள் பௌத்தத்துடன் அறிமுகமாவதற்கு முன்னரே தமிழ் நாட்டிலிருந்து பரவிய தமிழ்ப் பிராமி (தமிழி) எழுத்துக்களே இலங்கையில் இருந்துள்ளன என்று குறிப்பிடுகின்றனர். ¹⁴

கி.மு.ஐந்தாம், நான்காம் நூற்றாண்டுகளில் ஈழத்தில் வாழ்ந்திருந்த திராவிடக் குலங்களான நாகர், இயக்கர், பாண்டியர் என்போரிடையே பண்டைத் திராவிட மொழியான தமிழ் மொழியும் (நாகர், பாண்டியர்) இதிலிருந்து பிறந்த இதன் கிளை மொழியான எலு என்ற பண்பட்ட மொழியும் பேச்சு மொழிகளாக நிலவி வந்தன. 15 இதே காலத்தில் தோன்றியதென நம்பப்படும் இன்று காணக்கிடைக்கும் தமிழின் முதன் நூலான தொல்காப்பியம் அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் பன்னிரெண்டு கிளை மொழிகள் தமிழில் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

அதாவது பன்னிரெண்டு வகையாக அக்காலத் தமிழகத்தில் தமிழ் மொழி பேசப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனை கீழ் குறிப்பிடும் தொல்காப்பிய வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

‘செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்

தம் குறிப்பினவே திசை சொற்கிளவி (தொல் 9 - 14)

அக்காலத்தில் (கி.மு.5ம் நூற்.) ஈழத்தில் வாழ்ந்திருந்த திராவிடக் குலங்களிடையே தமிழ் மொழியுடன் நிலவியிருந்த தமிழின் கிளை மொழியான எலு மொழியே தற்காலச் சிங்கள மொழியின் மூதாதை என்பதும் வரலாற்றுண்மையாகும். சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சிங்கள தந்தை என வர்ணிக்கப்பட்ட டபிள்யு. கே.குணவர்த்தனா அவர்கள் சிங்கள மொழி ஒரு திராவிட மொழி யென்றும் அதன் உள் தோற்ற அமைப்பில் அது தமிழ் மொழியின் குழவி என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். 16 பௌத்தம் இலங்கைக்கு அறிமுகமாகாத இக்காலத்தில் இலங்கையில் நாகர் ஆட்சியும் தமிழி எழுத்தும் இருந்தன என ஆய்வாளர் க.தங்கேஸ்வரி குறிப்பிடுகின்றார். 17

இதே காலத்தில் அதாவது கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் வட இந்தியாவிலும் இவ்வெழுத்துக்களோடு ஒத்த உருவ அமைப்பில் எழுத்துக்கள் தோன்றி வழங்கி வந்தன. ஆக இந்தியா முழுவதிலும் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் ஒரே வரிவடிவம் (பிராமி) நிலவியிருந்த போதும் தனித்தனியான பிராந்தியத் தன்மைகளைப் பெற்றிருந்தது. குறிப்பாகத் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை இங்கு நிலவி வந்த எழுத்துக்கள் வட இந்தியப் பிராமி வடிவத்தைப் போலன்றித் தனியான தோற்றம் உடையதாய் இருந்ததுடன் தமிழுக்கேயுரித்தான சிறப் பெழுத்துக்களைக் கொண்டிருந்தது. குறிப்பாக தமிழுக்கே சிறப்பான இ, ம, மு, ற, ன போன்ற எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

இவ்வெழுத்துக்கள் மலைக்குகைகளில் காணப்படும் கல்வெட்டுக்களிலும் பாறை ஓடுகள் மீதும் சில காசுகளிலும் காணமுடிகின்றது. தமிழ் நாடு முழுவதிலும் இவ்வெழுத்துப் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. வடவாற்காடு மாவட்டம் செங்கம் பகுதியில் காசுகளில் தமிழ் நாட்டின் மையப்பகுதியான உறையூர், கரூர் ஆகிய பகுதிகளில், மதுரையைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் மலைக் குகைகளில் இவ்வெழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.¹⁸

தமிழுக்கெனத் தோற்றம் பெற்று தமிழ்மொழியை எழுதப் பயன் படுத்தப்பட்டு வந்த 'தமிழி' என்ற இவ்வெழுத்துக்கள் ஈழத்தில் பெருங் கற்பண்பாடு நிலவியிருந்த மையங்களில் மலைக்குகைகளிலும் பாறைகளிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. இலங்கையின் கிழக்குப் பகுதியில் இத்தகைய கல்வெட்டுக்கள் அனேகம் காணப்படுகின்றன.

தற்போதைய அம்பாறை மாவட்டமும் சேர்ந்த பண்டைய மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் தமிழ்ப் பிராமி (தமிழி) கல்வெட்டுக்கள் இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களை விட அதிகம் காணப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டுக்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பெயர்கள், குறியீடுகள் எல்லாம் பெருங்கற்கால குறியீடுகளையே ஒத்துக்காணப்படுகின்றன. கிழக்கிலே காணப்பட்ட பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் பெர்ணாண்டோ ஐராவதம் மகாதேவன் போன்றோர் இவ்வெழுத்துக்கள் பௌத்தத் திற்கு முந்திய தமிழ்ப் பிராமி (தமிழி) எழுத்து வடிவங்கள் எனக் கூறியுள்ளனர். அ, இ, ம, ள, ழ, ன போன்ற எழுத்துக்கள் தமிழ்ப் பிராமியிலிருந்து கிடைக்கின்றன. இப்பழைய தமிழி எழுத்துக்கள் கிழக்கிலங்கை கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுகின்றன.¹⁹

தமிழகம், ஈழம் ஆகியனவற்றில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் தமிழி எழுத்துக்கள் (வரிவடிவம்) குறைந்தது கி.மு.500ம் ஆண்டளவில் வழக்கில் வந்த போதும் தமிழக பிராமிக் கல்வெட்டுக்களை தமிழி அல்லது திராவிடி என அழைக்கும் அறிஞர்கள் தமிழக கல்வெட்டுக்களின் ஆரம்ப காலத்தை கி.மு.3ம் நூற்றாண்டாகவே கணிக்கின்றனர்.²⁰ ஈழக்கல்வெட்டுக்களுக்கும் இதே காலந்தான் கொடுக்கப் படுகின்றது.

இதேவேளை மொழியியல் அறிஞரும் தமிழக தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை இயக்குனருமான டாக்டர் இரா.நாகசாமி அவர்கள் தமிழி எழுத்துக்களின் காலம் கி.மு.முன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை வழக்கில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று பல மேற்கோள்களைக் காட்டி நிறுவி

இருக்கின்றார். 21 இது சங்க காலத்துக்குச் சமமான காலமாகும். ஆதலால் தமிழ் வரிவடிவத்தின் முன்னோடியான தமிழி என்ற பழந்தமிழ் எழுத்துக்களைக் கொண்டே சங்க இலக்கியங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று கொள்ளலாம்.

சங்க காலத்தில் பழந்தமிழ் எழுத்து

சங்க காலம் என்பது கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தையே குறிப்பதாகும். தொல்லியலாளர் சங்க இலக்கியங்களோடு, சங்க கால கல்வெட்டுக்கள், நாணயங்கள், தொல்பொருட்சான்றுகள், வெளிநாட்டார் குறிப்புக்கள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க காலம் என்பது கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலம் என வரையறை செய்துள்ளனர். 22

ஆயினும் சங்க இலக்கியங்களிலுள்ள சில பாடல்கள் கி.மு.ஐந்தாறு ஆண்டளவில் தோன்றியிருக்கலாம் என்பதை சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் உணர்த்தும். 23 குறிப்பாக புறநானூறு, பரிபாடல் போன்ற சங்க இலக்கியங்களிலுள்ள சில பாடல்கள் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியவை என்பது தெளிவு. அக்காலத்தில் தமிழகத்தில் வழங்கிவந்த பழந்தமிழ் எழுத்து தமிழி யாகும். இன்று வழக்கில் உள்ள தமிழ் எழுத்தின் பழைய வடிவைத்தான் தமிழி என்கின்றோம்.

அவ்வெழுத்தைப் பழந்தமிழ் எழுத்து என்று குறிப்பிடலாம். இவ்வெழுத்து கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை வழங்கி வந்திருக்கின்றது. சங்க நூல்கள்

அனைத்தும் இப்பழந்தமிழ் எழுத்தான தமிழியிலேயே எழுதப் பட்டிருக்கவேண்டும்.²⁴

பிராமி எழுத்து இந்தியா முழுவதிலும் வழங்கி வந்த காலத்தில் பதினெட்டு வகையான எழுத்துக்கள் இருந்துள்ளன. அவற்றுள் பிராமி, கரோஷ்டி என்பவற்றோடு தமிழி என்ற பெயரும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றது. கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சமவயங்க சுத்த என்ற சமண நூல் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே பிராமியும் தமிழியும் வேறானவை என்பதும் கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் வழங்கிய எழுத்து தமிழி என்பதும் நாமும் அவ்வெழுத்தை தமிழி என்று வழங்குவதே பொருத்தமானது என்பதும் புலனாகும்.

கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த 'லலித விஸ்தர' என்ற புத்தமத நூல் இந்தியாவில் வழங்கி வந்த அறுபத்தி நாலுவகை எழுத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவற்றில் ஒன்று 'த்ராவிட எழுத்து' ஆகும். இதில் தனியாக தமிழ் எழுத்து என்று குறிக்கப்படவில்லை. தமிழ் நாட்டை வடநூலார் திராவிடதேசம் என்று குறிப்பிடுவர். பண்டைய வரலாற்றில் திராவிடம் என்பது தமிழையே குறிப்பதாகும். ஆதலால் தமிழ் எழுத்தையே புத்தமத நூலும் திராவிட எழுத்து என்று குறிப்பிட்டுள்ளது.²⁵

தமிழி எழுத்தாலான தமிழ்க்கல்வெட்டுக்கள் தமிழகத்தின் இதயப் பகுதிகளான மதுரை, திருச்சி போன்ற பகுதிகளிலுள்ள சமணக் குகைகளில் காணப்படுகின்றன. அரிக்கமேடு, உறையூர், கொற்கை, காஞ்சி போன்ற இடங்களில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாளை ஓடுகளிலும்

பழந்தமிழ் எழுத்துக்களான தமிழி எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. 26 மற்றும் செங்கம் பகுதியில் கிடைத்த காசுகளிலும் தமிழி எழுத்துக்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன.

தமிழகத்தின் வடபகுதியிலிருந்து தென்பகுதி வரையும் தமிழி எழுத்துக்கள் பரவலாக கிடைத்திருப்பதால் இவ்வெழுத்து எல்லோராலும் பரவலாக கையாளப்பட்டுப் பெருவழக்காக இருந்திருக்க வேண்டுமென தெரிகின்றது. 27 சங்க காலத்தைச் சேர்ந்ததும் தமிழி எழுத்தில் கிடைத்துள்ளதுமான மிகப் பழமையான கல்வெட்டு மதுரைக் கருகிலுள்ள மாங்குளத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டாகும்.

இக்கல்வெட்டு மாங்குளத்திலுள்ள பாளியை நெடுஞ்செழியன் தர்மமாக கொடுத்த செய்தியை குறிப்பிடுகின்றது. கல்வெட்டு மரபுக்கேற்ப அரசனின் பெயர் அவனது குடிப்பெயர் இவற்றைச் சொல்லி பிறகு வழங்கப்பட்ட தானத்தைப் பற்றிய விவரமும் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றது. இக்கல் வெட்டு வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் தலையாலங் கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்ற இருபெரும் பாண்டிய அரசர்களைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் வாயிலாக நாம் அறிகின்றோம். 28

இவ்விருவரும் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மன்னர்களாவர். மாங்குளம் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் நெடுஞ்செழியன் கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவனாவான். ஆதலால் பிற்காலத்து ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஆகிய சங்க

மன்னர்களைவிட இவன் தொன்மையானவன் ஆவான். 29 மாங்குளம் கல்வெட்டுக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ள தமிழி எழுத்தில் கிடைத்துள்ள புகளூர் கல்வெட்டு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது.

இக்கல்வெட்டில்தான் முதன் முதலில் மூன்று சேர மன்னர்களது பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. கோஆதன், செல்லிரும்பொறை, அவன் மகன் பெருங்கடுங்கோன் அவன் மகன் இளங்கடுங்கோன் ஆகியோர் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இம்மூன்று மன்னர்களும் ஒருவருக்குப் பின் மற்றொருவர் என்ற தன்மையில் ஆட்சி செய்தவர்களாவர்.

பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்திலும் எட்டாம் பத்திலும் ஒன்பதாம் பத்திலும் குறிக்கப்பெறும் செல்வக் கடுங்கோ வாழி ஆதன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, ஆகிய மன்னர்களே இக்கல்வெட்டில் குறிக்கப்பெறும் மன்னர்களாவர் என்று கருதப்படுகின்றது. பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைதான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்றும் இளஞ்சேரல் இரும்பொறைதான் மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ என்றும் ஒருவழிக் கருத்து உண்டு. இக்கல்வெட்டு கி.பி. 1, 2ம் நூற்றாண்டை சேர்ந்தது.

இதே காலத்தைச் சேர்ந்தது என்று கருதப்படும் மற்றொரு கல்வெட்டு அண்மையில் தென்னாற்காடு மாவட்டம் திருக்கோயிலூர் வட்டம் ஜம்பையில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இக்கல்வெட்டு தகடூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் காலத்ததாகும். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி படுக்கை அமைத்துக் கொடுத்ததைக் குறிக்கும் கல்வெட்டாகும். இக்கல்வெட்டின் சிறப்புத் தன்மையாதெனில்

அதியமான நெடுமான் அஞ்சி சதியபுதோ என்று குறிக்கப்படுவதாகும்.³⁰

இதற்கு அடுத்தது பெரியார் மாவட்டம் அரசச்சலூரில் கிடைத்துள்ள இசைக் கல்வெட்டைக் குறிப்பிடலாம். ஈரோட்டுக்கு பன்னிரண்டு கல் தொலைவில் உள்ள அரசச்சலூரில் நாகமலை என்று ஒரு மலை இருக்கின்றது. இம்மலையில் பாண்டியர்குழி என்ற பகுதியில் தமிழி எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட மூன்று கல்வெட்டுக்கள் உள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்கள் சொற்களாகவோ, சொற்றொடராகவோ அமையாமல் இசைக் குறியீடு எழுத்துக்களாகவே அமைந்துள்ளன.

இக்கல்வெட்டுகளில் மூன்றாவது கல்வெட்டு முன்னவைகளைப் போல இசைக் குறியீட்டு எழுத்துக்களாக அமையாமல் சொற்றொடராக அமைந்துள்ளது. இக்கல்வெட்டு முதலிரண்டு கல்வெட்டுக்களில் அமைந்த இசைக் குறியீட்டு எழுத்துக்களை தொகுத்தவன் மணிவண்ணக்கன் தேவன் சாத்தான் ஆவான் என்ற செய்தியை உணர்த்துகின்றது. தொகுத்தவன் என்பதை கல்வெட்டில் புணர்த்தவன் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம் எழுத்துப் புணர்த்தலைப் பற்றிய செய்தி சிலம்பிலும் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது சிலம்பின் அரங்கேற்று காதையில் சொல்லிய இயல்பின் சித்திர வஞ்சனை புல்லிய அறிந்து புணர்ப்போன் என்று இளங்கோ அடிகள் கூறியுள்ளார். இதற்கு உரை எழுதிய அரும்பத உரையாசிரியர் சித்திரப் புணர்ப்பாவது இசை கொள்ளும் எழுத்துக்களின் மேல்

பண்ணீர்மை நிறுத்தல் என்று குறித்துள்ளார். எனவே இசைக்கும் தாளத்திற்கும் ஏற்ப எழுத்துக்களைப் புணர்த்தல் என்ற முறை பண்டைக் காலத்திலேயே தமிழகத்தில் வழங்கி வந்திருக்கின்றது என்பது தெளிவு.

இக்கல்வெட்டில் தமிழி வடிவோடு தொடக்க கால வட்டெழுத்து வடிவம் ஒன்றிரண்டு கலந்து காணப்படுவதால் இதன் காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டெனக் கருதப்படுகின்றது. எழுத்துப் புணர்ப்பைக் கூறும் சிலம்பின் காலமும் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டாகும். இக் கல்வெட்டின் காலம் சிலம்பின் காலத்தோடு ஒத்திருப்பது ஒரு சிறப்பாகும். 31

பழந்தமிழ் எழுத்தான தமிழி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட கருப்பு, சிவப்பு மட்பானை ஓடுகள் தமிழகத்தின் பல இடங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வுகளில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் அரிக்கமேடு, உறையூர், கொற்கை, காஞ்சி போன்ற இடங்களில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மட்பானை ஓடுகளில் பழந்தமிழ் எழுத்தான தமிழி எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

மேலும் கரூர், வல்லம், கொடுமலை, அழகர்மலை ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் மட்பாண்ட பாணை ஓடுகளிலும் இவ்வெழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் வாயிலாக அக்காலத்தில் பொது மக்களாலும் இவ்வெழுத்துப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது. உறையூரில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வின் போது கிடைத்துள்ள தமிழ் மொழியைத் தாங்கியுள்ள தமிழி எழுத்துப்

பொறிக்கப்பட்டுள்ள கருப்புச் சிவப்பு பெருமளவிலான பாளை ஓடுகள் குறிப்பிடத்தக்கன.

இவை கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவை. இங்கு கிடைத்துள்ள ஒரு பாளை ஓட்டில் 'மூலான்பேடு அந்தணன்' என்ற எழுத்துக்கள் உள்ளன. 32 அண்மையில் ராமநாதபுரம் அழகன் குளத்தில் மேற்கொண்ட அகழ்வாய்வின் போது கிமு.350ம் ஆண்டில் சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னரால் வெளியிடப்பட்ட யானை மற்றும் மீன் உருவம் பதித்த நாணயங்களுடன் பழந்தமிழ் எழுத்துக்களான தமிழி எழுத்துக்கள் வடிக்கப்பட்ட பாளை ஓடுகளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. 33

இராமநாதபுரத்துக்கு அருகே வைகைநதி கடலில் கலக்கும் கழிமுகப் பகுதியில் உள்ள அழகன்குளம் சங்ககாலத்தில் மருங்கூர்ப் பட்டினம் என அழைக்கப்பட்டது. வட ஆற்காடு மாவட்டம் செங்கத்துக்கு அருகில் உள்ள ஆண்டிப்பட்டியில் கிடைத்த ஈயக் காசுகளில் இவ்வெழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது அக்காலத்தில் மக்களிடையே இவ்வெழுத்துப் பெற்றிருந்த செல்வாக்கை புலப்படுத்துவதாகவுள்ளதெனலாம்.

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் தமிழகம் முழுவதிலும் நிலவியிருந்த தமிழி எழுத்துக்கள் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த சமண சூறவிகள் அரசர்கள், வணிகர், குறுநில மன்னர் ஆகியோரால் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளதுடன் இலங்கையிலும் பாறைகளிலும் மலைக்குகைகளிலும் எழுதப்பட்டு நிலவி வந்துள்ளன. கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தில் தமிழி எழுத்து கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது. இவ்வெழுத்திலிருந்து

கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் வட்டெழுத்து தோற்றம் பெற்று இக்காலத்தில் வட்டெழுத்தும் தமிழியும் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

சங்க கால நடுகற்களில் பழந்தமிழ் எழுத்து

கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் அசோகர் காலத்தில் தமிழகத்தில் பௌத்தம் அறிமுகமாகிச் செல்வாக்குப் பெற்றதைத் தொடர்ந்து வடஇந்தியாவில் நிலவி வந்த பிராமி வரிவடிவம் தமிழகத்தில் அறிமுகமாகி செல்வாக்குப் பெற்றது. இதற்கு முன்னர் சமணமதம் இங்கு அறிமுகமாகி நிலவியிருந்தது. அத்துடன் வட இந்தியப் பிராமி வரிவடிவம். இங்கு அறிமுகமாகிய போதிலும் அசோகர் காலத்திலேயே இவ்வரி வடிவம் (அசோகப்பிராமி) இங்கும் அறிமுகமாகி இங்கு வழங்கி வந்த தமிழி வரிவடிவத்துடன் கலந்து இரண்டு வரிவடிவமும் இணைந்து சமணம், பௌத்தம் ஆகிய சமய நடவடிக்கைகளில் கையாளப்பட்டு வந்தன.

இவ்வாறு நிலவி வந்த போதும் கி.மு.ஐந்தாம், நாலாம் நூற்றாண்டுகளில் வழங்கி வந்த பழந்தமிழ் எழுத்தான தமிழி எழுத்துக்களின் சில சிறப்பெழுத்துக்கள் அதாவது அசோகர் காலத்தையொத்த வரிவடிவங்கள் சமகாலத்தில் தமிழகத்தில் பயன்பட்டிருந்தாலும் வட பிராமியில் (அசோகப்பிராமி) காணப்படாத தமிழுக்கே சிறப்பான இ, ம, ழ, ற, ன, ள போன்ற எழுத்துக்கள் தொடர்ந்தும் கையாளப்பட்டு வந்தன. 34 கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரை இவ்வெழுத்துக்கள் நிலவி வந்தன.

தமிழுக்கேயுரித்தான இவ்வெழுத்துக்களைக் கொண்டே அதாவது கி.மு.ஐந்தாம், நான்காம் நூற்றாண்டுகள் தொடக்கம் தமிழகத்தில் பரவலாக நிலவி வந்த இவ்வெழுத்துக்களைக் கொண்டே தொல்காப்பியம் முதற்கொண்டு சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் எழுதப்பட்டுள்ளன என்று கருதலாம். ஆயினும் இதற்கான காத்திரமான சான்றுகள் கண்டறியப்படவில்லை என்ற கருத்து அண்மைக் காலம் வரை சில மொழியியல் அறிஞர்களிடையே இருந்து வந்துள்ளது. சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த நடுகற்களைக் கண்டுபிடிப்பதன் மூலமே இதனை உறுதி செய்யலாம் என்று இவர்கள் தெரிவித்து வந்தனரென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்க காலத்துக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே அதாவது தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து நடுகற்கள் நடும் மரபு தமிழரிடையே இருந்து வந்துள்ளது. போரில் வீரமரணம் எய்தி மரணமடையும் வீரர்கள் நினைவாக நடுகல் நட்டு அதில் அவ்வீரனது பெயரும் அவனது சாதனைகளும் பொறித்து அக்கல்லுக்கு மயிற்பீலி சூட்டி வழிபடும் மரபு சங்க காலப் பழந்தமிழரிடையே இருந்து வந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஆனால் சங்க கால நடுகற்கள் எதனையும் அண்மைக் காலம் வரையும் காணக்கிடைக்கவில்லை. இவற்றைக் கண்டு பிடித்தால் அவற்றில் எழுதப்பட்டுள்ள வாசகங்கள் முற்று முழுதாக பழந்தமிழ் எழுத்துக்களா (தமிழி) அல்லது வேறு வரிவடிவமானதா என்பதைத் திட்டவாட்டமாக அறியமுடியும் என்பது ஆய்வாளர் சிலரது கருத்தாக இருந்து வந்தது. இக்குறையை அண்மையில் (கி.பி.2006ல்) கண்டு பிடிக்கப்பட்ட மூன்று சங்க கால நடுகற்கள் நிறைவு செய்துள்ளன.

தஞ்சாவூர் தேனி மாவட்டம் ஆண்டிப்பட்டி அருகேயுள்ள புலிமான் கோம்பை என்ற பகுதியிலிருந்து கி.மு.5ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட பழந்தமிழ் எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட சங்க கால நடுகற் கல்வெட்டுக்கள் மூன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தஞ்சை தமிழ் பல்கலைக்கழக கல்வெட்டியல் மற்றும் தொல்லியல் துறையினரே இவற்றை அகழ்வாய்வின் போது கண்டு பிடித்துள்ளனர். இந்தியாவில் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களில் இவை மிகவும் பழமை வாய்ந்தவை எனக் கூறப்படுகின்றது.

இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் மூன்றும் சுமார் மூன்று அடி உயரமும் ஒன்றரை அடி அகலமும் கொண்டவை. இவற்றில் ஒரு கல்வெட்டில் கல்பேடு தீயன் அந்தவன் கூடல் ஊர் ஆகோள் என எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு கூடல் ஊரில் நடைபெற்ற ஆகோள் பூசலில் (ஆநிரை கவர்ந்த சண்டையில்) உயிர் நீத்த பேடுதீயன் அந்தவன் என்பவனுக்கு எடுப்பித்தகல் எனப்பொருள் கொள்ளலாம்.

இன்னொரு கல்லின் முன்பகுதி உடைந்து போயுள்ளது. வரிவடிவில் காணப்பெற்ற இக்கல்வெட்டில் இருவரிகள் உள்ளன. முதல் வரி 'அன்ஊர் அதன்' இரண்டாவது வரியில் 'ன் அன் கல்' எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கல்லின் முனைப் பகுதி உடைந்திருப்பதால் அதில் உள்ள எழுத்துக்கள் பற்றிய விபரம் முழுவதுமாகத் தெரியவில்லை. மூன்றாவது கல்லில் 'வேள் ஊர்பதவன் அவ்வன்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதற்கு வேறு ஊரைச் சேர்ந்த பதவன் அவ்வன் என்பவனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல் எனப்பொருள் கொள்ளலாம்.

இக்கல்வெட்டுக்களை ஆய்வு செய்த அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகையில் இவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்கள் தான் தூயதமிழ் எழுத்துக்களாகும். இவற்றில் குறிக்கப்பட்டுள்ள வார்த்தைகள் சங்ககால இலக்கியங்களில் உள்ளன. இந்த அரிய கல்வெட்டுக்களின் கண்டுபிடிப்பின் மூலம் தமிழக மக்கள் சங்க காலத்தில் பரவலாக எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தனர் என்று உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும் தமிழ் மொழி மிகத்தொன்மையானது என்பதற்கு இந்தக்கல் வெட்டுக்கள் (நடுகற்கள்) சான்றுகளாக அமைந்துள்ளதாகவும் இவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.³⁵

ஆதலால் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த இம்மூன்று நடுகற்கள் (கல்வெட்டுக்கள்) மூலமாக கி.மு.ஐந்தாம், நாலாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்தில் பரவலாக நிலவிவந்த பழந்தமிழ் எழுத்தான தமிழி எழுத்தைக் கொண்டே தொல்காப்பியம் முதற்கொண்டு சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் எழுதப்பட்டன என்பது உறுதியாகின்றது. இதனை விளங்கக் கூறுமிடத்து பௌத்த சமயத்துடன் (அசோகர் காலம்) வடபிராமி எழுத்து அறிமுகமாவதற்கு முன்னர் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்ததும் இம்மூன்று நடுகற்களிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதுமான பழந்தமிழ் (தமிழி) எழுத்துக்களைக் கொண்டே சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதைத் திடமாக நம்பலாம்.

மேலும் இக்கண்டு பிடிப்பின் மூலம் சங்க காலத்தில் நிலவிவந்த உண்மையான வரிவடிவம் (எழுத்து) தமிழி என்பதையும் பௌத்த, சமண துறவிகள் மட்டுமன்றி பௌத்த சமணமல்லாத நாட்டு மக்களும் மன்னர்களும் இவ்வெழுத்தையே பயன்படுத்திவந்தனர் என்பதையும் இக்கல்வெட்டுக்கள் உறுதி செய்கின்றன.

அசோகப் பிராமி வருவதற்கு முன்பிருந்தே தமிழி என்ற இப்பழந்தமிழ் எழுத்து ஈழத்திலும் நிலவியிருந்தது என்பதை முன்னர் கண்டோம்.

‘தமிழ்’ எழுத்து அட்டவணை

	அ	ஆ	இ	ஈ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஓ	ஔ
க	𑌕	𑌖	𑌗	𑌘	𑌙	𑌚	𑌛	𑌜	𑌝	𑌞	𑌟
ங	𑌠	𑌡	𑌢	𑌣	𑌤	𑌥	𑌦	𑌧	𑌨	𑌩	𑌪
ச	𑌫	𑌬	𑌭	𑌮	𑌯	𑌰	𑌱	𑌲	𑌳	𑌴	𑌵
ரு	𑌶	𑌷	𑌸	𑌹	𑌺	𑌻	𑌼	𑌽	𑌾	𑌿	𑍀
ட	𑍁	𑍂	𑍃	𑍄	𑍅	𑍆	𑍇	𑍈	𑍉	𑍊	𑍋
ள	𑍌	𑍍	𑍎	𑍏	𑍐	𑍑	𑍒	𑍓	𑍔	𑍕	𑍖
த	𑍗	𑍘	𑍙	𑍚	𑍛	𑍜	𑍝	𑍞	𑍟	𑍠	𑍡
ந	𑍢	𑍣	𑍤	𑍥	𑍦	𑍧	𑍨	𑍩	𑍪	𑍫	𑍬
ப	𑍭	𑍮	𑍯	𑍰	𑍱	𑍲	𑍳	𑍴	𑍵	𑍶	𑍷
ம	𑍸	𑍹	𑍺	𑍻	𑍼	𑍽	𑍾	𑍿	𑎀	𑎁	𑎂
ய	𑎃	𑎄	𑎅	𑎆	𑎇	𑎈	𑎉	𑎊	𑎋	𑎌	𑎍
ர	𑎎	𑎏	𑎐	𑎑	𑎒	𑎓	𑎔	𑎕	𑎖	𑎗	𑎘
ல	𑎙	𑎚	𑎛	𑎜	𑎝	𑎞	𑎟	𑎠	𑎡	𑎢	𑎣
உ	𑎤	𑎥	𑎦	𑎧	𑎨	𑎩	𑎪	𑎫	𑎬	𑎭	𑎮
மு	𑎯	𑎰	𑎱	𑎲	𑎳	𑎴	𑎵	𑎶	𑎷	𑎸	𑎹
ஊ	𑎺	𑎻	𑎼	𑎽	𑎾	𑎿	𑏀	𑏁	𑏂	𑏃	𑏄
ற	𑏅	𑏆	𑏇	𑏈	𑏉	𑏊	𑏋	𑏌	𑏍	𑏎	𑏏
ஊ	𑏐	𑏑	𑏒	𑏓	𑏔	𑏕	𑏖	𑏗	𑏘	𑏙	𑏚

நன்றி - கல்வெட்டுக்கலை. பக். 5

தமிழ் பிராமி எழுத்து

உயிரெழுத்து

ஈ ஈ ஃ - ட ட ட ட
அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ

மெய்யெழுத்து

ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ
க் ங் ச் ஞ் ட் ண் த் ந் ப்

ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ ஃ
ம் ய் ர் ல் வ் ழ் ள் ற் ள்

நன்றி - தினகரன் வாரமலர் 05.11.1995

குறப்புக்கள்

1. திராவிட மொழிகளில் ஒப்பிலக்கணம் - டாக்டர்.கால்டுவெல். தமிழில் புலவர் கா.கோவிந்தன் - ஏ.க.இரத்தினம். எம்.ஏ.-1992
- 1A. தமிழே முதன்மொழி - பக்.63 இரா.வெங்கடகிருட்டினன்-1984
2. ஆரிய திராவிடரும் அழிந்துபோன சங்கங்களும் - பக்.17 துரை.ஜெகநாதன் - 1982
"ஆரியர் வருமுன் இந்தியாவிலிருந்தோர் திராவிட இனத்தவர் என்பதால் வழங்கிய மொழியும் திராவிட மொழியேயாகும். - புதிய நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - பக்.46 தமிழண்ணல்- கோவை நூலகம் -1980
3. சிந்துவெளியில் கிடைத்த எழுத்துக்கள் கி.மு.3000 ஆண்டைச் சார்ந்தவை. இவ்வெழுத்துக்களில் உயிர்மெய்

வகையைச் சார்ந்த ஒலி எழுத்துக்கள் சிலவும் காணப் படுகின்றன. (கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும். பக்.97, 98, தா.ம.வெள்ளைவாரணம் - 1983

4. தமிழர் பண்பாடு - பக்.11. ந.சி.கந்தையாபிள்ளை - 1982
5. மறைந்த நகரம் - பக்.48. மா.இராசமாணிக்கம்பிள்ளையவர்கள் - 1949
6. பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் - பக்.23. நா.நவநாயகமூர்த்தி - 1996
7. இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும். பக்.149. எஸ். இராமகிருஷ்ணன் - 1971
8. ஆரியர் எழுத்துக்கலையை முதன் முதலில் கற்றது நாகர்களிடம் இருந்தேயாகும். இதனாலேயே அது தேவநாகரி என அழைக்கப்படுகின்றது. (தமிழே முதன் மொழி - பக்.20. இரா.வெங்கட கிருட்டினன் -1984)
9. கல்வெழுத்துக்கலை - பக்.98. நடன.காசிநாதன் - 1989
10. கல்வெழுத்துக்கலை - பக்.99. நடன.காசிநாதன் - 1989
11. ஆணைக்கோட்டையில் கிடைத்த முத்திரையில் காணப்படும் இருவரிவடிவங்களும் கோவேந்த என்ற வாசகமே* எழுதப்பட்டுள்ளன என்பது தொல்பொருள் ஆய்வாளர் ரகுபதியின் கருத்தாகும். (ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள்- கட்டுரைத்தொடர். தினகரன் 04.02.1996 - முகம்மது சமீம்
* கி.மு.300 ஆண்டுக்குரிய வெண்கலமுத்திரையின் கோவேந்தன் என்ற தமிழ்ப்பிராமி வாசகம் அக்காலத்தில் நாகதீபத்தையாண்ட நாக அரசனைக் குறிக்கும். இவன் தமிழ் மன்னனாவான். (டாக்டர். எஸ்.தியாகராசா - யாழ்ப்பாண பௌத்தம். கட்டுரை.வீரகேசரி 25.07.2004
12. இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும் - பக்.60, 61 எஸ். இராமகிருஷ்ணன் - 1971

13. பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் முதிர்ச்சி நிலையிலேயே ஆதித் திராவிட அடிப்படையிலிருந்து தமிழ்மொழி செம்மைப் படுத்தப்பட்டு சங்க இலக்கியம் படைக்குமளவுக்குக் காரணமாயின. இதனைத் தமிழ் நாட்டு பெருங்கற்கால மையங்களிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழி சாசனங்கள் உறுதி செய்கின்றன. (பூநகரியிற் சங்க காலப்பண்பாடு - சில தொல்லியல் சான்றுகள் - கட்டுரை. ப.புஸ்பரட்ணம் . 'பண்பாடு' பருவ இதழ்-1995 ஆனி

*ஈழம், தமிழகம் ஆகியவற்றில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பழைய கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் பிராமி வரிவடிவம் குறைந்து கி.மு.500ம் ஆண்டளவில் வழக்கில் வந்ததெனலாம். (பண்டைய தமிழகம். பக்.202. கலாநிதி. சி.க.சிற்றம்பலம் - 1991)

*கல்லெழுத்துக் கலை - பக்.120 நடன காசிநாதன். எம்.ஏ.1989

14. ஈழத்தவர் வரலாறு. பக்.17 கலாநிதி க.குணராசா - 1996
15. ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் - பக்.28, 29, 89. நா.நவநாயகமூர்த்தி - 2002
16. பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் தமிழும் - கட்டுரை. கலாநிதி. க. சிற்றம்பலம். தொகுதி - I இதழ் I, சிந்தனை - 1983
17. மட்டக்களப்பின் பூர்வீக வரலாற்றுச் சான்றுகள் - கட்டுரை - செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி- பொன்விழா மலர், இலங்கை வங்கி சிறப்புமலர்-1999
18. கல்லெழுத்துக்கலை - பக்.3 நடன காசிநாதன் - 1989
19. பண்டைய மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் பெருங்கற்கால கலாசாரம் - செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி. - தொண்டன் - 2003 சிறப்புமலர்
20. பண்டைய தமிழகம் - பக்.202. கலாநிதி சி.க.சிற்றம்பலம் - 1991

21. கல்வெட்டியல் - பக்.15, தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை வெளியீடு.
22. தொல்லியல்நோக்கில் - பக்.1-16 நடன காசிநாதன் - 1983
23. பண்டைய தமிழகம் - பக்.175, பேராசிரியர். சி.க. சிற்றம்பலம்-1991
24. கல்லெழுத்துக் கலை - பக்.3-4 நடன காசிநாதன் - 1989
25. ஈழத்தில் பௌத்த சிங்களவர் இன்றும் கூடத் தமிழைத் திராவிட என்று குறிப்பிடுவதையும் நோக்கலாம்.
26. தொல்லியல் ஆய்வுகள் - பக்.55, 56 டாக்டர்.கே.வி.ராமன் பேராசிரியர்.
27. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.100. தா.ம.வெள்ளை வாரணம் - தமிழ்ப்பேராசிரியர் - 1983
28. பாண்டியர் வரலாறு - பக். 36, 37 டாக்டர். கே.வி.ராமன் - 1997
29. தொல்லியல் ஆய்வுகள் - பக்.149, டாக்டர். கே.வி.ராமன்-பேராசிரியர் தொல்லியல் துறை
30. கல்லெழுத்துக்கலை -பக்.12, 13 நடன. காசிநாதன் - 1983
31. கல்வெட்டும் கல்வெட்டியலும் - பக்.44, 46. தா.ம. வெள்ளை வாரணம் - 1983
32. தொல்லியல் ஆய்வுகள் - பக்.46 . டாக்டர்.கே.வி.ராமன்
33. கி.மு.350ம் ஆண்டு பாண்டிய மன்னன் நாணயம் அகழ்வாய்வில் கண்டுபிடிப்பு - வீரகேசரி. 03-07-1997
34. ஈழத்தவர் வரலாறு. பக்.15. கலாநிதி. க.குணராசா - 1996
35. 2500 ஆண்டுகள் பழமை வாய்ந்த சங்க கால கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிப்பு - வீரகேசரி. 06-04-2006

❀

பழந்தமிழரிடையே நிலவியிருந்த தாழி அடக்கமுறை

பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த திராவிடரான பழந்தமிழரிடையே இறந்தவர்களின் உடல்களை அடக்கம் செய்யும் பண்பாடே நிலவி வந்துள்ளது. எரிக்கும் வழக்கம் பிற்காலத்திலேயே ஏற்பட்டது. இறந்தவர்களின் உடல்களைப் புதைக்கும் வழக்கம் ஆரியப் பண்பாடான எரிக்கும் வழக்கத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். பழந் தமிழர்களிடையே நிலவி வந்த இறந்தவர்களின் உடல்களைப் புதைக்கும் பண்பாடானது அதாவது அடக்கமுறையானது பௌதிக சூழலுக்கு ஏற்ப பல வடிவங்களைப் பெற்றிருந்தது.

இப்பண்பாட்டுக்குரிய ஈமச் சின்னங்களின் வகையான முதுமக்கள் தாழிகள், கல்லறைகள், கற்கிடைகள் போன்றன விளங்குகின்றன. இதனடிப்படையில் அக்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் இறந்தவர்களின் உடல்களை தாழிகள், கல்லறைகள், கற்கிடைகள் போன்ற ஈமச்சின்னங்களில் இட்டு அடக்கம் செய்து வந்துள்ளனர். இவற்றோடு எவ்வித ஈமச் சின்னங்களுமின்றி அடக்கம் செய்தல் போன்றவை இவற்றுட் சிலவாகும்.

இத்தகைய பண்பாட்டு முறையே சமகாலத்தில் தென்னிந்தியாவிலும் குறிப்பாக தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் வாழ்ந்திருந்த திராவிடரான பழந்தமிழரிடையே இருந்து வந்துள்ளது. திராவிடவியல் சார்ந்த இப்பண்பாடு தென்னிந்தியாவிலும் குறிப்பாக தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் நிலவியிருந்த காலம் கி.மு.1000க்கும் கி.மு.200க்கும் இடைப்பட்ட காலம் என்றும் இப்பண்பாட்டை பெருங்கற்பண்பாடு என்றும் தொல்லியலாளர் குறிப்பர்.

பெருங்கற் பண்பாடு என்பது இறந்தோரை அடக்கம் செய்வதற்காகப் பெருங்கற்களைப் பயன்படுத்தி ஈமச்சின்னங்களைப் படைத்ததால் இது இவ்வாறு பெயர் பெற்றது.¹ மேலும் பெருங்கற் பண்பாடு நிலவியிருந்த காலம் கி.மு.1000ம் ஆண்டு தொடக்கம் கி.பி.முதலாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியாகும் என்று சில ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர். இந்த வகையில் பெருங்கற்பண்பாடு (பெருங்கற்கலாசாரம்) தொடக்கிய காலம் இற்றைக்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆகும்.

இலக்கியத் தொல்லியல் பின்னணிகளைக் கொண்டு நோக்குமிடத்து கி.மு.1000 ஆண்டு தொடக்கம் கி.பி.முதலாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்திலும் கி.மு.1000 - கி.மு.200 ம் ஆண்டு வரை ஈழத்திலும் பெருங்கற் பண்பாடு நிலவியிருந்தது என்று உறுதி செய்யலாம். கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் (கி.மு.243ல்) பௌத்த சமயம் அறிமுகமானதைத் தொடர்ந்து ஈழத்தில் வேருன்றிய பௌத்த மதப் பண்பாடானது இலங்கையில் நிலைத்திருந்த திராவிடவியல் சார்ந்த பெருங்கற் கலாசாரத்தைப் படிப்படியாக இல்லாதொழித்தது.

பெருங்கற்காலத்தில் தாழி அடக்கம்

இறந்தோரை அடக்கம் செய்வதற்காகப் பெருங்கற்களைப் பயன்படுத்திக் கல்லறைகள், கல்வட்டங்கள், கல்மேசைகள் போன்ற ஈமச் சின்னங்களைப் படைத்த பெருங்கற்கால மக்கள், இவற்றோடு தாழி அடக்கமுறையையும் கைக்கொண்டிருந்தனர்.² மரணமடைந்த தலைவனைப் பெருந்தாழி ஒன்றினுள் வைத்து அவன் உபயோகித்த பொருட்களையும் கூடவே வைத்து அடக்கம் செய்தனர். இத் தாழியானது (பாளை) முதுமக்கள் தாழி என்றும் ஈமத்தாழி என்றும் வழங்கப்பெறும்.

ஈழத்தாழிகள் சுட்ட களிமண்ணால் ஆனவை. மண்ணால் அரிக்க முடியாதவை. இத்தகைய தாழிகளில் இறந்தோரின் உடல்களை வைத்து அடக்கம் செய்யும் பண்பாடானது அக்கால மக்களின் நாகரீகத்தின் சின்னமாக விளங்கியது.³ இவ்வாறான முதுமக்கள் தாழிகள் அடங்கிய தாழிக் காடுகள் தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் பெருங் கற்காலப் பண்பாடு நிலவியிருந்த பெருங் கற்கால மையங்களில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. இவ்விடங்கள் (தாழிக்காடு) புறங்காடு, இடுகாடு எனவும் அழைக்கப்பட்டன.

தமிழகத்திலும் தமிழகத்தையொத்த பெருங்கற்பண்பாடு, நிலவியிருந்த ஈழத்திலும் முதுமக்கள் தாழிகள் அகழ்வாய்வுகள் மூலம் கிடைத்துள்ளன. பெருங்கற் காலத்தைச் சேர்ந்த இத்தகைய தாழிகள் பல பல்லாவரம், புதுக்கோட்டை, ஆதிச்சநல்லூர் முதலிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இன்னும் வெளியில் எடுக்கப்படாத தாழிகள் ஆயிரக்கணக்கில் புதுக்கோட்டைச் சீமையில் உள்ளன.⁴ மேலும் செங்கற்பட்டு

மாவட்டத்திலும் முதுமக்கள் தாழிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய ஈமத்தாழிகள் சென்னை அரும்பொருட்காட்சி யகத்தில் இன்றும் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழகத்தின் தாமிரபரணி ஆற்றுப் படுகையிலுள்ள ஆதிச்ச நல்லூரில் ஏறக்குறைய ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் தாழிகள் வீதம் நூற்றிப் பதினாலு (114) ஏக்கர்களில் தாழிகள் புதைக் கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் சிலவற்றில் இரும்பு, வெண்கலம், பொன் இவற்றாலான பொருட்களும் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆதிச்ச நல்லூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாழியில் வெண்கலத் திலான சேவற்கொடி, வேல் ஆகியனவும் முத்தலைச் சூலங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். பெருங்கற்காலத்தில் (கி.மு.1000-200) வேல் வணக்கம் வளர்ச்சியடைந்ததை இது காட்டுகின்றது.⁵

சங்க காலத்தில் முதுமக்கள் பண்பாடு (தாழியடக்கம்)

பெருங்கற் காலத்தைத் தொடர்ந்து கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட சங்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த பெருங்கற்கால மக்களின் சந்ததியினரான தமிழரிடையே திராவிடவியல் சார்ந்த பெருங்கற் பண்பாட்டு அம்சமான தாழி அடக்க முறை இருந்து வந்துள்ளது. ⁶ சங்க காலப் பண்பாடு தமிழகத்தில் தோன்றி வளரப் பெருங்கற் காலப் பண்பாடே பின்னணியாகவிருந்த தென்பது அறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

ஆரியப் பண்பாடு படிப்படியாகத் தமிழகத்தில் ஊடுருவத் தொடங்கியிருந்த சங்க காலத்தில் இறந்தோரை தாழியில் வைத்து அடக்கம் செய்யும் திராவிடப் பண்பாடும் நிலவியிருந்தது. சங்க

இலக்கியங்களில் இறந்தோரின் உடல்களைத் தாழிகளில் வைத்து புதைக்கும் முறைபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁷ தாழியில் அடக்கம் செய்யும் முறையினை நற்றிணை(செய்யுள் 271:11-12) பதிற்றுப்பத்து (செய்யுள் 44 : 22-23) புறநானூறு (செய்யுள் 228: வரி12-13, செய்யுள் 238: 1-5 செய்யுள், 364: 11-33) ஆகியன கூறும்.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் இறந்த போது அவனது உடலை வைத்துப் புதைப்பதற்கு பெரியதொரு தாழி செய்ய வேண்டுமென எண்ணிய ஐயூர்முடவனார் என்ற புலவர் தனக்கு நன்கு தெரிந்த குயவனை நோக்கி இவ்வாறு ஒரு தாழி செய்ய இயலுமோ என்பார் போல பாடிய பாடல் ஒன்றைச் சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றில் (புறம் : 228) காணலாம்.

'கலம் செய்கோவே, கலம் செய்கோவே,
 இருள் திணிந் தன்ன குரு உத்திரன் பருஉப்புக்கை
 அகல் இருவிகம்பின் ஊன்றும் சூளை
 நனந் தலை மூதூர்க் கலம் செய்கோவே
 அளியை நீயே யாங்கா குவை கொல்
 நிலவரை சூட்டிய நீள் நெடுந் தானைப்
 புலவர் புகழ்ந்த பொய்யா நல்விசை
 விரிகதிர் ஞாயிறு விகம்பி வர்ந் தன்ன
 சேண்விளங்கு சிறப்பின் செம்பியர் மருகன்
 கொடி நூடங்கு யானை நெடுமா வளவன்
 தேவருலகம் எய்தினன் ஆதலின்
 அன்னோற் கவிக்கும் கண்ணகன் தாழி
 வனைதல் வேட்டனை ஆயின் ஏனைய தூஉம்

இரு நிலம் திகிரியாப் பெருமலை
மண்ணா வனைதல் ஒல்லுமோ நினைக்கே. (புறம் 228)
கலம் - மண்பாணை

இவ்வளவன் குளமுற்றம் என்னுமிடத்திலுள்ள அரண்மனையில் இறந்தான். இதனை அறிந்த சான்றோர்களுள் ஐயூர்முடவனாரும் ஒருவர். இவர் கிள்ளி வளவனைப் புகழ்ந்து பாடிச் சிறப்புச் செய்யப்பெற்றவர். (பரிசில்) இவருக்கு கிள்ளவளவனது பிரிவு பெருவருத்தத்தைக் கொடுத்தது. ஆதலால் கிள்ளிவளவனுடைய பூதவுடம்பு புலனாகாது புகழுடம்பு புலனாயிற்று.

தாழியிற் புதைப்பதாயின் அப்புகழுடம்பைத்தான் கவிக்க வேண்டு மென எண்ணினார். அவ்வுடம்பு நிலவுலகு முழுவதும் பரந்து வானளாவ உயர்ந்து தோன்றிற்று. அதற்கேற்ற தாழி வேண்டின் நிலவுலகைக் குயவன் ஆழியாகவும் மேருமலையை மண் திரளாகவும் கொண்டு பெரியதொரு தாழி செய்யவேண்டும் என எண்ணினார். குயவனை நோக்கி இவ்வாறு ஒரு தாழி செய்ய இயலுமோ என்பார் போல இந்தப் பாட்டை ஐயூர்முடவனார் பாடியுள்ளார். 8

இதன் வாயிலாக முதுபண்பாடு முறைக்கேற்ப சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனையும் தாழியில் வைத்து அடக்கம் செய்தனர் என்பதை அறியலாம். இதேவேளை ஆரியப் பண்பாடான வேள்வி செய்து வழிபடும் முறை அக்காலத்தில் வழக்கில் இருந்துள்ளது. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைச் சிறப்பிக்கும் எரிகாட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார் என்ற புலவர் அவனுடைய நாட்டில் எங்கும் வேள்வி வேட்டத்தைக் குறிக்கின்றார்.

‘அறுதொழில் லந்தண ரறம் புரிந் தெடுத்த
தீயொடு விளங்கு நாட’ (புறம் ஊக்ஷை : 20-21) 9

பெருங்கற் பண்பாட்டு அம்சமான தாழியில் அடக்கம் செய்யும் (ஈமத்தாழிகள்) முறை பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களி லொன்றான மணிமேகலை இவ்வாறு கூறும்.

‘சடுவோர் இடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்
தாழ்வயின் அடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர்.
(சக்கரவாளக் கோட்ட முரைத்த காதை பாடல் 13:
வரி 2-3)9A

சங்க நூல்களில் ஆரிய நம்பிக்கைகளும் சமயக் கோட்பாடுகளும் கூறப்பட்டிருப்பது உண்மையே. ஆனால் பொதுவாக நோக்குமிடத்து மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவை இடம் பெறவில்லை யெனலாம். நகர வாழ்க்கையில் அவற்றின் செல்வாக்கு சிறிது சிறிதாகப் பெருகிக் கொண்டே வந்தது. இதேவேளை பொது மக்கள் தங்கள் மூதாதையரின் முறைகளை பின்பற்றி வந்தனர். ¹⁰ சங்க காலத்தில் ஆரியப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கு அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. எவ்வாறாயினும் சங்க காலத்தில் சமண, பௌத்த கொள்கைகள் (சமய) பரவத் தொடங்கிவிட்டன என்பதற்கு சான்றுகள் உள்ளன.

ஈழத்துப் பெருங்கற்பண்பாடு தாழியடக்கம்

இலங்கைத் தீவானது தென்னிந்தியாவுக்கு மிக அண்மித்து இருப்பதால் மிகப்புராதன காலத்தில் இங்கு குடியேறி வாழ்ந்து வந்தவர்கள் தென்னிந்தியக் குடியினரேயாவர். இதில் எவ்வித

ஐயமும் இல்லை. இம்மக்களையே இயக்கர், நாகர், பாண்டியர் என மகாவம்சம் போன்ற பாளி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இத்தீவின் வரலாற்று நாகரீகத்தைத் தோற்றுவித்த சிற்பிகளான இவர்கள் திராவிடக் குடியினர் என்பதையும் ஈழ நாகரீகத்துக்கு வித்திட்டது திராவிடவியல் சார்ந்த பெருங்கற்பண்பாடே என்பதையும் கடந்த காலங்களில் மேற் கொண்ட அகழ்வாய்வுகள் வாயிலாகக் கிடைத்த தொல்லியல் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன.

ஈழத்துப் பெருங்கற் பண்பாட்டின் பல்வேறு அம்சங்கள் தென்னிந்தியாவுடன் ஒத்துக் காணப்பட்டாலும் சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டுடன் அதிக ஒற்றுமை காணப்படுகின்றது.¹¹ ஆதலால் தமிழகத்தை யொத்த பெருங்கற் பண்பாடே ஈழத்திலும் (கிமு.1000 - 200) நிலவியிருந்தது எனலாம். இதனை விளக்கமாகக் குறிப்பிடுமிடத்து கேரளம் (சேரநாடு) உள்ளிட்ட பண்டைத் தமிழகத்தில் வாழ்ந்திருந்த திராவிடர் என்ற பழந்தமிழ் குடியினரே அக்காலத்தில் தமிழகத்துக்கு மிக அண்மையிலிருந்த பரந்து பட்ட ஈழத்திலும் குடியேறி வாழ்ந் திருந்தனர்.¹² இன்றைய தமிழகம், கேரளம் உள்ளிட்ட பண்டைய தமிழகத்தில் நிலவியிருந்த பெருங்கற்பண்பாடே சமகாலத்தில் இலங்கையிலும் நிலவியிருந்தது.¹³

ஈழத்தில் பெருங்கற்பண்பாடு பரந்திருந்தது என்பதை வெளிக் காட்டும் விதமாக அனுராதபுரம், மாதோட்டம் (மன்னார்) திசமாறகம (கதிர்காமப் பிரதேசம்) கந்தரோடை, ஆனைக் கோட்டை ஆகிய முக்கிய வரலாற்றுக்கால இடங்களின் அடித்தளங்களில் இப்பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் காணப்படுவதோடு இதனைச் சார்ந்த தாழிக் காடுகளும், கல்லறைகளும் புத்தளம்,

அனூராதபுரம், வவுனியா, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, திஸ்ஸமாறகம, மொனராகல, மாத்தளை, கேகாலை ஆகிய மாவட்டங்களிலும் காணப்படுகின்றன. 14

பெருங்கற் பண்பாடு, ஈமச்சின்னவகைகளுள் ஒன்றான இறந்தோரின் உடல்களைத் தாழிகளில் வைத்து அடக்கம் செய்யும் பண்பாடானது ஈழத்துப் பெருங்கற்கால மக்களின் நாகரீகத்தின் சின்னமாகக் கருதப்பட்டது. ஈழத்துப் பெருங்கற்கால மக்கள் சடலங்களைப் பெருந்தாழிகளில் இட்டு அடக்கம் செய்த முதுமக்கள் தாழிகள் (ஈமத்தாழிகள்) ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தமிழகத்திலேயுள்ள தாழிகளை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

1956ல் புத்தளம் மாவட்டம் பொன்பரிப்பில் மேற்கொண்ட அகழ்வாய்வின் போது (தொல்பொருளியல் திணைக்களம்) பல தாழிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. மூன்று அடி உயரம் கொண்ட இத்தாழிகள் எட்டாயிரத்துக்கும் மேல் காணப்பட்டன. இங்கு பழங்காலத்தில் பத்தாயிரம் தொடக்கம் பன்னிரண்டாயிரம் வரையிலான மக்கள் கூட்டம் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும் என அறியமுடிகின்றது. 15 பொன்பரிப்பில் கிடைத்த முதுமக்கள் தாழிகள் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள தாமிரபரணி ஆற்றுப் படுகையிலுள்ள ஆதிச்சநல்லூர் தாழிக் காட்டிலுள்ள தாழிகளை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இவ்வூர் புத்தளத்துக்கு நேர் மேற்கிசையில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஊராகும். 16

பொன்பரிப்பிற் கிடைத்த தாழியடக்க முறையின் எச்சங்கள் போன்று தெக்கம், கதிர்காமப் பிரதேசம் (திஸ்ஸமாறகம) ஆகிய

இடங்களில் வெளிவந்துள்ளன. ஆணைக்கோட்டையில் நடைபெற்ற ஆய்வின் போது கண்டு பிடிக்கப்பட்ட முதுமக்கள் தாழிகளுள் இரு மனித எலும்புக் கூடுகள், அகல்விளக்கு, சங்குகள், மணிவகைகள், இரும்புக்கருவி, தாயக்கட்டை, கோவேந்த முத்திரை மோதிரம், கடல் உணவு எச்சங்கள் காணப்பட்டன. 17 இவ்வாறு அடக்கம் செய்யும் பண்பாடானது அக்கால மக்களின் நாகரீக மேம்பாட்டினை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது.

அம்பாரை மாவட்டம் உகந்தைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த குடும்பிகலே (குடும்பிக்கல்) பம்பரஸ்தலாவ, பளமொதரகல, பண்டார புதிராஜகல போன்ற இடங்களை 1971ல் தாய்லாந்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் சொய்கெய்கம், கலாநிதி சிரான் தெரணியகல ஆகியோர் சேர்ந்து ஆய்வு செய்தனர். கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் இங்கு இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இவை அனைத்தும் பெருங்கற்காலத் தாழிகள் எனவும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்தாழிகளில் அனேகம் தீகவாபி நூதன சாலையில் உள்ளன. 18

மட்டக்களப்பு மாவட்டம் கதிரவெளியில் குரங்குப்படை எடுத்த வேம்பு என்னும் பகுதியில் இத்தகைய இடுகாடுகளும், ஈமத்தாழிகளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. (செல்வி.க. தங்கேஸ்வரி - 2007) 1969ல் அனூராதபுரத்திலும் 1970ல் கந்தரோடையிலும் 1980ல் மாந்தையிலும் (மன்னார்) மேற்கொண்ட அகழ்வுகளிலும் முதுமக்கள் தாழிகள் அகழ்ந் தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பரந்தன், இப்பன்கடுவ (மாத்தளை) பத்தியகம்பளை, கல்மனை, கித்துல்கல, குருவித்தை,

பத்தொம்பலன்ன முதலான இலங்கையின் வேறுபல பகுதி களிலும் முதுமக்கள் தாழிகள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. 1985ல் குஞ்சிப் பரந்தனிலும் ஒரு முதுமக்கள் தாழி அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. 19

ஈழத்துப் பெருங்கற்கால மையங்களில் மேற்கொண்ட அகழ்வுகள் மூலம் கண்டெடுக்கப்பட்ட தாழிகளில் உள்ள எலும்புக் கூடுகளை ஆய்வு செய்த அறிஞர்கள் இம்மக்கள் கூட்டத்தினர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கு புலம் பெயர்ந்துள்ளனர் என்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். ஓரளவு விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்யப் பட்ட புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பொன்பரிப்பு என அழைக்கப்படும் தாழிக்காட்டில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்ட எலும்புக் கூடுகளை ஆராய்ந்த அறிஞர் கென்னடி (Kennedy - 1975) இம்மக்கள் தென்னிந்தியாவில் தற்காலத் திராவிட மொழிகள் பேசும் மக்கள் கூட்டத்தினரின் மூதாதையினரே எனக் கருதுகின்றார். 20

தாமிரபர்ணி

இந்தியாவின் மேற்குக் கரையோர மலைத்தொடரில் உற்பத்தியாகின்ற தாமிரபர்ணி நதி திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் புகழ்பெற்ற பண்டைய குடியிருப்புப் பகுதியான ஆதிச்சநல்லூர் ஊடாகப் பாய்ந்து மன்னார் குடாவில் இந்து சமுத்திரத்துடன் சங்கமமாகின்றது. தாமிரபர்ணி ஆற்றுக்கு நேர் கிழக்கேதான் ஈழத்தின் காலாஓயா (கோணாநதி) அமைந்துள்ளது. கடம்ப நதிக்கும் (அருவியாறு) காலா ஓயாவுக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசம் பெருங்கற் காலத்தில் (கி.மு.1000-200) தாமிரபர்ணி என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தது

ஆகவே, திருநெல்வேலி தாமிரபர்ணி ஆற்று வடிநில மக்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக இலங்கையின் மேற்குக் கரையோரத்தில் குடியேறி வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் தமது தாயகப் பெயரைத் தாம் குடியேறிய பகுதிக்கும் இட்டனர் எனக் கொள்வது மிகவும் ஏற்புடைய காரணமாகும்.²¹ சிங்கள வரலாற்றாசிரியரும் தொல்லியலாளருமான பரணவிதான அவர்கள் விஜயனின் வருகைக்கு முன்னரே முத்துக் குளிக்க வந்த தாமிரபர்ணி மக்கள் கடம்ப நதிக்கரையை அண்டிய பகுதிக்கு தாமிரபர்ணி எனப் பெயரிட்டிருக்கலாம் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.²² வரலாற்று இலங்கையின் முதல் மன்னன் எனப் பாளி நூல்கள் குறிப்பிடும் விஜயன் இலங்கையில் காலடி எடுத்து வைத்த காலத்தில் (கி.மு.5ம் நூற்.) இப்பிரதேசம் தாமிரபர்ணி (தம்பபன்னி) என்ற பெயரைப் பெற்றிருந்ததுடன் அக்காலத்தில் இலங்கைத் தீவில் நிலைத்திருந்த அரசியல் மையங்களிலொன்றாகவும் விளங்கியிருந்தது.

கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்தே தாமிரபர்ணி என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்பட்டு வந்த இப்பிரதேசத்தின் (மேற்குக் கரையோரம்) பெயரே பிற்காலத்தில் கல்வெட்டுக்களிலும் பிறநாட்டவர் குறிப்புக்களிலும் இத்தீவு முழுவதுக்கும் உரிய பெயராகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மாமன்னர் அசோகரால் செளராஷ்டிர நாட்டில் கிர்நார் நகரத்திற்கு அருகிலுள்ள ப்ரையொன்றில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் இலங்கைத் தீவு, தாமிரபர்ணி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ²³ கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஏராதோஸ் தீனிஸ், குளோடியஸ் தொலமி ஆகிய இரு வானவியல், புவியியல்

அறிஞர்கள் அக்காலகட்டத்தில் வரைந்த தேசப்படங்களில் இலங்கைத் தீவு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏராதோஸ்தீனில் தனது இலங்கைப் படத்தில் இலங்கைத் தீவை தப்ரோபேன் எனக் குறித்துள்ளார். அவரது தேசப்படத்தைப் பின்பற்றி வரைந்த தொலமியும் இலங்கைத் தீவுக்கு தம்ரபேன் என்ற பண்டைய பெயரையே குறித்துள்ளார். தாமிரபர்ணி என்ற பெயர் கிரேக்க அறிஞர்களால் தப்ரோபேன் எனவும் தம்ரபேன் எனவும் உச்சரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதேவேளை மகாவம்சத்தில் தாமிரபர்ணிப் பிரதேசம் தம்பபன்ன எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. தாமிரவர்ணி என்ற சமஸ்கிருத வார்த்தையின் பாளி மொழி உச்சரிப்பே தம்பபன்ன எனக் கொள்ளலாம்.²⁴

இலங்கைத் தீவின் மன்னார்குடா முத்துக் குளித்தலுக்கு புகழ் பெற்ற முத்துச் சல்லாபமாகும். தாமிரபர்ணி ஆற்றின் தென்கரையேர ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைத்த ஈமத்தாழிகளை ஒத்தவையே இலங்கையின் தாமிரபர்ணி பிரதேசத்தில் பொம்பரிப்பு என்னுமிடத்தில் கிடைத்த ஈமத் தாழிகளாகும் எனத் தொல்லியலாய்வுகள் நிரூபித்துள்ளன. பொன்பரிப்பிற் கிடைத்த சிறப்பு மிக்க தொல்லியற்றடயங்கள் பாண்டி நாட்டுத் தாமிரபர்ணி மக்களுக்கும் இலங்கைத் தம்பன்ன (தாமிரபர்ணி) மக்களுக்கு மிடையேயிருந்த கலாசார ஒருமைப்பாட்டை எடுத்துக் காட்டும் வரலாற்றேடுகள் எனின் மிகையாகாது (கலாநிதி. க.குணராசா-1996)

இவற்றின் பின்னணியில் நோக்குமிடத்து மகாவம்சம் போன்ற பாளி நூல்கள் கூறுவது போன்று இலங்கையில் வாழ்ந்து

வரும் சிங்கள மக்களின் மூதாதையர் வடஇந்தியாவிலிருந்து குடியேறிய ஆரியர்களின் வழித்தோன்றல்கள் அல்லர். இவர்களும் தமிழ் மக்களைப் போல் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறிய இடைக்கற்காலம், பெருங்கற்காலப் பண்பாடு மக்களின் வழிவந்தவர்களாவர் என்பது தெளிவு.

தென்னிந்தியாவில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் என்ற மொழி வழிப் பண்பாடுகள் தோன்றியது போல் இலங்கையிலும் பெருங்கற் காலப் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் இன்று பேசும் தமிழ், சிங்கள மொழிகள் தோற்றம் பெற்றன. 25 இவ்வாறு கலாநிதி ப.புஸ்பரட்ணம் அவர்கள் குறிப்பிடுவதையும் நோக்கலாம்.

கி.மு.2000ஆம் ஆண்டளவில் இந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் வாழ்ந்திருந்த நாகர், இயக்கர், மீனவர், நிசாதார், ஆயர், சவேரர் போன்ற (இவர்களையே தஸ்யுக்கள் என இருக்கு வேதம் கூறும்) திராவிடக் குலங்களிடையே பேச்சு மொழியாக இடத்துக்கிடம் திரிபுபட்டதாக அதாவது இன்றைய காலத்தில் சென்னைத்தமிழ், ஈழத்தமிழ், மதுரைத் தமிழ், திருநெல்வேலித் தமிழ் எனத் தமிழ்மொழி வழங்கி வருவதைப் போன்றே அக்காலத்தில் (கி.மு.2000ல்) நிலவி வந்த மூலத்திராவிடம் என்ற ஆதித்தமிழ் மொழியிலிருந்து பிற்காலத்தில் தோன்றிய திராவிட மொழிகளே தமிழ், சிங்களம், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் ஆகியனவாகும். 26

சிந்துவெளியில் தாழியடக்க பண்பாடு

பழம்பெரும் நாகரீகங்களிலொன்றாகக் கருதப்படும் சிந்துவெளி நாகரீக காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த சிந்துவெளி

மக்களான திராவிடரிடையே தாழியடக்கப் பண்பாடு நிலவியிருந்தது. கி.மு.3500 - 1500ஆம் ஆண்டு வரை சிந்துவெளியில் நாகரீக மேம்பாடுடையோராக வாழ்ந்திருந்த திராவிடக்குலங்கள் (நாகர், இயக்கர், மீனவர் போன்ற) இம்முறையில் இறந்தோரை அடக்கம் செய்து வந்துள்ளனர். ஆதலால் முதுமக்கள் தாழி அடக்கமுறை என்பது சுமார் ஐயாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முற்பட்ட திராவிட மக்களது கலாசாரம் என்பதை அறிய முடிகின்றது. பொதுவாக சிந்துவெளி மக்களான திராவிடர் இறந்தோரின் உடல்களை அடக்கம் செய்யும் வழக்கத்தையே கொண்டிருந்தனர்.^{26A}

இந்தியாவின் தீபகற்பமாக விளங்குகின்ற தென்னிந்தியாவின் புதிய கற்காலம், சிந்துவெளி நாகரீகத்துடன் கிட்டத்தட்ட சமகாலமாகவிருந்த போதும் சிந்துவெளி மக்கள் நாகரீக மேம்பாடுடையோராக விளங்கியிருந்தனர். இவர்கள் வாழ்ந்திருந்த சூழல் வாய்ப்பு (இடம்) பெற்றிருந்த வாழ்க்கை வசதிகள் (பொருளாதார நிலை) ஆகியன மட்டுமன்றி சுமேரிய, பாபிலோனிய, ஈகிப்திய போன்ற பண்டை நாகரீக மக்களுடன் இவர்கள் கொண்டிருந்த வாணிபம் உள்ளிட்ட நெருக்கமான தொடர்புகள் என்பன இதற்கான காரணிகள் எனலாம்.

அக்காலத்தில் சிந்துவெளியில் வாழ்ந்திருந்த நாகரீக மக்களிடையே நாகரீகத்தின் சின்னமாக தாழியடக்கப்பண்பாடு நிலவியிருந்தது. ஹரப்பா நகரப் பகுதியில் எடுக்கப்பட்ட முதுமக்கள் தாழிகளில் ஒவியங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொன்றின் மேலும் விதம்விதமான ஒவியங்கள் காணப்படுகின்றன. கருடப் பறவைகள் செம்படவன் (பரதவர், மீனவர்) வலைபோட்டு மீன்

பிடிப்பது. மீன் , ஆமை, மயில், பறவைகள் என இங்குள்ள தாழிகளில் உள்ளன. இறந்தவர் அணிந்திருந்த அணிகளும் பயன்படுத்திய பாண்டங்களும் பிறபொருட்களும் உணவுப் பொருட்களும் தாழிகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளன.

மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா முதலியன சிறந்த நாகரீகமும் செல்வப் பெருக்கும் உடைய நகரங்கள். வாணிபப் புகழ் பெற்ற நகரங்கள் ஆதலின் அவற்றில் பலநாட்டு மக்கள் குடிபுகுந்தனர். அவரவர் தத்தம் நாட்டுப் பழக்கத்திற்கேற்பவே உடல்களைப் புதைத்தும் எரித்தும் வந்தனர் என்பதை ஹரப்பாவில் கிடைத்த புதைகுழிகளைக் கொண்டு அறியலாம். எனினும் சிந்துவெளியில் மக்களிடையே சிறப்பாக இருந்த பழக்கம் இடுதலும், சுடுதலுமாகும். 27

சிந்துவெளி மக்கள் சுமேரியருடன் நெருங்கிய உறவுகள் கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாக அங்கு அக்காடுசர்கோன் (கி.மு. 2334-2279) என்ற மன்னனது ஆட்சிக்காலத்தில் செழிப்பாக வாணிபம் நடத்தினர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. சுமேரியாவில் ஊர் என்னுமிடத்தில் தோண்டிய போது அங்கு ஹரப்பன் முத்திரைச் சின்னங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அரப்பாவிலும், மொகஞ்சதாரோவிலும் இருந்து வணிகர்கள் சுமேரிய வணிகர்களுடன் கி.மு.2300 - கி.மு.2000 ஆகிய ஆண்டுகளுக்கிடைப்பட்ட காலத்தில் வணிகம் செய்தனர் என்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது. 28

மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பாவில் வழங்கிய மொழியையும் கிடைத்துள்ள புதை பொருட்களையும் ஆராய்ந்தறிந்த இட்சி.

பானர்சி ஹிரால் பாதிரியார் போன்ற வரலாற்றுப் பேராசிரியர்கள் பல்வேறு ஆதாரங்கள் மூலமாக அங்கெல்லாம் வளர்ந்து அழிந்த நாகரீகம் திராவிட நாகரீகமே என்று ஐயத்திற்கு இடமில்லாத வகையில் உறுதி செய்துள்ளனர். 29

குறிப்புக்கள்

1. ஈழத்தவர் வரலாறு. பக்.14 கலாநிதி க.குணராசா - 1996
2. பெருங்கற் காலத்தில் மட்பாண்டத்தொழில் சிறப்புடன் விளங்கியிருந்தது. இக்கால மட்பாண்டங்களை இருவகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.
 - (i) இறந்தோரை புதைக்கும் தாழிகள்
 - (ii) ஈமப்பேழைகள், இவற்றுடன் அன்றாடம் மக்கள் பயன்படுத்தும் மட்பாண்டங்கள்.

(பண்டைய தமிழகம், பக்.123 கலாநிதி.சி.க.சிற்றம்பலம் - 1991
3. கிழங்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு. பக்.79, 80 செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி - 2007
4. மறைந்த நகரம் - பக்.39-44 மா.இராசமாணிக்கம்பிள்ளை-1946
5. பண்டைய தமிழகம் - பக்.120. கலாநிதி சி.க.சிற்றம்பலம் - 1991
6. *தமிழ் நாட்டில் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தாமிரபரணி ஆற்றுக்குத் தெற்குக் கரையில் அமைந்திருக்கும் ஆதிச்ச நல்லூரில் கிடைத்த ஈமத்தாழி அடக்கமுறைகளைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் திராவிடக் கலாசாரமாகக் காட்டியுள்ளன.

*ஈழத்தவர் வரலாறு - பக்.14-15 கலாநிதி.க.குணராசா-1996

7. இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும். பக்.37. எஸ். இராம கிருஷ்ணன்-1971

8. புறநானூறு - விளக்கவுரையுடன் (இரண்டாம் பாகம்) - ஒளவை சு.குரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்

9. தமிழர் சால்பு (சங்ககாலம்) பக்.148 கலாநிதி. சு.வித்தியானந்தன் -1954

யாகம் செய்தல் அரசர் இயல்பு என்ற தொல்காப்பிய நெறிக் கேற்ப மூவேந்தர் (சங்ககால) யாகம் செய்தனர். இதே வேளை வேளிர் என்ற குறுநில மன்னர்கள் யாகம் செய்ய வில்லை.

9A * மணிமேகலை இயற்றிய சீத்தலைச் சாத்தனார் ஒரு கூலவணிகர். அதேவேளை இவர் கடைச் சங்கப் புலவருமாவார். இவரது பாடல்கள் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய இலக்கியங்களிலும் உள்ளன.

*சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்பன கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற நிகழ்வுகளின் பின்னணியில் எழுந்த காவியங்களாகும்.

(எண்திசை விரவிய ஏழிசை - கட்டுரைத்தொடர் , தினகரன் - 11.04.1993. ம.க.அந்தனிசில்)

10. சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்த இரு திருமணங்கள் பற்றி அகநானூறு - 86ம் பாடல் (உழுந்து தலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை) 136ம் பாடல் (மைப்புறப் புழுக்கினெய்க் கனிவெண்ணோறு) ஆகியன குறிப்பிடும். இவ்விரண்டு திருமணச் சங்குகளிலும் மணமகளுக்கு மண நீராட்டுதலே சிறப்புச் சடங்காகவிருந்தது. எரி வளர்த்தலும் இல்லை. தீ வலம் வருதல் இல்லை. தட்சிணை பெறப்

புரோகிதர் இல்லை. இவை முற்றும் தமிழர்க்கேயுரிய திருமணங்கள்.

*சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த அரசர், செல்வர், பெரும் வணிகர் ஆகியோரிடையே ஓரளவு ஆரியப் பண்பாடு நிலவியிருந்தது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் வாழ்ந்த பெரும் வணிகர் குலத்தைச் சேர்ந்த (நகரத்தார் சமூகம்) கோவலன் கண்ணகி திருமணம் (கி.பி.163) பற்றிச் சிலம்பு கூறும். (மங்கல வாழ்த்தப் பாடல்) இதில் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிக் கண்ணகி கோவலனுடன் தீ வலம் செய்தாள் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்திருமணத்தில் அகநானூற்றுத் திருமணங்களில் குறிக்கப்படாத மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டலும், தீவலம் வருதலும் பாலிகை முதலியன மகளிர் ஏந்தி நின்றலும் புதியனவாக வந்திருத்தல் காண்க. இவற்றுள் சிறப்பாகக் குறிக்கப்படுவது கோவலன் கண்ணகியின் கையைப் பற்றி (பாணிக்கிரகணம்) தீவலம் வருதலாகும்.

(சங்க காலத்தில் தமிழர் திருமணம் - கட்டுரை . டாக்டர். மா. இராசமாணிக்கனார் - கலை தீபாவளி மலர் 1961

11. பூநகரி தொல் பொருளாய்வு - பக்.15, 16 திரு.பரமு. புஸ்பரட்ணம்
12. கி.மு.நாலாம் நூற்றாண்டில் சந்திரகுப்த மௌரியனின் (கி.மு.322-298) அரசவையில் கிரேக்க தூதுவனாகவிருந்த மெகதனிஸ் என்பவர் எழுதிய நூலில் (இந்திகா) அக் காலத்தில் இந்தியாவையும் இலங்கையையும் ஒடுங்கிய ஆறு பிரிக்கின்றதென்று குறிப்பிடுகின்றார். இலங்கைத் தீவு தென்னிந்தியாவுக்கு அண்மையில் இருந்ததால் இங்கு தென்னிந்திய மக்களே குடியிருந்தனர் என்பது தெளிவு.
(தமிழர் பண்பாடு - பக்.25, 26. ந.சி.கந்தையாபிள்ளை - 1982)

இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் 'களனி தீசன்' காலத்தில் (கி.மு.2ம் நூற்) கடற்கோள் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இவ்வேளை மன்னாருக்கும் தூத்துக்குடிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியிலிருந்த கிராமங்கள் சில நீரில் மூழ்கின. கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கிள்ளிவளவன் காலத்தில் நிகழ்ந்த கடற்கோளில் காவிரிப்பூம்பட்டினமும் இலங்கைத் தீவின் பல பகுதிகளும் கடலுள் மூழ்கின. இவ்வேளை மேலும் வங்காளவிரிகுடா கடலில் அமைந்திருந்த சில பெரிய தீவுகளும் அழிந்திருக்கவேண்டும் என நம்பப்படுகின்றது. (இலேமுரியா அல்லது குமரிக்கண்டம் . பக்.2 பன்மொழிப் புலவர் கா.அப்பாத்துரை - 2004)

13. சிலப்பதிகாரம், பதிற்றுப்பத்து போன்ற பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும் புறநானூற்றின் சில பாடல்களும் சேரநாட்டுத்தமிழ் ஆகும். கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டு வரை சேரநாட்டில் எழுதப்பெற்ற சாசனங்கள் யாவும் தமிழிலேயே எழுதப் பெற்றுள்ளதென்று வெளிநாட்டு அறிஞர் ஸ்மித் குறிப்பிட்டுள்ளார். (பண்டைய தமிழர் வரலாறு. பக்.26, 27 - தமிழ்மாமாணி.தங்கவயல் லோகிதாசன்- 1988)
14. பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் தமிழும் - கட்டுரை கலாநிதி.சி.க. சிற்றம்பலம் சிந்தனை தொகுதிI இதழ்I யாழ் பல்கலைக்கழகம் கலைப்பீட வெளியீடு-1983
* இலங்கை இடப்பெயர் ஆய்வு - 2. பக்16, 17 கலாநிதி பாலசுந்தரம் -1980
15. கிழக்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு. பக்.92 செல்வி.க. தங்கேஸ்வரி-2007
16. தமிழர் வரலாறும் இலங்கை இடப்பெயர் ஆய்வும் - பக்.73. கதிர் தணிகாசலம் - 1992
17. எண்திசை விரவிய ஏழிசை - கட்டுரைத்தொடர். தினகரன் 7.3.1993 ம.க.அ.அந்தனிசிவ்

18. பண்டைய மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் பெருங்கற் கலாசாரம் - கட்டுரை . செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி(தொல்லியல்சிறப்பு) தொண்டன் சிறப்பிதழ் - 2003
19. ஈழத்தவர் வரலாறு. பக்.14, 15 கலாநிதி.க.குணராசா - 1996
20. இவருக்கு முன்பு மாதோட்டத்தில் வெளிக்கொணரப்பட்ட .எலும்புக் கூட்டை ஆராய்ந்தோர் (Chanmugam and Jayawardana- 1954) இதுவும் தென்னிந்திய மனித வர்க்கத்தை யொத்தது என்று உறுதி செய்கின்றார்.
(பிராமிக் கல்வெட்டுக்களும் தமிழும் - கட்டுரை - 'சிந்தனை' இதழ் I தொகுதி I - யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் கலைப்பீட வெளியீடு. கலாநிதி.சி.க.சிறீறம்பலம் - 1983
21. ஈழத்தவர் வரலாறு - பக்.5 கலாநிதி. க.குணராசா-1996
22. Nicholos C.W. and Paranavitana. S - A Concise History of Ceylon . pg.24-1961
23. கல்வெட்டுக்களும் அரசியல் வரலாறும்- பக்.4 டாக்டர்.எம். இராசமாணிக்கனார்
24. இலங்கையிறு தொல்லிலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாசாரமும் - பக்.10, ஜீ.தனபாக்கியம் - மட்டக்களப்பு - 1988
25. பூநகரி தொல்பொருளாய்வு - நூல் முன்னுரை. கலாநிதி. ப.புஸ்பரட்ணம். பக்.1-2
26. மூலத்திராவிடம் அல்லது பழந்திராவிடம். கி.மு.1500 ஆம் ஆண்டு வரை ஒரேமொழியாக விளங்கியது. (இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும் பக.51. எஸ்.இராமகிருஷ்ணன்)
- 26A. அக்காலத்தில் இந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் தனிப்பெரும் பாண்மையினராக வாழ்ந்திருந்த இம்மக்களையே தஸ்யுக்கள் (தாசர்) என இருக்குவேதம் குறிப்பிடும். தமிழ், சிங்களம் உள்ளிட்ட இருபதுக்கும் மேற்பட்ட திராவிடமொழிகளைப் பேச்சுமொழிகளாக இன்று கொண்டிருக்கும் மக்கள் இவர்களின் (தஸ்யுக்கள்) சந்ததியினரேயாவர்.

புலவர் உள்ளம் சங்ககால நினைவலையில்

இன்று காணக்கிடைக்கும் தமிழில் முதல் நூல் என்று கருதப்படுவது தொல்காப்பியம் என்ற அரிய நூலாகும். இதனை இயற்றியவர் தொல்காப்பியனார் என்ற புலவராவார். இந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரத்தில் அக்காலத்தில் பரந்திருந்த தமிழகம் பற்றி பனம்பாரனார் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'வடவேங்கடந் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்து' (தொல்.சிறப்புப்பாயிரம் வரி.1-3)

இவர் தொல்காப்பியனாரின் ஒரு சாலை மாணவராய் இருந்தோரும் செந்நாப்புலவருமாவார்.

வடக்கே வேங்கடமலையையும் தெற்கே குமரி முனையையும் எல்லைகளாகக் கொண்டிருந்த சங்க காலத் தமிழகத்தைச் சேரர், சோழர், பாண்டியர் குடியினர் ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர் என்பதற்கு சங்க நூல்களில் சான்றுகள் மிகுதியாகவுள்ளன. இம்மூன்று குடியினரும் பொதுவாகத் தமிழ் மொழியையே பேசி வந்தனர் என்பதை நமது பழந்தமிழ் (சங்க) இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

‘மண்தினி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்
முரசு முழுங்கு தானைமூவர் (புறம் 35 : 3-4)

தமிழ் கெழுமூவர் (அகம் 31 : 14) நாட்டு மக்களுள் ஒவ்வொரு பகுதியினரைத் தம்குடிமக்களாகக் கொண்டு அவர்கட்குத் தலைவராய் இருந்து மூவேந்தர்களும் (சங்க காலத்தில்) ஆட்சிபுரிந்து வந்துள்ளனர் எனலாம்.

சங்க காலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய குடியினர் தவிர குன்றுகள் சார்ந்த நாடுகளை வேளீர்கள் என்ற குறுநிலமன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்து வந்துள்ளனர். பாண்டிய நாட்டின் பழனி மலையை பேகனும் பறம்பு மலையை வேள் பாரியும், கோடைமலையை கடியநடுவேட்டுவனும், பொதியை மலையை ஆயும் சோழநாட்டில் கொல்லி மலையை வல்வில் ஓரியும் குதிரைமலையை அதியமானும் தோட்டிமலையை பெருநற்கிள்ளியும் ஆட்சி புரிந்துள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

இக்குறுநில மன்னர்களில் சிலர் மூவேந்தர்களுக்குக் கட்டுப்படாது தனியாட்சி நடத்தி வந்துள்ளனர். இவர்களைத் தங்கள் ஆட்சிக்குட்படுத்த மூவேந்தர் போராடவேண்டிய நிலையும் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளது. ஆய் போன்ற வலிமையுள்ள சிற்றரசர் பலர் நெடுங்காலமாகத் தனியாட்சி செலுத்தி வந்துள்ளனர்.

கொற்கைப் பொருநன் நெடுஞ்செழியனுக்குப் பின் மதுரையில் இருந்து ஆண்டவன் ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன். இவ்வரசன் பெரும் புலவன். இவன் பாடிய பாக்களுள் ஒன்று புறநானூற்றிலும் (71ம் செய்யுள்) ஒன்று அகநானூற்றிலும் (25ம்

பாடல்) உண்டு. இப் பாக்களிலிருந்து இவனது ஆட்சி பரந்த தேசத்தை உட்படுத்தியிருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் பொதியிலிருந்து ஆண்ட ஆய் அரசன் (குறுநிலமன்னன்) தித்தன் என்பவன் இவனோடொத்த செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தான் என அப்பாக்களால் அறியலாம். ஆய் வேந்தனைப் பாடிய முடமோசியார் கூற்றிலிருந்து ஆய் சிற்றரசன் மூவேந்தர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருக்கவில்லையெனத் தெளிவாக அறியலாம்.

“கழறொடி யாயும் மழைதவழ் பொதியில்

ஆடுமகள் குறு னல்லது

பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ வரிதே. (புறம்.கஉஅ : 5-7)

கழல் இடப்பட்ட வீரவாழையுடைய ஆய் என்பவனது முகில் படையும் பொதியின் மலை ஆடச் செல்லும் மகள் அணுகினல்லது பெருமை பொருந்திய அரசர் அணுகுதல் அரிது என ஏணிச்சேரி முடமோசியார் இவனைப் பாராட்டுகின்றார். இவன் ஆய் அண்டிரன் என்றும் சான்றோரால் பாராட்டப்படுகின்றான் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

குட்ட நாட்டுச் சேரர்களுக்கும் தென் பாண்டி வேந்தர் களுக்கும் இடையிலிருந்த ஆய் நாடு கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் பல இன்னல்களுக்கிடையில் ஆய் குடியில் தோன்றிய வேந்தர் ஆட்சியில் இருந்து வந்தது. ஆய் அண்டிரன் ஆய் குடியைத்தோற்றுவித்த முதல்வனாகலாம் எனக் கருதமுடியும். இவ்வாறு தமிழறிஞர் ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை (புறநானூறு விளக்கவுரையுடன் - இரண்டாம் பாகம்) அவர்கள் குறிப்பிடுவர்.

ஆய் வேந்தனைப் போன்றே பறம்புமலையைச் (பாண்டிய நாட்டு) சூழ்ந்த நாட்டை அக்காலத்தில் பாரி என்ற குறுநில மன்னன் தனி யாட்சி செய்து வந்தான். இப்பறம்பு நாடு முன்னூறு ஊர்களையுடையது. தன்னை நாடி வந்த அனைவரையும் ஆதரித்து வாரிவழங்கி அக மகிழ்ந்த வள்ளல் இவனாவான். இவனே வேள்பாரி என்பது வழக்கு.

மூவேந்தர் ஆட்சிக்குட்படாது தனியாட்சி செய்துவந்த பாரியின் வள்ளல் தன்மையையும் புகழினையும் கண்டு மனம்பொறாத மூவேந்தர் பாரியின் பறம்புமலையைத் தம் பெரும் படையுடன் சென்று முற்றுகை இட்டவேளை பெரும் புலவரான கபிலர் அவர்கட்கு பாரியின் பேராண்மையையும் கை வன்மையையும் எடுத்தோதுவாராய் நீவீர் மூவரும் கூடிச் சூழ்ந்தாலும் பாரியை வென்று அவன் பறம்பினைக் கைக்கொள்வது முடியாது என்று கூறுகின்றார்.

‘கடந்தடு தானை மூவிருங்கூடி
உடன்றனி ராயினும் பறம்பு கொள்ளற் கருதே’ (புறம்)

இதன் வாயிலாகப் பாரியின் வீரம் புலப்படுகின்றது. ஆயினும் சூழ்ச்சியின் மூலமாகப் பாரியை வெற்றி கொண்ட மூவேந்தர் பறம்பு நாட்டையும் கைக்கொண்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து பாரியின் மக்களும் ஆதரிக்க எவருமின்றி அனாதைகளாயினர்.

“இற்றைத் திங்களவ் வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்த ரெம்

ரு. குன்றுங் கொண்டார் யாமெந்தையு மிலமே. (புறம் 112:3-5)

அக்காலத்தில் முடியுடைய மூவேந்தர்களான சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் மற்றும் பல குறுநில மன்னர்களின் ஆதரவில் எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் எழுந்தன. இவை சங்க இலக்கியங்கள் என்று பெயர் பெறும். அக்காலத்து அரசர்கள், செல்வர்கள், வணிகர்கள், தொழிலாளர்கள், மக்கள் வாழ்க்கை முறை போன்ற இன்ன பிறவற்றையெல்லாம் தெளிவாகக் காட்டுகின்ற காலக் கண்ணாடிகளாக இந்த இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன.

சங்க காலத்தில் (கி.மு.3ம் நூற். - கி.பி.3ம் நூற்.) வாழ்ந்து வந்த புலவர்கள், மூவேந்தர்கள், குறுநிலமன்னர்கள் ஆகியோருடன் மட்டுமன்றிச் செல்வர்கள், வணிகர்கள், தொழிலாளர்கள், மக்கள் ஆகியோருடனும் நெருங்கிய உறவினைக் கொண்டிருந்தனர். தங்களை ஆதரித்துக் கௌரவித்துப் பரிசளித்து வந்த மூவேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள் ஆகியோருடன் வேறுபாடின்றிப் பழகி வந்த இவர்கள் அவர்களது இன்ப, துன்பங்களிலும் பங்கு கொண்டு வந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

சில புலவர்கள், அரசர்களுக்கும் குறுநில மன்னர்களுக்கும் உயிர்த்தோழர்களாக விளங்கி வந்துள்ளனர். கவித்துவச் சிறப்பாலும் மக்கட்பண்பாலும் முதலிடம் பெறும் சங்கப் புலவரான கபிலரும் முடமோசியாரும் முறையே பாரிக்கும், ஆய் அண்டிரனுக்கும் உயிர்த் தோழர்களாக விளங்கினர். பொத்தியார் என்ற புலவர் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு உயிர்த்தோழராக விருந்தார் என்பதை அறிவோம். இதே போன்று அக்காலத்தில் ஆட்சிபுரிந்து வந்த சில மன்னர்கள் புலவர்கள் பலரைத் தம் நெருங்கிய நண்பர்களாகக் கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

கருவூர் பெருஞ் சதுக்கத்துப் பூதநாதனார், பிசிராந்தையார், புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் ஆகியோர் கோப்பெருஞ்சோழனின் நண்பர்கள் ஆவர். இதேபோன்று கபிலர் என்ற பெரும் புலவர் சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதன், வேள்பாரி, அகுதைமலையன், திருமுடிக்காரி, வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன், இருங்கோவேள் ஆகிய நல்ல அரசர்களை நண்பர்களாகக் கொண்டிருந்தார். கோப்பெருஞ் சோழன் பாடிய குறுந்தொகைப் பாட்டொன்றில் நட்பின் உயர்வு நயமுற எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. (குறு.129) இம்மன்னன் தனது நண்பர்களிடம் கொண்டிருந்த பேரன்பு, பெருமதிப்பும் வெளிப்படுவதாம்.

ஆதலால், சங்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த புலவர்கள் அரசர்களிடையே (மூவேந்தர், குறுநிலமன்னர்) நிலவியிருந்த நட்பின் ஆழம் பற்றி நாம் நன்கு உணரமுடிகின்றது. இவ்வாறு அக்காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த புலவரான அரிசில் கிழார் என்பவர் சேரநாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்த சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும் பொறை என்பவனுக்கும் குறுநில மன்னனான அதியமான் எழினி என்பவனுக்கும் சிறந்த நண்பராக விருந்துள்ளார். அரிசில் கிழார் இம்மன்னர்களிருவரையும் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில்களும் பெற்ற சான்றோன் ஆவார்.

இவ்வாறு இம்மன்னர்களிருவருடனும் நல்லுறவுகள் கொண்டிருந்த அரிசில் கிழார் இவர்களிடையே பகைமையேற்பட்ட வேளைச் செய்நன்றி மறவாது எவரமீதும் வேற்றுமைகாட்டாது நடுநிலையாளராக விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. கிழார் என்பது வேளாளருக்குரிய சிறப்புப் பெயராகும். அரிசில் என்னும் ஊரைச்சேர்ந்தவராதலால் அரிசில்

கிழார் என்று இவர் குறிப்பிடப்படுகின்றார். இவரது அரிசில் என்னும் ஊர் சோழ நாட்டுக் குடந்தை நகர்க்கண்மையில் இருந்த ஒருராகும். குடந்தையில் உள்ள கல்வெட்டொன்று (AR255of 1911) அரிசிலூரைக் குறிக்கின்றது.

இவரது காலத்தில் சேர நாட்டின் வடபகுதியைத் தகடுரைத் (தர்மபுரி) தலைநகராகக் கொண்டு அதியமான் எழினி என்ற குறுநில மன்னன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். இவன் சிறந்த வீரனாவான். இரக்க குணம் கொண்ட இவன் தன் குடிமக்கள் மீது பேரன்பு கொண்டவனாக விளங்கி வந்த சிறந்த மன்னனாவான். இவனுக்கும் சேரநாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறைக்குமிடையில் எவ்வகையிலோ பகைமையுண்டாயிற்று. இதன் வாயிலாக இருவருக்குமிடையில் போர் நிகழ்ந்தது.

சேரமான் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை பெரும் படையுடன் வந்து அதியமான் எழினியின் தகடுர் நகரைச் சூழ்ந்து கொண்டு பெருந் தாக்குதல் மேற்கொண்டான். தகடுர்ப் போரில் எழினி பேராற்றலுடன் போர் புரிந்து வீழ்ந்தான். பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பாடிச் சிறப்பித்த சான்றோராகிய அரிசில் கிழார் எழினியின் குறை, மாண்பு, போர்த்திறமை என்பவற்றையும் அறிந்திருந்தார். இப்போர் நிகழாதவாறு அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் வெற்றிபெறவில்லை.

ஆயினும் இரு திறத்தார் பாலும் அவருக்கு மனவேதனை தோன்றவில்லை. இருவர் நலங்களையும் எடுத்தோதிச் சிறப்பிப்பதில் புலவர் அரிசில் கிழார் தவறினதில்லை. தகடுரில்

பொருதி வீழ்ந்த எழினியின் இறப்பு அவருக்கு மிகுந்த வேதனையை ஏற்படுத்தியது. எழினியை இழந்த தகடீர் நாடு தாயை இழந்த குழவிபோல் நெஞ்சு தடுமாறி வருந்துவது கண்டு அரிசில்கிழார் பெருந்துயருற்று இப்பாட்டின் கண் வருந்திப் பாடுகின்றார்.

கன்றம ராயங் கானத் தல்கவும்
வெங்கால் வம்பலர் வேண்டு புலத் துறையவும்
களமலிகுப்பை காப்பில வைகவும்
விலங்கு பகை கடிந்த கலங்காச் செங்கோல்

ரு. வையகம் புகழ்ந்த வயங்கு வினையொள்வாட்
பொய்யா வெழினி பொருது களம் சேர
ஈன்றோ ணீத்த குழவி போலத்
தன்னமர் சுற்றந் தலைத்தலை யினையக்
கடும்பசி கலக்கிய விடும்பைகூர் நெஞ்சுமொடு

கூ. நோயுழந்து வையகிய வலகினு மிகநனி
நீயிழந்தனையே யறனில் கூற்றம்
வாழ்தலின் வருஉம் வயல்வள னறியான்
வீழ்குடி யுழவன் வித்துண் டாஅங்
கொருவ னாருயி ருண்ணா யாயின்

கரு. நேரார் பல்லுயிர் பருகி
ஆர்குவை மன்னோவ வனமரடு களத்தே (புறம் 230)

எழினியின் இறப்புக்குக் காரண கர்த்தாவான சேரமானை நோவாது அவன் உயிரைக் கைக்கொண்ட கூற்றுவனையே இப்பாட்டில் நொந்து கூற்றமே வீழ்குடி உழவன் வித்தினை

யட்டுவது போல, பலவயிர்களை உணவாகத் தரக்கூடிய போர் மறவனாக எழினி இருப்ப அவனுயிரையுண்டு உனக்கே பழியைத் தேடிக்கொண்டாய் என இரங்கிக் கூறியுள்ளார். இதன் வாயிலாகத் தன் நெஞ்சத் துயரை ஓரளவாவது அவரால் போக்க முடிந்தது.

தகடூர் நாட்டில் அதியமாண்களின் கோட்டையாகவிருந்த ஊர் இந்நாளில் அதமன் கோட்டை என வழங்குகின்றது. தகடூரும் தற்காலம் தர்மபுரி எனப் பெயர் வழங்குகின்றது. இந்த எழினியின் வழி வந்தோர் கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டிலும் இருந்தனரென்று தகடூர்க் கருகிலுள்ள ஓட்டப்பட்டிக் கல்வெட்டுக்கள் (AR No.211 of 1910) தெரிவிக்கின்றன.

தகடூர்ப் போருக்குப் பின்னர் புலவரான அரிசில் கிழார் தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை மீது சேரமன்னர் வரலாற்றைக் கூறும் பதிற்புப் பத்து என்ற நூலின் எட்டாம் பத்தைப் பாடி நூறாயிரம் பொற்காசு பரிசில் பெற்றதன்றி, அவன் கொடுத்த அரசாட்சிக்குரிய சிங்காதனத்தை அவனுக்கே மீண்டும் இரந்து கொடுத்து அவன் பால் அரசரிமை பூண்டு விளங்கினார்.

பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பற்றி புலவர் அரிசில்கிழார் பாடிய பதிற்புப் பத்து எட்டாம் பத்து (பத்துப்பாடல்கள்) பதிகத்தில் தகடூர்ப் போர் பற்றியும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பொய்யில் செல்வக் கடுங்கோவுக்கு

வேளாவிக் கோமான் பதுமன்றேவியீன்ற மகன்

கொல்லிக் கூற்றத்து நீர் கூர்மீமிசைப்

பல்வேற் றானை யதிக மாணோ

5. டிருபெரு வேந்தரையு முடனிலைவென்று
முரசுங் குடையுங் கலனுங் கொண்
டுரைசால் சிறப்பி னடுகளம் வேட்டுத்
துகடர் மகளி ரிரங்கத் துப்பறுத்துத்
தகடு ரெறிந்து நொச்சிதந் தெய்திய

10 அருந்திற லொள்ளிசைப் பெருஞ்சேர லிரும்பொறையை
(பதிற்றுப்பத்து எட்டாம் பத்து பதிகம்)

கொல்லி மலையைச் சூழ்ந்த மலைகளையுடைய நாட்டினது
நீர் வளம் நிறைந்த மலையின் உச்சியில் பல வேற்படைகளை
கொண்ட (வேல்படை அணிகள்) அதியமான் என்ற குறுநில
மன்னனோடு சோழன், பாண்டியன் ஆகிய இரு பெரிய
அரசர்களையும் சேர வெற்றி கொண்டு அவர்களுடைய முரசையும்
குடையையும் முடியையும் கைக்கொண்டு புகழ்மிக்க
சிறப்பினையுடைய அட்டகளத்தில் வேள்வியைச் செய்து
குற்றமற்றவனான அதியமானுடைய (அதியமான் எழினி) உரிமை
மகளிர் இரங்கும்படி அவனது வீரத்தை முறியடித்து அவனது
தகடூர் நகரினை அழித்து நாசம் செய்து அதன் மதிலைக்
கைக்கொண்ட மிக்க வீரனான பெருஞ்சேரலிரும் பொறை என்று
அரிசில்கிழார் பாடுகின்றார்.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல் (பதிகம்) வாயிலாகத் தகடூரை வெற்றி
கொண்ட பெருஞ்சேரலிரும்பொறையையும் அவனது வீரத்தையும்
போர்த்திறமையையும் அவன் பெற்ற வெற்றிகளையும் புகழ்ந்
துரைக்கும் புலவரான அரிசில் கிழார் குற்றமற்றவனான அதியமான்
எழினியின் நாட்டு இயற்கை வளங்கள் அவனது படை வலிமை,

அவனது வீரம், ஆற்றல், தகடீர் நகரின் மாட்சி, அதன் பாதுகாப்பு
 அரண்கள் என்பனவற்றுடன் அவனது உரிமை மகளிர் அவன்
 மீது கொண்டிருந்த பேரன்பையும் குறிப்பிடுகின்றார். இதன்
 வாயிலாக இரு மன்னர்களுடனும் வேறுபாடின்றிப் பழகி
 வந்துள்ளமை தெளிவாகின்றது.

துணைசெய்தவை

1. பதிற்றுப்பத்து - மூலமும் உரையும் . பதிப்பாசிரியர் உ.வே.
 சாமிநாதய்யர் - 1946
2. தமிழர் சால்பு - கலாநிதி சு.வித்தியானந்தன். எம்ஏ. - 1954
3. சங்ககால இலக்கியச் சிறப்புப் பெயர்கள் - மொ.அ.துரை
 அரங்கசாமி
4. இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும் - எஸ்.இராமகிருஷ்ணன் -
 1971
5. தொல்லியல் ஆய்வுகள் - டாக்டர் கே.வி.ராமன், பேராசிரியர்
6. சோழர் வரலாறு - டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை - 1977
7. புறநானூறு - விளக்கவுரையுடன் - இரண்டாம் பாகம்
 ஒளவை. சு.துரைசாமிப்பிள்ளை

பண்டைய ஈழத்தில் நடுகல் பண்பாடு

ஆதி காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த ஈழக் குடியினரிடையே நடுகல் வழிபாடு நிலவி வந்துள்ளது. ஆய்வுகள் மூலமாகக் கண்டறியப்பட்ட தொல்லியல் சான்றுகள் வாயிலாக இதனை அறிய முடிகின்றது. இச்சான்றுகள் மூலமாக ஈழத்தில் நடப்பட்ட (நிலவியிருந்த) நடுகற்களின் காலத்தை இரு கால கட்டங்களாக வரையறை செய்யலாம். இவை முறையே கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நடப்பட்ட நடுகற்கள், இதற்குப் பிற்பட்ட வரலாற்றுக் காலத்தில் வடக்கு, கிழக்கு பகுதிகளில் நடப்பட்ட நடுகற்கள் என்பனவாகும்.

இவற்றில் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த ஈழக் குடியினரிடையே குறிப்பாகப் பௌத்தம் இங்கு அறிமுகமாகாத காலத்தில் (கி.மு.245க்கு முன்பு வரை) செழித்திருந்த நடுகல் வழிபாடு பற்றி முதலில் நோக்குவோம்.¹ இலங்கையில் பௌத்தம் அறிமுகமாகுவதற்கு முன்பு வரை இங்கு நிலைத்திருந்தது திராவிடவியல் சார்ந்த பெருங்கற்பண்பாடு ஆகும். இப்பண்பாட்டைத் தோற்றுவித்தவர்கள் இதற்கு முந்திய காலத்தில்

தென்னிந்தியாவிலிருந்து குறிப்பாகத் தமிழகத்திலிருந்து வந்து இங்கு குடியேறி வாழ்ந்திருந்த திராவிடக் குடியினராவர்.

பெருங்கற்பண்பாடும் நடுகல் வழிபாடும்

ஈழத்தில் ஆதிக்குடிகளுக்குரிய கலாசாரம் அல்லது பண்பாடு பெருங்கற்பண்பாடு என்பதைத் தொல்லியலாளர் இனங்கண்டுள்ளனர். இறந்தோரை அடக்கம் செய்வதற்காக பெரிய கற்களைப் பயன்படுத்தி ஈமச்சின்னங்களைப் படைத்ததால் இது இவ்வாறு பெயர் பெற்றது. ஈழத்தில் பெருங்கற்பண்பாடானது வடக்கே கந்தரோடை, ஆணைக் கோட்டை, மாந்தை, பொன்பரிப்பு (புத்தளம்) கொல்லன் கனத்தை போன்ற இடங்களிலும் மத்திய மாகாணத்தில் அனூராதபுரம், மிகுந்தலை ஆகிய இடங்களிலும் மாத்தளையில் இபன் கட்டுவவிலும் கிழக்குப் பகுதியில் திசமாறாகம, கதிரவெளி, உகந்தை, தப்போவ போன்ற இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.² இலங்கையில் திராவிடருக்கே யுரித்தான பெருங்கற் பண்பாடு (பௌத்தத்திற்கு முந்திய ஈழப்பண்பாடு) நிலவியிருந்த காலம் கி.மு.1000ம் தொடக்கம் கி.மு.200 வரையுள்ள காலப்பகுதி ஆகும்.

இக்காலத்தில் ஈழத்தில் வாழ்ந்திருந்த பெருங்கற்கால மக்களான இயக்கர், நாகர், பாண்டியர் என்ற திராவிடக்குடியினர் (குலங்கள்) பெருங்கற்களைப் பயன்படுத்திப் படைந்த ஈமச்சின்ன வகைகள் பல வகைப்பட்டன. கல்லறைகள், கல்பட்டங்கள், கல் மேசைகள், தாழியடக்கம் என்பனவற்றோடு போரில் இறந்த வீரர்களின் உடல்களை அடக்கம் செய்த இடத்தில் அவன் நினைவாக நடுகற்கள் நடும் வழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தனர்.

ஆய்வாளர் பார்க்கர் அவர்கள் திஸ்ஸமாறகமப் பகுதியில் அகழ்வினை மேற்கொண்ட போது இத்தகைய தடயங்களைக் கண்டுபிடித்தார்.³

கி.மு.5ம் நூற்றாண்டு - கி.மு.2ம் நூற்றாண்டு

பெருங்கற்கால முதிர்ச்சி நிலையில் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்திருந்த பெருங்கற்கால மக்களிடையே இறந்த வீரர்கள் நினைவாக நடுகல்நட்டு வழிபடும் வழக்கு சிறந்திருந்தது. இதனை அக்காலத்தில் உருவானதும் இன்று காணக் கிடைக்கும் தமிழின் முதல் நூலாகக் கருதப்படும் தொல்காப்பியம் விபரமாகக் குறிப்பிடுகின்றது.⁴ இதே காலத்தில் ஈழத்தில் வாழ்ந்திருந்த பெருங்கால மக்களிடையேயும் இறந்த வீரர்கள் நினைவாக நடுகல் நட்டு வழிபடும் வழக்கம் இருந்து வந்துள்ளது.

ஈழத்துப் பெருங்கற்கால மையங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வுகள் மூலம் கண்டறியப்பட்ட தொல்லியல் சின்னங்கள் மூலம் தமிழகத்தைப் போன்று ஈழத்திலும் கி.மு5ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.மு.2ம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தில் நடுகல் நடும் வழக்கம் நிலவி வந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது. கிழக்கிலங்கை மட்டக்களப்பில் கதிரவெளி என்னுமிடத்தில் நடுகல் வழிபாடு பெருங்கற்காலத்தில் (கி.மு.1000-200) இருந்துள்ளதை ஆய்வாளர் திரு.பரணவிதான உறுதி செய்கின்றார்.

ஈழத்துப் பெருங்கால மையங்களிலொன்றான கதிரவெளியில் குரங்குப்படையெடுத்த வேம்பு என்னுமிடத்தில் கற்சலாகைகள் இங்குமங்குமாகக் காணப்படுகின்றன. கற்களை நீள் சதுர

சலாகைகளாக வெட்டி எடுத்துப் பூமியிலேயே பதித்து வைத்துள்ளனர். இது யக்ஷ வழிபாட்டுடன் தொடர்புபட்டது என்பது பேராசிரியர் பரணவிதான அவர்களது கருத்தாகும்.⁵ தென்னிந்தியாவில் இத்தகைய கற்சலாகைகள் மூலம் நடுகல் வழிபாடு கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

கதிரவெளியில் நிலவியிருந்த நடுகல்வழிபாடு தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கு குடியேறியவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என எண்ண இடமுண்டு. இவ்விடத்தில் போர் வீரர்கள் புதைக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவர்கள் நினைவாக நடுகற்கள் நிறுவி வழிபட்டு வந்துள்ளனர் எனத்திடமாக நம்பலாம். இதனை ஆய்வாளர் க.தங்கேஸ்வரி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.⁷

கிழக்கு, தென்கிழக்கில் மிக நீண்ட காலம் ஆட்சி செலுத்திய பெருங்கற்கால குறுநில மன்னர்கள் பற்றிப் பிராமிக்கல்வெட்டுக்கள் (தமிழி) குறிப்பிடுகின்றன.⁸ கதிர்காமம் தொடக்கம் வெருகல் வரையிலான பிரதேசத்தில் அரசுகளும் குறுநிலமன்னர்களும் உருவாவதற்கு பெருங்கற்காலப்பண்பாடே காரணியாகவிருந்தது. இக்காலத்தில் பொறிக்கப்பட்ட மீன் சின்னம் பொறிக்கப்பட்ட குகைக்கல்வெட்டுக்கள் (கி.மு.4ம் 3ம் நூற்றாண்டு) வாயிலாக கதிர்காமச் சத்திரியர் குடும்பம் ஒன்றின் ஐந்து பரம்பரை பற்றி அறியமுடிகின்றது. கிழக்கு, தென்கிழக்கு பகுதிகளில் மிக நீண்ட காலம் ஆட்சி செலுத்திய பெருங்கற்கால குறுநில மன்னர்கள் பரம்பரையினரே இவர்களாவர்.⁹

இக்குறுநில மன்னர்கள் பாண்டிய குலத்தவர்கள் ஆவர். பாண்டிய குலத்து அரசவம்சத்தனரின் சின்னம் மீன் (கயல்) ஆகும்.

கி.மு.நாலாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை கிழக்கு, தென்கிழக்கு பகுதிகளில் இவர்களது ஆட்சி நிலைத்திருந்தது. (இவர்களையே கதிர்காமச் சந்தணகாம சத்திரியர் என்று மகாவம்சம் கூறும்) இக்காலத்தில் வீரமரணம் எய்திய வீரர்களின் நினைவாக நடப்பட்ட நடுகற்களில் வாகரை கதிரவெளியில் காணப்படும் நடுகற்களும் அடங்கும்.

இதே காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் நடப்பட்ட நடுகற்களில் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. அண்மையில் தமிழகம் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் கி.மு.நாலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பழந்தமிழ் எழுத்திலான (தமிழி) சங்க கால நடுகற்கள் மூன்று கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன.¹⁰ இதே வேளை இக்காலத்தைச் சேர்ந்த ஈழத்து நடுகற்களில் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது எனலாம்.

பிற்பட்ட காலத்தில் ஈழத்தில் நடுகல் வழிபாடு

ஈழத்தில் பௌத்தம் அறிமுகமானதைத் தொடர்ந்து (கி.மு.247) திராவிடவியல் சார்ந்த பெருங்கற்பண்பாடு படிப்படியாக மறைந்து தனித்துவமான ஈழப்பண்பாடு தோன்றி வேரூன்றி யிருந்தது. பௌத்தம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இக்காலத்தில் இங்கு வாழ்ந்திருந்த மக்களில் ஒரு சாரார் தங்கள் பழைய இந்துசமய நம்பிக்கைகளை தொடர்ந்தும் கைக்கொண்டிருந்தனர். ஆயினும் நடுகற்பண்பாடு (வழிபாடு) இவர்களிடையே நிலவி யிருக்கவில்லை எனலாம்.

இதேவேளை இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் அதாவது தென்னிந்தியச் செல்வாக்கு ஈழத்தில் நிலவியிருந்த காலங்களில் வடக்கு, கிழக்கில் சில இடங்களில் நடுகல்வழிபாடு நிலவியிருந்துள்ளது. பாண்டியர் செல்வாக்கு (கி.பி.8ம்,9ம் நூற்.) சோழர் ஆட்சி (கி.பி.10ம்11ம் நூற்) என்பன ஈழத்தில் நிலவியிருந்த காலங்களில் இவை (நடுகற்கள்) நடப்பட்டவைகளாகும்.

இவற்றில் இலங்கையிலிருந்து தமிழகத்திற்கு படையெடுத்துச் சென்றவேளை அங்கு வீரமரணம் எய்திய வீரர்கள் நினைவாக நடப்பட்ட நடுகற்கள் தமிழகத்திலிருந்து மேற்கொண்ட படையெடுப்புக்களின் போது வீரமரணம் எய்திய வீரர்கள் நினைவாக எடுக்கப்பட்ட நடுகற்கள் ஆகியன அடங்கும். கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டளவில் ஈழத்திலிருந்து தமிழகத்திற்குப் படையெடுப்பொன்று நிகழ்ந்துள்ளது. இப்படையெடுப்பில் பெருமளவில் தமிழ் வீரர்கள் பங்கேற்றுச் சென்று வெற்றியுடன் திரும்பி வந்துள்ளனர்.

குறிப்பாக பாண்டிய நாட்டின் மீது இலங்கை அக்காலத்தில் மேற்கொண்ட இப்படையெடுப்பின் வரலாற்றுப் பின்னணிபற்றியும் இப்படையெடுப்பினைப் பற்றியும் இனி நோக்குவோம். பாண்டிய மன்னனான ஸ்ரீமாவலல்லபன் (கி.பி.815-862) என்பவன் இலங்கை மீது படையெடுப்பொன்றை மேற்கொண்டு வடஇலங்கையை நாசம் செய்தான். பின்னர் அனுரதபுரியையும் கொள்ளையிட்டான். இக்காலத்தில் முதலாம் சேனன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். இவன் பாண்டியருடன் ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வந்தமையால் பாண்டியர் படை இலங்கையை விட்டு அகன்றது. ¹¹

சிறிமாறவல்லபனுக்கு வரகுணன் பராந்தகவீரநாராயணன் என்ற இரு புதல்வர்கள் இருந்தனர். ஸ்ரீமாறவல்லவனுக்குப் பின்பு அவனது மூத்த மைந்தனான வரகுணன் (இரண்டாம்) பாண்டிய நாட்டின் மன்னனாகப் பொறுப்பேற்கும் முறையையும் பெற்றிருந்தான். இருப்பினும் பராந்தகன் வரகுணனைக் காட்டிலும் திறமை மிக்கவனாகத் திகழ்ந்தமையால் கி.பி.859ல் இளவரசுப் பட்டம் சூட்டப்பட்டான். இதனால் கோபம் கொண்ட வரகுணன் இலங்கை மன்னன் துணையுடன் கி.பி.862ல் பாண்டிய வேந்தனாக அரியணை ஏறினான் ¹² என அறிய முடிகின்றது.

பாண்டிய நாட்டின் மீது இலங்கை மேற்கொண்ட இப்படையெடுப்பானது இரண்டாம் சேனன் (கி.பி.842 - 877) காலத்தில் இடம் பெற்றது. இதனை தளவாய்புரச் செப்பேடுகளில் கிடைக்கும் செய்திகள் உறுதிசெய்கின்றன. இதன்படி இரண்டாம் வரகுணனே மகாவம்சம் குறிப்பிடும் மாயா என்ற இளவரசனாவான். இறுதியில் ஸ்ரீமாறவல்லபன் உயிர் இழந்தான். சிங்கள மன்னனின் படைத்தலைவன் வரகுணனுக்கு முடி சூட்டினான். ¹³ இரண்டாம் சேனன் தனது படைகளை மகா தீர்த்தத்திலிருந்து அனுப்பி வைத்தான். இப்படை வெற்றியுடன் திரும்பி வந்தது. இவ்வாறு வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பாண்டிய நாட்டின் மீது ஈழம் மேற்கொண்ட இப்படையெடுப்புப் பற்றி மட்டக்களப்பு மான்மியம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது. தரும சிங்கன் என்பவன் மட்டக்களப்பை (அம்பாரை உள்ளிட்ட பண்டைய மட்டக்களப்பு) அரசு புரிந்து வருங்காலம் பாண்டிய குமாரன் ஒருவன் தன் தந்தை வைப்பாட்டி மகனுக்கு மதுரை நகரத்தைப் பட்டம் கட்ட பட்டத்துத் தேவி புத்திரனாதலால்

அந்தப் பாண்டியன் தந்தையாய் இருந்த போதிலும் அவனைக் கொன்று மதுரை நகரத்தை அரசாளக் கருதி இலங்கைக்குச் சென்று தோப்பாவை அடைந்து (பொலநறுவையைத் தங்குமிடமாகக் கொண்டிருந்தான்) சேனனிடத்தில் முறைசூறி நின்றான்.

சேனனும் இவன் தந்தையின் முற்பழிவாங்கலாமென்று (முதலாம் சேனன் காலத்தில் ஸ்ரீவல்லபன் மேற்கொண்ட ஈழப்படையெடுப்புக்கு) மட்டக்களப்பை அரசு புரியும் தருமசிங்கனோடும் இலங்கை முற்றிலுமுள்ள படை வீரர் மூவாயிரம் பேரோடும் பாண்டிய குமாரன் புனந்துறுவனுடனும் மதுரைக்கு அனுப்பி வைத்தான். அவர்களும் மதுரையை அணுகி மதுரை நகரில் புகுந்து சின்னாபின்னப்படுத்தி பாண்டியனை வாளுக்கிரையாக்கி பாண்டிய வீரரில் அனேகரைக் கொன்று அவர்களுடைய இல்லத்துக்கெல்லாம் எரிமூட்டி முன்பு இலங்கையின் நின்று கொண்டு சென்ற நிதிகளையும் கைப்பற்றி பாண்டிய குமாரன் புனந்துறுவனை அரசனாக்கி மீண்டனர். ¹⁴ இவ்வாறு இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் செய்திகள் வாயிலாக வரலாற்றுண்மைகள் பல தெளிவாகின்றன. மகாவம்சம் குறிப்பிடும் மாயா என்ற இளவரசனே சிறிமாறவல்லபனின் மகனான இரண்டாம் வரகுணன் ஆவான். இவனையே மட்டக்களப்பு மான்மியம் நூல் புனந்துறுவன் என்று குறிப்பிடுகின்றது. இப்பாண்டிய குமாரனுக்கு அரசுமையைப் பெற்றுக்கொடுக்கப் பாண்டிய நாட்டுக்கு படையொன்றை அனுப்பத் தீர்மானித்த இரண்டாம் சேனன் முதலாம் சேனன் காலத்தில் ஸ்ரீ மாறவல்லபன் மேற்கொண்ட படையெடுப்புக்கு பழிக்குப் பழி வாங்கலாம் என்றும் கருதினான்.

இதன் பொருட்டு சிறந்த வீரன் ஒருவன் தலைமையில் (தளபதி) படையொன்றைப் பாண்டிய நாட்டுக்கு அனுப்புவதே தனது வெற்றிக்கு வழிவகுக்கும் என எண்ணினான். இதனைக் கருத்திற்கொண்ட இரண்டாம் சேனன் அவ்வேளை தென்கிழக்கையை ஆட்சி புரிந்த மன்னனது தலைமையிலேயே தனது படையை அனுப்பிவைத்தான்.¹⁵ இப்படையில் தென்கிழக்கிலங்கையில் வாழ்ந்திருந்த தமிழ்ச் சைவ வீரர்களும் அடங்கியிருந்தனர். இவ்வீரர்களில் சிலர் பாண்டிய நாட்டில் வீரமரணம் எய்தினர். இவர்கள் நினைவாக அவர்கள் வாழ்ந்திருந்த இடங்களில் நடுகற்கள் நடப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு வீரமரணம் எய்திய ஈழத்து வீரர்கள் நினைவாக நடுகற்கள் நடப்பட்ட இடங்களிலொன்றே பளுகாமம் ஆகும். பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வெற்றியுடன் திரும்பி வந்த மட்டக்களப்பு மன்னனான தருமசிங்கன் பளுகாமம் நகரப் பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த புகழ் பெற்ற சிவாலயமான கொக்கட்டிச்சோலை தான்தோன்றீஸ்வரர் ஆலயத்தை கருங்கல்லில் நிர்மாணித்ததுடன் ஆலயக் குருமாரின் (வீரசைவகுருமார்) ஆலோசனையின் பேரில் கற்றுமதில்கள், மண்டபங்கள் என்பனவற்றை கட்டி முடித்து மஹாகும்பாபிஷேகமும் செய்தான்.¹⁶

இக்காலத்தில் (கி.பி. 8ம், 9ம் நூற்றாண்டுகளில்) பளுகாமம் பிரதேசத்தில் தமிழும் சைவமும் செழித்திருந்ததுடன் பாண்டிய நாட்டுக்கும் இப்பிரதேசத்துக்குமிடையில் நெருக்கமான சமூக, சமய பண்பாட்டு உறவுகளும் நிலைத்திருந்தன. இத்தகையதொரு பின்னணியிலேயே (தமிழகப் பண்பாடு) இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்திருந்த மறவர்கள் சிலர் பாண்டிய நாட்டின் மீது மேற்கொண்ட

படையெடுப்பில் பங்கு கொண்டனர். இவர்களில் சிலர் போரில் அங்கு வீரமரணம் எய்தியதைத் தொடர்ந்து அவர்கள் நினைவாக இங்கு நடுகற்கள் நடப்பட்டன. இதனைத் தொடர்ந்து சிவாலயத்திருப்பணி இடம் பெற்றுள்ளது. இதுவே நிறைவான கருத்தாகும். 17

இக்காலத்தில் தென்கிழக்கிலங்கையில் (அம்பாரை உள்ளிட்ட மட்டக்களப்பு) தமிழும் சைவமும் முன்னிலை பெற்றிருந்தன. இப் பிராந்தியத்தில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ்ச் சைவர், பௌத்த தமிழர், பௌத்தசிங்களர் என்போர் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்திருந்தனர். அனூரதபுரிக்கும் தென்கிழக்கிலங்கைக்கு மிடையில் நெருங்கிய சமூக, சமய கலாசார உறவுகள் நிலவியிருந்தன. வாகரை கதிரவெளி முதல் கூமுனை வரை தமிழர் நாகரீகம் நிலைத்திருந்த இப்பிராந்தியத்தில் பளுகாமம், மட்டக்களப்பு (இன்றைய சம்மாந்துறை) இறக்காமம், கிரிந்திகாமம், சந்தணகாமம் (அம்பாரை) சாகாமம், வில்காமம், சங்கமன்கண்டி போன்ற பண்டைய நகரங்களும் இவற்றை அண்மித்திருந்த புறநகர்ப் பகுதிகளும் சிறப்புடன் விளங்கியிருந்தன.

தமிழக வீரர்கள் நினைவாக நடப்பட்ட நடுகற்கள்

பண்டைக் காலத்தில் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஈழம் மீது படையெடுப்புக்கள் பல குறிப்பாகத் தமிழகத்திலிருந்து நிகழ்ந்துள்ளது என்பதை வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றில் பண்டைக் காலத்தில் அனூரதபுரியைக் கைப்பற்றி ஆட்சிபுரிந்த சேனன், கூத்திகன் (கி.மு.177-155) எல்லாளன் (கி.மு.145-101) போன்ற தமிழ் மன்னர்கள் வட்டகாமினி

காலத்தில் அனூரதபுரியைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்த புலகந்தன், பாகியன், பனையமாறன், தத்திகள், பிலயமாறன் ஆகிய மன்னர்கள் என்போர் படையெடுப்பாளர்கள் என்று பாளி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்ற போதும் இத்தமிழ் மன்னர்கள் அனைவரும் படையெடுப்பாளர் அல்லர். இவர்கள் அனைவரும் வடஇலங்கை உத்தரதேசத்தில் ஆட்சி புரிந்த சிற்றரசர்கள் என்பது சான்றுகள் மூலம் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.¹⁸

இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் பல்லவர், பாண்டியர் என்போர் இலங்கை மீது பல தடவை படையெடுப்புக்கள் மேற்கொண்டு இலங்கை மீது தங்கள் மேலாதிக்கத்தைச் செலுத்தியிருந்த போதும் அவர்களது நிலையானதொரு ஆட்சி இங்கு நிலவியிருக்கவில்லை. சமூக, சமய, கலாசார உறவுகள் ஆகியனவற்றுடனான தொடர்புகள் பேணப்பட்டு வந்தன. இதேவேளை கி.பி.பத்தாம் நூற்றாண்டில் சோழர்கள் ஈழம் மீது பல தடவைகள் படையெடுப்புக்களை மேற்கொண்டு தங்கள் ஆட்சியை நிலைபெறச் செய்தனர். இலங்கையில் சோழரது ஆட்சி ஏறக்குறைய எழுபத்தேழு (கி.பி.993- 1070) வருடங்கள் நிலை பெற்றது.

தமிழும் சைவமும் செழித்திருந்த சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் பல சாசனங்கள் எழுதப்பட்டன. அவை இலங்கையின் வட, வடமத்திய பகுதிகளிலிருந்தும் வடகிழக்கு பகுதிகளிலிருந்தும் கிடைத்துள்ளன.¹⁹ அவற்றுட் பெரும்பாலானவை மாந்தை, பொலநறுவை, பதவியா, பெரியகுளம் ஆகிய இடங்களிலும் யாழ்ப்பாணம், ஊர்காவற்றுறை, மதிரிகிரி, கந்தளாய், நிலாவெளி, மானாங்கேணி, திருகோணமலை முதலிய இடங்களிலும் சோழர் காலத்துத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன.²⁰

மேற்குறிப்பிட்ட இடங்களிலெல்லாம் அக்காலத்தில் தமிழகப் பண்பாடு நிலவியிருந்ததுடன் நெருக்கமான சமய கலாசார உறவுகளும் தமிழகத்துடன் இருந்துவந்தன. இதனை இங்கெல்லாம் கண்டெடுக்கப்பட்ட சாசனங்கள் உணர்த்துகின்றன. இக்காலத்தில் தமிழகத்தில் நடுகல் வழிபாடு (பண்பாடு) நிலவியிருந்தது. இதே போன்றே சோழரது ஆட்சி நிலவியிருந்த காலத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட இடங்கள் சிலவற்றில் நடுகல் வழிபாடு செழித்திருந்தது. படையெடுப்புக்களின் போது வீரமரணம் எய்திய சோழப்படை வீரர்கள் நினைவாக எடுக்கப்பட்ட இந்நடுகற்களில் கல்வெட்டுக்கள் எதுவும் பொறிக்கப்படவில்லை.²¹

இந்த நடுகற்கள் சோழரது காலத்தில் (கி.பி.993-1070) வீர வழிபாடாகச் சிறப்புடன் விளங்கியிருந்தது. அக்காலத்தில் இந்த இடங்களில் சோழவீரர்கள் நினைவாக அதாவது நினைவுக் கற்களாக (வீரமறவர்களின்) எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களில் பெரும்பாலானவை சோழரது ஆட்சி முடிவுற்றதைத் தொடர்ந்து வழக்கொழிந்து போக (வழிபாடு) தொடர்ந்து தமிழர்கள் வாழ்ந்திருந்த இடங்களில் வீரவழிபாட்டின் சின்னங்களாக இவை விளங்கி வந்தன. இதன் தொடர்ச்சியே பிற்காலத்தில் இந்த இடங்களில் சிறு தெய்வ வழிபாடாக அதாவது ஐயனார், வீரபத்திரர், அம்மன் வழிபாடு எனத் தோற்றம் பெற்றன என்பதை இந்த இடங்களில் காணக்கிடைக்கும் தொல்லியல் சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன.

கி.பி.983ல் முதலாம் இராஜராஜன் சிங்கள மன்னரின் ஆதிக்கத்திலிருந்த நாட்டின் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றி ஆட்சி புரிந்ததைத் தொடர்ந்து சோழரது ஆட்சி ஆரம்பமானது. இவனது மகனான முதலாம் இராஜேந்திரன் சோழரது ஆட்சிக்குட்பட்டிராத

தென்னிலங்கையையும் கைப்பற்றி இலங்கை முழுவதிலும் சோழரது ஆட்சியை நிலை நிறுத்தினான். இவன் கதிர்காமம் வரை படையெடுத்துச் சென்று தென்னிலங்கையையும் கைப்பற்றி இலங்கை முழுவதிலும் சோழரது ஆட்சியை (கி.பி.1017-1029) நிலைபெறச் செய்தான். ²²

முதலாம் இராஜேந்தரனது ஆட்சியில் கி.பி.1017ல் சோழரின் படைகள் இலங்கையின் தென்பகுதியான உறுகுணையில் நுழைந்து அங்கு தங்கியிருந்த இலங்கேஸ்வரனாகிய ஐந்தாம் மகிந்தனையும் அவனது பட்டத்தரசியினையும் அவர்களின் முடிமுதலான அரச சின்னங்களையும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் பாண்டியன் சிங்களத்தரசனிடம் அடைக்கலமாக வைத்த பாண்டிய மன்னரின் முடி, பட்டமாலை முதலானவற்றையும் கைப்பற்றிச் சென்றனர்.

இதன் விளைவாக இலங்கையில் சோழரது ஆதிக்கம் மேலும் வலுப்பெற்றது. முதலாம் இராஜேந்தரன் தனது மகனொருவனை ஈழ நாட்டு மன்னனாக முடி சூட்டினான். அவன் சோழ இலங்கேஸ்வரன் என்ற பட்டப்பெயரைப் பெற்றான். ²³. இதனைத் தொடர்ந்து சோழமன்னன் ராஜாதிராஜன் தென்னிலங்கை கதிர்காமம் வரை சென்று அங்கு ஆட்சிபுரிந்த ஜகதிபாலனைக் கொன்று அவன் மனைவியையும் மகள் லீலாவதியையும் கைது செய்து தஞ்சைக்குக் கொண்டு சென்றான் ²⁴.

தென்னிலங்கை மீது சோழர்கள் மேற்கொண்ட இப்படையெடுப்புக்கள் யாவும் அக்காலத்தில் தமிழர்கள் பெருமளவில்

வாழ்ந்திருந்த தென்கிழக்கிலங்கையின் பண்டைய நகரங்களான சந்தணகாமம் (கல்லோயா), கிரிந்திகாமம், இறக்காமம், தீகவாபி, சாகாமம், கஞ்சிகுடியாறு, வில்காமம், சங்கமன்கண்டி ஆகியன வற்றின் ஊடாக இடம் பெற்றன. தென் கிழக்கிலங்கையில் தமிழரிடையே பௌத்தம் நிலைத்திருந்த அக்காலத்தில் இந்நகரப் பகுதிகளிலும் இவற்றை அண்மித்திருந்த புறநகரப் பகுதிகளிலும் (இடங்களில்) தமிழ்ச் சைவர்களும் பௌத்த தமிழர்களும் வாழ்ந்திருந்தனர். மேலும் இவர்களுடன் பௌத்த சிங்களவர்களும் வாழ்ந்திருந்தனர்.²⁵

தென்னிலங்கை நோக்கி (கதிர்காமம்) சோழர்கள் மேற்கொண்ட ஆரம்ப காலப்படையெடுப்புகளின் போது வீரமரணம் எய்திய போர் வீரர்கள் நினைவாக நடப்பட்ட நடுகற்கள் பெரும்பாலும் சோழர் படைத் தளங்கள் அமைந்திருந்ததும் இந்துப் பண்பாடு நிலவியிருந்த இடங்களிலேயே அமைந்திருந்தன. இவ்வாறு சோழரது ஆட்சிக் காலத்தில் நடுகற்கள் அமைந்திருந்த இடங்களில் தற்போதைய பனங்காடு கிராமமும் ஒன்றாகும். அக்காலத்தில் இந்த இடத்தில் நிலவி வந்த வீரவழிபாட்டின் தொடர்ச்சியே கி.பி. 15ம் நூற்றாண்டளவில் ஐயனார் வழிபாடாக மலர்ந்து 1940ம் ஆண்டு வரை சிறப்புடன் விளங்கியிருந்தது. இலக்கியத் தொல்லியல் சான்றுகள் வரலாற்றாய்வுகள் என்பன இதனை உணர்த்துகின்றன.²⁶

சோழரது ஆட்சிக் காலத்தில் சாகாமம் நகரப் பகுதியிலும் இதனை அண்டிய புறநகரப் பகுதிகளிலும் சைவாலயங்கள் பௌத்த ஆலயங்கள் அமைந்திருந்தன. சாகாமம் கிழக்கில்

கந்தப்பாணந்துறை பிரபல்யம் மிக்க துறையாக (துறைமுகம்) விருந்தது. இதன் அருகே ஈழத்துத் திருச்செந்தூர் எனப் புகழ்ந் துரைக்கப்படும் சித்திரவேலாயுதர் ஆலயம், புகழ்பூத்த சிவாலயம், வினாயகர் ஆலயம் என்பன அமைந்திருந்தன. சாகாமம் நகரின் வடக்கு புறநகர்ப் பகுதிகளில் பௌத்த ஆலயம், சிவாலயம் என்பன அருகருகாய் அமைந்திருந்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அக்காலத்தில் சாகாமம் வடக்கு புறநகர்ப் பகுதியொன்றில் அமைந்திருந்த சிவாலயமொன்றின் கருவறையில் வீற்றிருந்த சிவலிங்கமே பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்த (கி.பி.13ம் நூற்ற) மக்கள் இடப் பெயர்வு காரணமாக கேணிக்கரை என்னுமிடத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு பிரதிஸ்டை (கருங்கல் மேடை) செய்யப்பட்டது. இது கேணிக்கரைப் பிள்ளையார் என்ற பெயருடன் விளங்கியிருந்தது. பழமை வாய்ந்த இச்சிவலிங்கம் கடந்த நூற்றாண்டில் பனங்காடு கிராமத்துக்கு எடுத்துவரப்பட்டு அரச மரத்தடியில் உயரமான மேடையொன்றில் (கருங்கல்மேடை) பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டு கேணிக்கரைப் பிள்ளையார் என்ற பெயருடன் திறந்த வெளிக் கோயிலில் காட்சியளிக்கின்றார்.

கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் (1997ல்) சாகாமம் மேற்குப்புறநகர்ப் பகுதியை அண்மித்த தோணிக்கல் கீத்துப்பத்து என்னுமிடத்திலுள்ள மலை சார்ந்த மேட்டுப் பகுதியில் பழமையான சிவலிங்கம் ஒன்று கிடைத்துள்ளது. தற்பொழுது இச்சிவலிங்கம் பெரிய பனங்காடு கிராமத்தில் அன்பர் ஒருவரது இல்லத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ள சிறியதொரு ஆலயத்தில் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டு வழிபடப்பட்டு வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சோழரது ஆட்சிக் காலத்தில் இவர்களது பெரிய இராணுவ முகாமொன்று தமிழர்கள் நிறைந்திருந்த சாகாமம் பகுதியில் அமைந்திருந்தது. கி.பி.1067ல் விஜயபாகு சோழருக்கெதிரான தனது இறுதிப் படையெடுப்பை தென்னிலங்கை மாகமையிலிருந்து தொடங்கி இரு வழிகளினூடாக மேற்கொண்டவேளை ஒரு படைப்பிரிவு கிழக்குக் கரை மாநிலத்தினூடாகச் சென்று சாகாமத்திலிருந்த சோழர்படை முகாங்களைத் தாக்கி மகாவலி கங்கைக் கரையைச் சென்றடைந்ததாக அறியமுடிகின்றது. ²⁷

மேற்குறிப்பிட்ட சமூக, சமய, பண்பாட்டு, பாதுகாப்பு குழுவிலேயே தென்னிலங்கை மீது (கதிர்காமம்) சோழர்கள் மேற்கொண்ட ஆரம்ப காலப் படையெடுப்புக்களின் போது வீரமரணம் எய்திய சில வீரமறவர்களின் உடல்களைச் சோழர் எடுத்து வந்து சோழர் படை முகாம்கள் அமைந்திருந்த சாகாமம் நகரினை அண்டிய இன்றைய பனங்காடு பகுதியில் அடக்கம் செய்து அவர்கள் நினைவாக நடுகற்களும் நட்டனர். இதுவே நிறைவான கருத்தாகும்.

சோழரது ஆட்சிக் காலத்தில் வீரவழிபாடு நிலவி வந்த இந்த இடம் சோழரது ஆட்சி முடிவுக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து படிப்படியாக பொலிவிழந்து போயிற்று என்பதை ஆய்வுகள் உணர்த்துகின்றன.

பனங்காடு நடுகற்களும் ஐயனார் வழிபாடும்

பண்டைய சாகாமம் நகரின் புறநகர்ப் பகுதிகளிலொன்றான மொட்டையாகல்லு வடகிழக்குப் பகுதியை அண்மித்துள்ள பனங்காடு தில்லை ஆற்றங்கரையில் இன்றைய பாசுபதேஸ்வரர்

ஆலயப் பகுதியில் கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை (1941) ஐயனார் வழிபாடு சிறப்புடன் விளங்கியிருந்தது. இவ்வேளையில் நடுகற்கள் பல ஒன்று சேர்ந்து அமைக்கப்பட்ட மேடையொன்றில் ஐயனார் சிலையொன்று வைக்கப்பட்டு ஐயனார் பூசை, வழிபாடுகள் இடம்பெற்று வந்தன.

அக்காலத்தில் ஊரின் ஒதுக்குப் புறமாகவும் பொதுவாக மக்கள் அதிகம் நடமாட்டமின்றியுமிருந்த இந்த இடத்தில் திறந்த வெளிக் கோயிலாக இவ்வழிபாட்டிடம் விளங்கியிருந்தது. இவ்வாலயத் தோற்றம் பற்றி ஆராயுமிடத்து இதற்கு மிகவும் முற்பட்ட காலத்தில் இந்த இடத்தில் நிலவி வந்த வீரவழிபாட்டின் அதாவது நடுகல் வழிபாடே பிற்காலத்தில் இந்த இடத்தில் ஐயனார் வழிபாடாக மலர்ந்து சிறப்புற்றிருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

பழங்காலத்தில் இவ்வூரில் வாழ்ந்து வந்த மக்களில் வேடக் குடியைச் சேர்ந்த இரு இளங்கன்னியரை இந்தியாவிலிருந்து வந்து வர்த்தகம் புரிந்து வந்த இரு செட்டிமார் திருமணம் புரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர். அக்காலத்தில் ஐயனார் அமைந்திருந்த பகுதியானது காடாகவிருந்தது. இப்பகுதியில் நடுகற்கள் பல காணப்பட்டன. இதனைக் கண்ணுற்ற செட்டிமார் இக்கற்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து மேடையாக்கி அதன் மீது சுட்ட மண்ணாலான ஐயனார் சிலை யொன்றை வைத்து வழிபாட்டிற்கு வித்திட்டனர். இதனைத் தொடர்ந்து இவ்வூரில் ஐயனார் வழிபாடு சிறப்புடன் விளங்கியிருந்தது.

அக்காலத்தில் சிங்காரபுரியிலிருந்து (அட்டப்பள்ளம்) இப்பிரதேசத்தைப் பரிபாலித்து வந்த சிற்றரசனான வன்னியராசா

இவ்வூருக்கு வருகை தந்திருந்தார். இவ்வேளை திறந்த வெளிக் கோயிலாக விருந்த இவ்வழிபாட்டுத் தலத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியுற்ற வன்னியராசா இவ்வாலய வளர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு நிலங்கள் மானியமாக (49 ஏக்கர் 2 றூட் 2 பேர்ச்) வழங்கினார். இவர் மானியமாக வழங்கியதில் வயல் நிலம், குளம், ஆலய அமைவிடம் ஆகியன அடங்கும். நெல் வயல், குளம் என்பன இன்றும் முறையே ஐயனார் வெளி, ஐயனார் குளம் என வழங்கி வருகின்றன.

கி.பி.பதினாறாம் நூற்றாண்டளவில் இவ்வூரில் ஐயனார் வழிபாடு உன்னத நிலையை எய்தியிருந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து கி.பி. பதினேழாம், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளில் பழங்கால நடுகல் வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியான இவ்வாலயம் மட்டக்களப்புத் தேசமெங்கும் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது. இதனை அக்கால கட்டடங்களில் இவ்வூரில் தோன்றிய ஐயனார் அகவல் (கி.பி.17ம் நூற்) ஐயனார் காவியம் (கி.பி.18ம் நூற்) போன்ற இலக்கிய வடிவங்கள் உறுதி செய்கின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை (கி.பி.1940) இவ்வூரில் ஐயனார் வழிபாடு சிறப்புற்றிருந்தது.²⁸

பண்டைய வரலாற்றுச் சிறப்பினைக் கொண்ட பனங்காடு (பனங்காமச்சோலை) கிராமத்தில் நிலவி வந்த பழைய ஐயனார் வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியே கி.பி.1958ல் சிவாலயமாக இந்த இடத்தில் தொடங்கப் பெற்று கி.பி.1963ல் மஹாகும்பாபிஷேகமும் நடந்தேறிப் பனங்காடு பாசுபதேஸ்வரர் ஆலயமாக விளங்கி வருகின்றது. அக்காலத்தில் இவ்வாலய வளாகத்தில் காணப்பட்ட

பண்டைய நடுகல் வழிபாட்டின் எச்சங்களான நடுகற்கள் மிக அண்மைக் காலத்தில் புதிதாக நிர்மாணிக்கப்பட்ட சிவாலயத்தில் அமையப் பெற்றுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.

குறிப்புகள்

1. பௌத்தத்துக்கு முந்திய தனித்துவமான ஈழப்பண்பாடு கி.மு.2ம் நூற்றாண்டு வரை இலங்கை முழுவதிலும் நிலவியிருந்தது. கி.மு.247ல் பௌத்தம் இங்கு அறிமுகமானதைத் தொடர்ந்து இப்பண்பாடு மெல்ல மெல்ல மறைந்து போயிற்று.
2. மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் பெருங்கற் கலாசாரம் - கட்டுரை செல்வி.க.தங்கேஸ்வரி (தொல்லியல் சிறப்பு) தொண்டன் 2003- சிறப்பு மலர்.
3. ஈழத்தவர் வரலாறு - பக்.13, 14 கலாநிதி க.குணராசா - 1992
தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசம் - கலாநிதி.சி.க. சிற்றம்பலம் - முத்தமிழ் விழா மலர் பக்.162-1991
4. தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழகத்தில் பெருங்கற்கால மக்களான திராவிடரிடை வழங்கி வந்த தமிழி என்ற பழந்தமிழ் எழுத்து ஈழத்தில் வாழ்ந்திருந்த பெருங்கற் கால மக்களிடையேயும் அறிமுகமாகி நிலவியிருந்தது.
5. மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத் தடயங்கள் - கட்டுரை. க.தங்கேஸ்வரி. பீ.ஏ. (தொல்லியல் சிறப்பு) மட்டக்களப்பு சாகித்திய விழா மலர் - 1993
6. கிழக்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு - பக்44 க.தங்கேஸ்வரி - 2007
7. மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத் தடயங்கள் - கட்டுரை க.தங்கேஸ்வரி - மட்டக்களப்பு சாகித்திய விழா மலர் - 1993

8. இத்தமிழ் அரசர்கள் கி.மு.4ம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் ஆண்டனர். இவர்கள் உறுகுணையில் ஆதிகாலத்தில் வந்து குடியேறிய வர்களின் சந்ததியினரின் வழி வந்தவர்கள். (ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள்- பக்.45 நா. நவநாயகமூர்த்தி - 2002)
9. கிழக்கிலங்கை பூர்வீக வரலாறு- பக்.102,103 க.தங்கேஸ்வரி-2007
10. சங்க காலம் கி.மு.நாலாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதி வரையுள்ள சுமார் அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட கால இடைவெளியைக் கொண்டது என்று தமிழியில் ஆய்வாளர்கள் சிலர் உறுதி செய்கின்றனர். (தமிழ் நாட்டு வரலாறு. சங்ககாலம் - அரசியல். பக்.132 காலக் கணிப்பு கட்டுரை பேராசிரியர் பொன்.சுப்பிரமணியம்
கி.மு.4ம் நூற்றாண்டில் மகதத்தை ஆண்ட நந்தர்களின் பேரரசு வடபுலத்தில் பெரும்பகுதியைத் தழுவிருந்தது. சங்க காலத் தமிழர் நந்தரது வீரத்தையும் செல்வத்தையும் பற்றி அறிந்திருந்தனர். இதனை “பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர் நந்தர் சீர்மிகு பாடலிக்குழி இக்கங்கை” என்ற அகநானூறு பாடல் (அக.265) வரிகள் உணர்த்தும்.
11. தென்னிந்திய வரலாறு - பக்.173 திரு.நீலகண்ட சாஸ்திரி-1966
12. பாண்டியர் வரலாறு - பாகம் 1 . பக்.346, 47 ம.இராசசேகர தங்கமணி - 1978
13. பாண்டியர் வரலாறு - பக்.75,76 டாக்டர் கே.வி.ராமன்

14. மட்டக்களப்பு மான்மியம் - பக். 45, 46 பதிப்பாசிரியர்.
எப்.எக்ஸி. நடராசா - 1962

15. பண்டைய ஈழத்தமிழர் - பக்.52, 53, 54 நா.நவநாயகமூர்த்தி-
1998

இதே போன்றே சோழமன்னனான சுந்தரசோழன் கி.பி. 1969ல் தனது படையொன்றை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்த போது கொடும் பாளுர்ச் சிற்றரசனான பராந்தகன் சிறிய வேளான் என்னும் மன்னனது தலைமையிலேயே அனுப்பி வைத்தான். இதனை வரலாறுகள் கூறும். (சோழர் வரலாறு. பக்.150. டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை)

16. மட்டக்களப்பு மான்மியம் - பக்.46 பதிப்பாசிரியர்.எப்.எக்ஸி.
நடராசா -1963

17. அக்காலத்தில் பளுகாமத்தில் நிலவியிருந்த வீரவழிபாட்டின் சின்னங்களாக (நடுகல் வழிபாடு) இங்குள்ள திரௌபதி அம்மன் ஆலயத்தின் அருகாமையில் காணப்படும் நடுகற்கள் விளங்குகின்றன. அக்கால வீரவழிபாட்டின் தொடர்ச்சியே இன்று காணும் திரௌபதி அம்மன் ஆலயமாகும்.

பண்டைய ஈழவரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த இடங்களில் பளுகாமமும் (பழகாமம்) ஒன்று. மன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலும் குறுநிலமன்னர், சிற்றரசர் என்போர் காலத்திலும் புகழ் பெற்றிருந்த பளுகாமம் கி.பி.பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி1803ம் ஆண்டு வரை மட்டக்களப்பில் நிலைத்திருந்த அரசியல் மையங்களி லொன்றாக (வன்னிச்சிற்றரசு) விளங்கி வந்துள்ளது.

18. ஈழத்தவர் வரலாறு. பக்.47 கலாநிதி.க.குணராசா - 1996
பூநகரியிற் சங்க காலப் பண்பாடு - சில தொல்லியல்
சான்றுகள் - கட்டுரை. ப.புஸ்பரட்ணம்- பண்பாடு பருவ
இதழ்- ஆனி1995
19. முறையான ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படாமை. கிடைத்த தமிழ்ச்
சாசனங்கள் மறைக்கப்பட்டமை போன்ற காரணிகளால்
சோழர் கால தென்கிழக்கிலங்கைச் (வெருகல் முதல்
குமணவரை) சாசனங்கள் காணக்கிடைக்கவில்லை என்பது
மறுதலிக்க முடியாத உண்மையாகும்.
20. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் - பக்.65 பேராசிரியர்.
சி.பத்மநாதன் -2006
21. சோழர் கால நடுகற்களில் தமிழ் எழுத்தே காணப்படுகின்றது.
வட்டெழுத்து வடிவம் இல்லை. கிரந்த எழுத்தில் அமைந்த
கல்வெட்டு எதுவும் கிடைக்கவில்லை. இக்கல்வெட்டுக்
களில் தமிழ், கன்னடமொழி கையாளப்பட்டிருக்கின்றன.
வடமொழி கையாளப்படவில்லை. (கல்வெட்டும் கல்வெட்டிய
லும். பக்.127 தா.ம.வெள்ளைவாரணம் - 1983)
22. இலங்கையில் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாசார
மும் - பக்.151 திருமதி.ஜி.த.தனபாக்கியம்
ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் - பக்.58,59 நா.
நவநாயகமூர்த்தி - 2002
23. இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்கள் - பக்.64 பேராசிரியர்
சி.பத்மநாதன் B.A. Phd. LFi BA- 2006

24. COLAS - Pg.25. by K.Nelakandasatry
25. இந்நகரப் பகுதிகளில் பௌத்த ஆலயங்களும் சைவாலயங்களும் அக்காலத்தில் அருகருகாமையில் அமைந்திருந்தன. இதனை அண்மைக் காலம் வரை இந்த இடங்களில் காணக் கிடைத்த தொல்லியல் சான்றுகள் உறுதி செய்கின்றன.
26. அக்காலத்தில் இங்கு நிலவியிருந்த ஐயனார் வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியே இன்று இந்த இடத்தில் சிறப்புடன் மிளிர்ந்து வரும் பனங்காடு ஸ்ரீ பாகபதேசுவரர் ஆலயமாகும்.
27. History of Ceylon - Page 191 CW.Nicholas & S..Parnavidana , Colombo -1961
பண்டைய ஈழம் - பாகம் . பக்.253 வே.க.நடராசா
சோழர் காலத் தென்கிழகிலங்கை பற்றி ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் (நா.நவநாயகமூர்த்தி-2002) நூல் விபரமாகக் குறிப்பிடும்.
28. பனங்காடும் பழைய ஐயனார் வழிபாடும் - கட்டுரை - நா.நவநாயகமூர்த்தி - 'ஏர்முனை' கலாசார விழா மலர் - ஆலையடிவேம்பு பிரதேச செயலகம் - 1999-2000

✽

**அசோகச் சக்கரவர்த்தி பௌத்த தூது
அனுப்புவதற்கு முன்பே
பகவான் புத்தரது தர்மபோதனைகள்
ஈழத்தில் அறிமுகமாகி நிலவியிருந்தன.**

இலங்கையில் தேவநம்பிய தீசன் (கி.மு.247-207) காலத்தில் பௌத்த சமயம் அறிமுகமாகியதென்றும் இதனைத் தொடர்ந்து இத்தீவில் வாழ்ந்திருந்த மக்களிடையே பௌத்தம் பரவிச் செல்வாக்குப் பெற்ற தென்றும் வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தேவநம்பியதீசன் காலத்தில் வடஇந்தியாவில் ஆட்சி புரிந்து வந்த மாமன்னர் அசோகரிடம் தீசன் தூதுவர்களை அனுப்பி பகவான் புத்தர் போதி ஞானம் பெற்ற போதிமரக் கிளையை இலங்கைக்கு அனுப்பும் படியும் பௌத்த மதத்தை இலங்கையில் பரவச் செய்வதற்காக சங்கமித்திரை முதலான பௌத்த பிக்குகளை அனுப்பும் படியும் கேட்டுக்கொண்டார்.

அவ்வாறே, அசோகச்சக்கரவர்த்தி போதிமரக் கிளையையும் பிக்குணிகளையும் இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்தார். (மகாவம்சம் அத்.18, 19 : 1-52) இதற்கு முன்பே அசோகச் சங்கரவர்த்தி மகிந்தன் என்னும் பிக்குவை (மகேந்திரன்) இலங்கைக்கு அனுப்பி பௌத்தமதப் பிரசாரம் செய்வித்திருந்தார். (மகா.18,19 : 1 - 52)

என அறியமுடிகின்றது. புத்தகயாவிலிருந்து வந்த போதிமரக் கிளையை அனுரதபுரத்தில் நட்ட விழாவுக்கு அக்காலத்தில் இலங்கையில் ஆட்சிபுரிந்த அரசர்களும் பெருமக்களும் வந்திருந்ததாக மகாவம்சம் மேலும் கூறும்.¹

இதனைத் தொடர்ந்து பௌத்தசமயம் ஈழத்தில் பரவிச் செல்வாக்குப் பெற்றது என்பதைப் பௌத்த வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதேவேளை அசோகச்சக்கரவர்த்தி பௌத்த தூது அனுப்புவதற்கு முன்பே பகவான் புத்தரது தர்மபோதனைகள் ஈழத்தில் அறிமுகமாகியிருந்தன. அதாவது தேவநம்பியதீசன் காலத்திற்கு முன்னரே இலங்கையில் பகவான் புத்தரின் தர்ம போதனைகள் அறிமுகமாகியிருந்தன என்பதை அறிய முடிகின்றது.

வட இந்தியாவில் வாழ்ந்த புத்தபெருமான் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் மூன்று தடவைகள் இலங்கைக்கு வருகை தந்தார் என்று மகாவம்சம், தீபவம்சம் போன்ற பௌத்த சமய வரலாற்று நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பகவான் புத்தர் முதலாவது முறை இத்தீவுக்கு வருகை புரிந்தவேளை அவர் இங்கு வாழ்ந்த இயக்கர் குலத்தினரை இத்தீவிலிருந்து வெளியேற்றினார் என்றும் இரண்டாம், மூன்றாம் தடவைகள் வந்தபோது அவர் நாகர் என்னும் இனத்தாருக்குப் பௌத்த மதத்தைப் போதித்துச் சென்றார் என்றும் மகாவம்சம், தீபவம்சம் ஆகிய நூல்கள் கூறும்.

ஆனால் புத்தர் பெருமான் தம்முடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் வட இந்தியாவிலேயே கழித்தார் என்றும் தென்னிந்தியாவுக்கோ அன்றி இலங்கைக்கோ, வேறு நாடு

களுக்கோ அவர் போகவில்லை என்றும் அவருடைய வாழ்க்கை வரலாறு கூறுகின்றது. இலங்கையோடு புத்தரைச் சம்பந்தப்படுத்த வேண்டும் என்னும் ஆசையினாலேயே தீபவம்சமும், மகாவம்சமும் புத்தர் மூன்று முறை இலங்கைக்கு வந்து போனார் என்று கூறுகின்றன.² இலங்கையிலிருந்து இயக்கர்களைப் புத்தபகவான் வெளியேற்றினார் என்று இந்நூல்கள் குறிப்பிடுகின்ற போதிலும் இயக்கர்களும் அவர்களுடைய அரசர்களும் இலங்கையில் பிற்காலத்திலும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை இவ்விரு நூல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. ஆதலால் இது ஒரு கற்பனைக் கதையென்று தெரிகின்றது.

இதேவேளை பகவான் புத்தரின் காலத்திலேயே அவரது போதனைகள் ஈழத்திலும் அறிமுகமாகியிருந்தன என்பதைத் தொல்லியல் சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. புத்தரின் காலத்தில் (கி.மு.566-483) நாகர், இயக்கர் என்னும் பழங்குடி மக்கள் இத்தீவில் வாழ்ந்திருந்தனர். நாகர் குலத்து அரசர்கள் அவர்களை ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர் இதனை தீபவம்சம், மகாவம்சம் கூறுகின்றன. இந்நிலையில் பகவான் புத்தரின் வாழ்க்கை பற்றியும் அவரது தர்ம போதனைகள், அவரது காலத்திலேயே இங்கு அறிமுகமாகிவிட்டன என்பது பற்றியும் முதலில் நோக்குவாம்.

பகவான் புத்தர்

புத்த பெருமான் வட இந்தியா இமயமலை அடிவாத்தில் வாழ்ந்த சாக்கியர் என்னும் ஒரு சிறுகுலத்தாரை (தொல்குலம்) ஆட்சி புரிந்த குறுநில மன்னன் ஒருவனுக்குப் புதல்வராகத் தோன்றினார். (கி.மு.566-483) அவர் துறவியாகிப் புதியதொரு

கோட்பாட்டை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். இப்புதுக் கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு எண்ணிறந்தோர் அவருக்கு சீடராயினர். கோசலம், மகதம் என்னும் இராச்சியங்களிலும் கங்கைக்கு வடக்கேயிருந்த தொல் குலத்தவர் தம் குறுநிலங்களிலும் பல்லாண்டு களாகத் தன் கொள்கைகளை எடுத்துரைத்தார்.³

இதற்கெனப் பல சங்கங்களைப் புத்த பகவான் அமைத்திருந்தார். பகவான் புத்தரைத் தோற்றுவித்த சாக்கியர் நாட்டில் குடும்பத் தலைவர்கள் 'சந்தாஹாரம்' என்ற திறந்த மண்டபத்தில் முறையாகக் கூடி அரசியல் விவகாரங்களை விவாதித்து முடிவுகளை எடுத்தனர். (குடியாட்சி முறை) புத்தரின் தந்தையான சுத்தோதனர் அரசன் எனக் குறிப்பிட்ட போதிலும் பேரவையின் முடிவுகளை நிறைவேற்றும் நிர்வாகத் தலைவனாகவே விளங்கினார்.

இவ்வேளை மகதம் ஆண்ட பிம்பிசாரன் (கி.மு.542-490) கோசலத்தை ஆட்சிபுரிந்து வந்த பிரசேனஜித் முதலிய வேந்தர்களின் நண்பனாகப் புத்தர் விளங்கிய போதிலும் அவர் குடியாட்சி நெறியில் தான் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். எனவே துறவிகளுக்கென்று அமைத்த சங்கத்துக்கு ஜனநாயக விதிமுறைகளையே அவர் அமைத்தார். ஒவ்வொரு துறவி மடத்தின் விவகாரங்களையும் அதனைச் சார்ந்த துறவிகளின் பேரவையே நிர்வகித்தது.⁴

சிராவஸ்தி என்பது நேபாள நாட்டின் எல்லையில் அமைந்த பழைய நகரம். கௌதம புத்தரின் ஞான உரைகளால் கவரப்பட்ட அநாதபிண்டக என்னும் ஒரு செல்வந்தன் சிராவஸ்தியில்

ஜெதவன என்ற சோலையில் மடம் ஒன்றினைக் கட்டிப் புத்தருக்கு அளித்தான். புத்தரும் சீடர்களும் தங்கும் அந்த ஜெதவன மடத்தை நாடித் தினமும் மக்கள் திரளாகச் செல்வர். அங்கு அவரின் அருள்மொழிகளைக் கேட்பர். நற்சிந்தனைகள் செய்வர். ஒவ்வொரு நாளும் வைகறையில் துயிலெழுந்து நீராடிக் காவிபுடை தரித்துப் புத்தபிரானும் சீடர்களும் நல்லொழுக்க முடைய இல்வாழ்வோரிடம் சென்று உணவு இரப்பர்.

சொத்துச் சுகம் துறந்து ஐயமேற்று உண்ண வேண்டுமென்பதே புத்தபிரான் தனக்கும் சீடர்களுக்குமாக வகுத்துக்கொண்ட கோட்பாடு. உணவு அருந்திய பின்னர், யாவரும் கிராமங்களுக்குச் சென்று போதனைபுரிவர். நாளடைவில் எல்லா மட்டங்களிலுமுள்ள மக்களும் அவரின் போதனைகளைப் பின்பற்றலாயினர். மாலை வேளைகளில் மடத்திற்கு வரும் மக்களுக்கு அறிவுரைகளையும் விளக்கங்களையும் புத்தர் பிரான் வழங்குவார். தீண்டாமை, இல்லாமை, பொல்லாமை ஆகியன வற்றிற்கு மாறாக புத்தர் பிரான் அருளிய ஞானவுரையை மேலே கண்டீர். புத்தம், தர்மம், சங்கம் இவைதான் மும்மணிகள்-5

பகவான் புத்தர் மக்களிடையே ஞானநெறியைப் போதித்தார். அவர் கிரியா வழிபாட்டைக் கண்டித்தார் ⁶ இவரது காலத்தில் மகத நாட்டை ஆட்சிபுரிந்து வந்த பிம்பிசாரன் (கி.மு.542-490) புத்தர் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றி வந்தான். கௌதம புத்தரையும் அவரது சீடர்களையும் அவன் ஆதரித்து வந்தான். பிம்பிசாரனை அவனது மகனான அஜாசத்துரு (கி.மு.490-458) சிறையிலிட்டுக் கொலை செய்தான். அதற்காக மனம் வருந்திய புத்தர் அஜாசத்துருவைக் கண்டித்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

புத்தர் பெருமான் தமது எண்பதாவது வயதில் கி.மு.486 - 473க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இறை எய்தினார்.^{6A} தலைவர் பிரிவால் துயருற்ற அவரது சீடர்கள் பின்னர் அவரது உடலைத் தீப்படுத்தினர். எரிந்து எஞ்சிய சாம்பல், எலும்பு என்பவனவற்றை தொல்குலத்தவர்களும் அஜாசத்துரு மன்னனும் பங்கிட்டுக் கொண்டனர்.⁷ இவ்வாறு பெறப்பட்ட அஸ்தி அவரது பாவனைப் பொருட்கள் ஆகியன நாட்டின் பல பாகங்களிலும் அவரது சீடர்களால் செங்கற்களாலான தூபிகளில் வைக்கப்பட்டன. அக்காலத்தில் அவரது உருவம் சிலையாகவோ, ஓவியமாகவோ வைக்கப்படவில்லை. இதனை அவரது சீடர்கள் விழிப்புடன் காத்துவந்தனர்.

புத்தர் பிறந்த இடமான கபிலவஸ்துவிலுள்ள உலும்பிணி வனமும் அவர் மெய்யறிவு பெற்ற இடமான காயாவிலுள்ள போதி மரமும் அவர் முதன்முதல் அறமுரைத்த இடமான வாரணாசிக் கண்மையிலுள்ள மான்காவும் அவர் பரிநிர்வணமடைந்த இடமான குசி நகரத்துக்கண்மையிலுள்ள 'சால' வனமும் பௌத்தர் யாத்திரை செய்யும் இடங்களாகும்.

இலங்கையில் புத்தபகவான் தர்மபோதனைகள்

வடஇந்தியாவில் பகவான் புத்தரின் தர்மபோதனைகள் அவரது காலத்திலேயே பரவியிருந்தன என்பதையும் அக்காலத்தில் மகத நாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்த பிம்பிசாரன் (கி.மு.542-490) அஜாசத்துரு (கி.மு.490-458) ஆகிய மன்னர்கள் புத்த பகவானையும் அவரது தர்ம போதனைகளையும் ஏற்றிருந்ததுடன் புத்தரது சீடர்களையும் ஆதரித்து வந்தனர்

என்பதையும் முன்னர் கண்டோம். இக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவுக்கும் வட இந்தியாவுக்குமிடையில் சமய, கலாசார, வாணிபத் தொடர்புகள் இருந்துவந்துள்ளன. இதற்கு தொல்லியல் சான்றுகள் உள்ளன.

இக்காலத்தில் குறிப்பாக பகவான் புத்தரின் வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலத்தில் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டளவில் கலிங்க நாட்டிலிருந்து ஆந்திரம் ஊடாகத் தமிழ் நாட்டிற்கு பகவான் புத்தரது போதனைகள் பரவியிருந்ததெனலாம். அதாவது அக்காலத்தில் கலிங்க, ஆந்திர நாட்டுக் கடற்கரை வழித் தொடர்புகள் மூலம் நேரடியாகப் பாண்டிய நாட்டில் புத்தர் போதனைகள் அறிமுகமாகிப் பரவியிருக்க வேண்டும். இதற்கு வடநாட்டோடு பாண்டிய நாடு கொண்டிருந்த தொடர்பு காரணமாகும்..

இதேபோன்று சமண சமயமும் வடநாட்டிலிருந்து கலிங்கம், ஆந்திரம் ஊடாக வணிகர், குரவர் என்போர் மூலமாக தமிழகத்தில் பரவியிருக்கவேண்டும் என்று அசீம்குமார் சட்டர்ஜி குறிப்பிடுவதையும் நோக்கலாம்.⁸

பகவான் புத்தரது சீடர்களில் ஒருவரான கேமர் என்பவர் கௌதம புத்தரின் ஒரு பல்லைக் கொண்டு வந்து அக்காலத்தில் கலிங்க நாட்டை ஆட்சி புரிந்து வந்த பிரமதத்தனுக்கு கொடுத்தான் என்றும் அவன் அதனை விலை மதிப்பற்ற ஒரு செப்பில் அடைத்து பூரி ஜெகநாத்துக் கருகில் ஒரு தூபி கட்டி அதில் சேமித்தான் என்றும் அதற்கு தந்தபுரம் என்ற பெயர் வழங்கி வந்ததென்றும் வரலாற்றுச் செய்தியொன்று குறிப்பிடுகின்றது.⁹ இவ்வரலாற்றுச் செய்தி குறிப்பிடும் சம்பவமானது பகவான்

புத்தரின் இறுதிக் காலத்திலோ அன்றி அவரது மறைவினை யடுத்தோ நிகழ்ந்ததாகவிருக்கலாம்.

ஆயினும் இவ்வரலாற்றுச் செய்தியின் வாயிலாக நாம் பெற்றுக் கொள்ளும் உண்மை யாதெனில் பகவான் புத்தர் காலத்திலேயே அவரது தர்மபோதனைகள் அவரது சீடர்கள் வாயிலாகக் கலிங்க நாட்டில் அறிமுகமாகியிருந்ததென்பதாகும். அக்காலத்திலேயே, புத்தரது தர்மபோதனைகள் கலிங்க நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டிற்கு பரவியிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் சிலர் அவரின் கொள்கைகள் சிலவற்றைப் பின்பற்றியிருந்தனர். இங்கிருந்து குறிப்பாக பாண்டிய நாட்டின் ஊடாக யாழ்ப்பாணத்தை வந்தடைந்த புத்தரின் தர்மபோதனைகள் ஈழத்தின் பல பகுதிகளிலும் அறமுகமாயின எனலாம்.

இதனைச் சுருங்கக் கூறுமிடத்து பகவான் புத்தர் காலத்தில் கலிங்கம் ஊடாகப் பாண்டிய நாட்டில் பரவியிருந்த அவரது கொள்கைகளைப் பின்பற்றியிருந்த அவரது சீடர்களான குரவர்கள், வணிகர்கள் என்போர் அக்காலத்தில் ஈழத்தில் நகர நாகரீகம் நிலவியிருந்த (நாகதீபம், களனி, மகியங்கனை, தீகவாபி சில இடங்களில் வாழ்ந்திருந்த மக்களிடையே புத்தர் கொள்கைகளை (தர்மபோதனைகள்) உபதேசம் செய்து வந்தனர். இவ்வாறு மூன்று தடவைகள் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த பௌத்த குரவர்களால் இலங்கையில் பௌத்த கொள்கைகள் இங்கு வாழ்ந்திருந்த நாகர் குடியினருக்கு உபதேசம் செய்யப்பட்டன எனலாம். 10

பகவான் புத்தபெருமான் அவர்களது வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலத்தில் இடம் பெற்ற இவ்வரலாற்றுச் சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே கி.பி.நாலாம் நூற்றாண்டில் மகாநாமதேரரால் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம், மற்றும் தீபவம்சம் ஆகியன கௌதம புத்தர் மூன்று தடவைகள் இலங்கைக்கு வந்து இத்தீவைப் புனிதப்படுத்தி நாகர் குலத்து மன்னர்களிடையே தோன்றிய பிணக்கைத் தீர்த்தார் என்றும் நாகர் குலத்தவர்களுக்கு தர்மோபதேசம் செய்தார் என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

பகவான் புத்தர் காலத்திலேயே அவரது போதனைகள் இலங்கையில் அறிமுகமாகியிருந்தன என்பதை திருகோணமலை திரியாய் என்னுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டொன்றில் பொறிக்கப்பட்ட வரலாற்றுச் செய்தி உறுதி செய்கின்றது. மேலும் அக்காலத்தில் புத்தர் கொள்கைகளைப் பரப்புவதில் அவரது கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வந்த வணிகர்கள், புத்தரின் சீடர்களான குரவர்களுக்கு உறுதுணையாகவிருந்து வந்ததும் புலனாகும். அத்துடன் கலிங்க வர்த்தகர்கள் பாண்டிய நாட்டின் ஊடாக ஈழத்துடன் வர்த்தகத் தொடர்புகள் கொண்டிருந்தமையும் தெளிவு.

ஓரிஸா மாகாணத்தைச் சேர்ந்த (கலிங்க) வில்லுக, தபசு என்ற இரு பெயர் கொண்ட இரு வர்த்தகர்கள் புத்தர் பிராணை நேரில் சந்தித்து அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு வந்த அவரது தலை முடியினை (மயிர்) இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்து கிரிகந்தை சேதியத்தில் வைத்து அந்த ஆலயத்தைக் கட்டினார்கள் என்ற செய்தியைத் திரியாயி கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. ¹¹ இதேவேளை இக்கல்வெட்டில் பொறிக்கப்

பட்ட வரலாற்றுச் சம்பவம் புத்தர் காலத்தில் நிகழ்ந்ததாயினும் இக்கல்வெட்டு பிற்காலத்தில் பொறிக்கப்பட்ட தெனலாம்.

பகவான் புத்தர் காலத்தில் கலிங்க வணிகர்களால் எடுத்து வரப்பட்ட பகவான் புத்தரின் புனித சின்னத்தை (மயிர்) புதைத்து அந்த இடத்தில் மண்மேடாக்கி நினைவுச் சின்னம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை கல்லறை மேடு என்பர். இக்கல் லறையே தூபி ஆகியது.¹² புத்தரும் புத்தருக்குப் பின் வந்தோரும் இதனை ஒரு புனிதச்சின்னமாக்கி பாமரரைப் பெரிதும் கவர்ந்தனர். இடைக்காலத்தில் உருவ அமைப்புக்கள் இதனோடு சேர்ந்த பின் உருவ வழிபாட்டை வளர்த்தது. பின்னர் இவ்வுருவ வழிபாடு நிலைத்துத் தூபியிலிருந்து வழிபாட்டு மண்டபம் (சேத்தியம்) தோன்றலாயிற்று.¹³

ஆதலால் இவ்விரு வணிகர்களும் புத்தரை நேரில் சந்தித்துப் பெற்ற தலைமுடியினை (மயிர்) கொண்டு வந்து முதலில் அதனைப் புதைத்து மண்ணால் கல்லறை மேடு உருவாக்கியுள்ளனர் எனலாம். இதற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே செங்கல்லாலும் கருங்கல்லாலும் தூபி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இடைக் காலத்தில் பௌத்தத்துடன் உருவ வழிபாடு இணைந்ததைத் தொடர்ந்து தூபியிலிருந்து வழிபாட்டு மண்டபம் (சேதியம்) தோன்றலாயிற்று. ஆதலால் புத்தர் காலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாற்றுச் சம்பவத்தைப் பிற்காலத்தில் கல்வெட்டில் பொறித்துள்ளனர் என்பது தெளிவு.

புத்தபெருமானின் வாழ்க்கைக் காலத்தில் அவரது போதனைகளைப் பின்பற்றியோர் இந்தியாவிலும் ஈழத்திலும் வாழ்ந்திருந்த போதும் அக்காலத்தில் பௌத்தம் ஒரு தனிச்

சமயமாக விளங்கியிருக்கவில்லை. அக்காலத்தில் குறிப்பாக இந்து சமய நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருந்த சில மக்களிடையேயே பகவான் புத்தரின் தர்மபோதனைகள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தெனலாம். இதனைச் சுருங்கக் குறிப்பிடுமிடத்து புத்தருடைய வாழ்க்கைக் காலத்தில் பௌத்தத்தின் நிலை எதுவாயினும் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரே அது தனிச் சமயமாக விளங்கியது. அசோகர் ஆட்சியிலேயே பௌத்தம் உலகச் சமயமாகப் பரவத் தொடங்கியது. 14

புத்தர் காலத்தில் கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் அவரது தர்ம போதனைகள் தமிழ் நாட்டில் (சேர, சோழ, பாண்டிய) அறிமுகமான காலத்தில் சமணம், பிராமணியம், என அழைக்கப்பட்ட வைதீக மதமும் அறிமுகமாகியிருந்தன. இந்நிலையே ஈழத்திலும் நிலவியிருந்தது. 15 பகவான் புத்தரது காலத்திலேயே சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகள் பௌத்த தர்மத்தை அறிந்திருந்தமை போன்று இலங்கைத் தீவும் அசோகர் பௌத்த தூது அனுப்புவதற்கு முன்னரே பௌத்த தர்மத்தை (தர்ம போதனைகள்) அறிந்திருந்தது. இக்கருத்தைப் பாளி நூலான மகாவம்சத்தை மொழி பெயர்த்த வில்ஹெம் ஹெய்ஜரும் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதெனலாம். 16 அக்காலத்தில் குறிப்பாகப் பாண்டிய நாட்டின் ஊடாகப் புத்தரின் தர்மபோதனைகள் ஈழத்திலும் அறிமுகமாகியிருந்தன. 17 என்பது தெளிவு.

புத்தபிரான் அறிந்த மொழிகளில் தமிழ்மொழியும் (தாமிழி) ஒன்று என்பது லலிதவிஸ்தாரம் என்ற நூலில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. 18 புத்த பகவான் தனது ஆயுட்காலத்தில் வடஇந்தியாவைத் தவிரத் தென்னிந்தியாவின் பிற இடங்

களுக்கோ அன்றித் தமிழகத்திற்கோ விஜயம் மேற்கொண்டிருக்கவில்லை. ஆதலால் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த அவரது சீடர்களான குரவர்கள் வாயிலாக தமிழ்மொழியையும் அவர் அறிந்திருந்தார் என்பதும் புலனாகின்றது. மேலும் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த குறிப்பாகப் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த தமிழ்க் குரவர்கள் மூலமாகவே பகவான் புத்தரது தர்மபோதனைகள் இலங்கையிலும் அறிமுகமாகியிருக்கலாம் என்று எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

பகவான் புத்தர் காலத்தில் (கி.மு.6ம் 5ம் நூற்.) வாழ்ந்திருந்த ஈழத்துக் குடியினர் பற்றித் தொல்லியல் ரீதியாக நோக்குமிடத்து தமிழகத்தையொத்த பெருங்கற்பண்பாடு இலங்கையிலும் நிலவியிருந்த இக்காலத்தில் (கி.மு.1000-200) பெருங்கற்கால மக்களான திராவிடக் குடியினரே இங்கும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பது தெளிவு.

இதேவேளை அக்கால ஈழக்குடியினராக இவர்களில் பெரும் பான்மையினராக வாழ்ந்திருந்த நாகர், இயக்கர் குடியினர் பற்றியே மகாவம்சம் போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு ஈழநூல்கள் குறிப்பிடுகின்ற போதும் இவர்களுடன் கி.மு.பத்தாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் காலத்துக்குக் காலம் தமிழகத்திலிருந்து (கேரளம் உள்ளிட்ட பண்டைய தமிழகம்) இங்கு வந்து குடியேறி வாழ்ந்திருந்த திராவிடக் குடியினரின் சந்ததியினரும் இத்தீவில் வாழ்ந்திருந்தனர் எனலாம்.

இதனை விளங்கக் கூறுமிடத்து பெருங்கற்காலசார தொடக்க காலத்தில் (கி.மு.1000ஆம் 900ஆம் ஆண்டுகள்) ஈழத்தில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள் புதிய கற்காலத்தில் (கி.மு.3000 -

1000) இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வந்து குடியேறி வாழ்ந்திருந்த ஆதித் திராவிடர்களின் சந்ததியினராவர். விஜயன் இங்கு வருவதற்கு முன்னர் (புத்தர் காலத்தில்) இங்கு வாழ்ந்து வந்தவர்கள் என்று மகாவம்சம் கூறும் நாகர், இயக்கர் குடியினர் இவர்களேயாவர். 19 இவர்களுடனே தமிழகத்திலிருந்து இக்காலத்தில் (கி.மு.1000-500) இங்கு குடியேறியிருந்த திராவிடக்குடியினரின் (குலங்கள்) சந்ததியினரும் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதே நிறைவான கருத்தாகும்.

பகவான் புத்தர் காலத்தில் இலங்கையில் வாழ்ந்திருந்த பெருங்கற் கால மக்களான நாகர், இயக்கர் பற்றி மகாவம்சம், தீபவம்சம் ஆகியன குறிப்பிடுகின்றன. இக்காலத்தில் இயக்கர் குடியிருப்புக்கள் இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் இருந்துள்ளன. கதிர்காமம், விந்தனை, சம்மாந்துறை, போரதீவு பகுதிகளில் பரவலாக இவர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இக்காலத்தில் நாகர் குல மன்னர்களின் ஆட்சி (கல்யாணி, நாகதீபம், மலையநாடு) நிலவியிருந்தது. அத்துடன் பல இடங்களில் (திருக்கோவில், மண்டூர், உகந்தை) நாகர் குல குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சி புரிந்து வந்துள்ளனர். நாகர்களின் பிரதான குடியிருப்புக்களாக தெவிநுவர, நாகர் கோவில், மணிபல்லவம் (நயினாதீவு) ஜம்புக்கோளம் (காங்கேசந்துறை) மிகுந்தலை, கதிரமலை (கந்தரோடை) மாந்தை (மன்னார்) நாகர்முனை (திருக்கோவில் பிரதேசம்) நாகன்சாலை (மண்டூர்) சூரியத்துறை (பெருந்துறை) உகந்தை நாகமேடு (நிந்தவூர் பிரதேசம்) ஆகியன விளங்கியிருந்தன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்காலத்தில் இந்திய நாட்டின் பிறபகுதிகளிலும் தென்னிந்தியாவிலும் நாகர் குடியினர் வாழ்ந்திருந்தனர். தமிழ் நாட்டில் நாகபட்டினம் நாகர்கோவில் போன்ற பெயர்கள் சான்றுகளாகும். சங்க காலத் தமிழகத்திலும் இயக்கர் நாகர் குடியினர் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதை சங்க நூல்களிலிருந்து அறிகின்றோம். தமிழ் நாட்டு இயக்கரும் நாகரும் தமிழரின் (திராவிடம்) இரு பிரிவினர். அவர்கள் பிற்காலத்தில் தமிழரோடு கலந்து போயினர்.²⁰

வடபுல மதுரையில் இயக்கர் வழிபாடு பெருவழக்காயிருந்த தென்று புத்தர் கூறுவது போல (அங்குத்தரநிகாயம், பஞ்சக நிபாதம்) தமிழக மதுரையில் வாழ்ந்த இயக்கரையும் வழிபட்டதும் (சிலம்பு 15 : 126) கருதத்தக்கவை.²¹ நாகர் குடியினர் இந்திய நாட்டின் சில பகுதிகளில் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். பண்டைய இந்தியர்கள் ஆஸ்திரலாயிடு இனத்தவரையே நாகர்கள் என்றும் குறித்தனர். சிந்துவெளி நாகரீககாலத்தில் சிந்துவெளியில் (மொகஞ்சதாரோ, ஹரபா) நகர நாகரீகம் கண்டு சிறப்புடன் வாழ்ந்திருந்த திராவிடக்குடியினரில்(குலங்கள்) நாகர் குடியினரும் அடங்குவர்.

குறிப்புக்கள்

1. மகாவம்சம் (அத்.18,19) வில்லியம் ஹெய்ஜர், மறுபதிப்பு-1986. பக்.122-132
2. இலங்கையில் தமிழர் - கட்டுரை. மயிலை சீனி வெங்கடசாமி. தமிழ் நாட்டு வரலாறு - சங்ககாலம், அரசியல்-பக்.599,600
3. வியத்தகு இந்தியா - பக்.358. A.L.M. பசாம் 1963

4. இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும் - பக்111 எஸ்.இராம கிருஷ்ணன்-1971
5. எண்திசை விரவிய ஏழிசை - கட்டுரைத் தொடர். ம.க.அந்தனிசில் - தினகரன் வாரமலர் - 21-03-1993
6. புத்தருக்குப் பின் வந்த அவரது சீடர்கள் கோயில்கள் நிர்மாணித்து அக்கோயில்களில் அவருடைய உருவங்களை வைத்துப் போற்றித் தொழுதனர். இப்புதிய வழிபாடு புத்த சமயத்துள் ஆரியரல்லாத மக்களிடமிருந்து புகுந்த தென்பது வரலாற்றாசிரியர்கள்முடிபாகும். (தென்னிந்தியச் சிற்பங்கள்- பக்.25 க.நவரெத்தினம் - 1941
- 6A இவர் பரிநிர்வாணம் அடைந்த ஆண்டு கி.மு.478 என்று அசோகரின் கல்வெட்டு கூறுகின்றது. (கணிங்காம் இன்ஸ் கிரிப் சன்ஸ் ஒப் அசோகா) இந்திய வரலாற்று நூல்களில் புத்தர் இறந்த ஆண்டு கி.மு.483 என்று சொல்லப் பட்டுள்ளது. (எண்திசை விரவிய ஏழிசை - கட்டுரைத் தொடர். ம.க.அந்தனிசில் - தினகரன் வாரமலர் - 21.03.1993
7. அஜாசத்துரு மன்னன் தான் பெற்றுக்கொண்ட புத்தரின் எச்சங்களைப் புதைத்து அவற்றின் சரீரசைத்தியம் கட்டினான் (இந்திய கலை வரலாறு. பக்.90 பேராசிரியர்-கோ.தங்கவேலு.எம்.ஏ. - 1976.
8. தமிழ் நாட்டில் சமணம், கி.மு.300 - கி.பி.200. கட்டுரை. முனைவர் வெ.வேதாசம் - கல்வெட்டாய்வாளர் - சிலப்பதிகாரத்தில் பண் பாட்டுக் கோலங்கள் - 2003
9. பூர்வீக ஸ்தலங்கள் - பக்.20 T. கணபதிப்பிள்ளை - 1981
10. புத்தர் காலத்தில் இலங்கையின் வட பகுதியிலிருந்த நாக நாட்டிலும் நடுப்பகுதியான மலைய நாட்டிலும் மேற்குப் பகுதியான கல்யாணி நாட்டிலும் நாகர் குடியினர் வாழ்ந்திருந்தனர். இவர்களுடன் இயக்கர் என்னும் திராவிடக் குடியினரும் இத்தீவில் வாழ்ந்திருந்தனர். இதனை மகாவம்சம் குறிப்பிடும்.

11. பௌத்தத்தை வளர்த்த பண்டைய தமிழர்கள் - கட்டுரை, டாக்டர்.எஸ்.தியாகராசா - வீரகேசரி.09.05.2004
12. இறந்தோரை வணங்கும் வழக்கமும் அவர்களுக்கெனக் கல்லறைகள் கட்டி வழிபடும் வழக்கமும் இந்தியாவில் தொன்று தொட்டு இருந்து வந்துள்ளது. புதை குழிகளைச் சுற்றிலும் வட்டமான கற்களை வரிசையாக அடுக்கிய தொன்மாந்தர் பின்னர் அதையே தூபி வடிவில் உருவாக்கி மேற்கண்ட வளர்ச்சியடைந்த பகுதிகளைக் கண்டான். இதனை ஒரு புனித இடமாகக் கருதி வழிபட்ட போது தூபியும் ஒரு புனித சின்னமாயிற்று. ஆகவே தூபி என்பது புத்த சமயத்துக்கேயுரிய புனித கட்டடமன்று என்பதும் புத்தருக்கும் வரலாற்றுக் காலத்திற்கும் முன்பிருந்தே தூபி இந்தியாவில் அறியப்பட்டிருந்ததும் தெளிவு. (இந்திய கலை வரலாறு. - பக்.81, 84. பேராசிரியர் கோ.தங்கவேலு.எம்.ஏ. - 1976
13. இந்திய கலை வரலாறு- பக்.84. பேராசிரியர் கோ.தங்கவேலு எம்.ஏ. - 1976
14. வியத்தகு இந்தியா - பக்.366. A.L.M. பசாம்-1963
- *அசோகர் காலத்திலேயே இலங்கையில் பௌத்தம் ஒரு சமயமாக அறிமுகமானது.
15. கி.மு.நாலாம் நூற்றாண்டில் பாண்டுகபயன் (கி.மு.377-307) காலத்தில் சமணப் பள்ளிகளையும் ஆசிவிகரின் ஆராமங்களையும் பிராமணர் குடியிருப்புக்களையும் வேதம் ஒதும் மண்டபங்களையும் யாகசாலைகளையும் இம்மன்னன் அமைத்தான் என்று மகாவம்சம் கூறும். தமிழகத் தொடர்புகள் காரணமாகவே சமணமும் பிராமணியமும் பரவியிருந்தன. (இலங்கைத் தமிழ் சாசனங்கள் - பக்.29.பேராசிரியர்.சி.பத்மநாதன்-2006

16. (மகாவம்சம் அறிமுக உரை. பக்.19) எண்திசை விரவிய ஏழிசை - கட்டுரைத்தொடர். தினகரன் 23.05.1993. ம.க.அந்தனிசில்.
17. அக்காலத்தில் (கி.மு.5ம் நூற்) தென்னிந்தியாவையும் இலங்கையையும் ஒரு ஒடுங்கிய நீரிடைவெளியே பிரித்திருந்தது. கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டளவில் சந்திரகுப்த மௌரியனின் அரசவையில் கிரேக்க தூதுவராகவிருந்த மெகதனிஸ் (கி.மு.302-297) என்பவர் எழுதிய இந்திகா என்ற நூலில் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார்.
18. இந்துமத பௌத்த உறவுகள் - கட்டுரைத் தொடர். டாக்டர். எஸ்.தியாகராசா, வீரகேசரி வாரமலர். 10.04.2005
19. ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் - பக்.123. நா. நவநாயகமூர்த்தி - 2002
- 19A *தமிழகமும் ஈழமும் ஒரே கலாசாரப் பிராந்தியமாக விளங்கியிருந்து நாகரீக வளர்ச்சி கண்டிருந்த இக்காலத்தில் கி.மு.ஐந்தாம், நாலாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகத்திலிருந்து தமிழ்க் குலங்கள் பல இங்கு குடியேறி வாழ்ந்து வந்ததுடன் அரசுகள் நிறுவி ஆட்சி புரிந்தும் வந்தனர். ஈழத்தில் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஆதிப் பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் குறிப்பிடும் பருமக, வேள், பழையர், மாற, பரத போன்ற குலங்கள் இவர்களின் சந்ததியினர் ஆவர். (ஈழத்தமிழர் வரலாற்றுச் சுவடுகள் . பக்.123, 125. நா.நவநாயக மூர்த்தி. - 2002)
20. இலங்கையில் தமிழர்- கட்டுரை. மயிலை சீனி வெங்கடசாமி - தமிழ் நாட்டு வரலாறு - சங்ககாலம் அரசியல் - பக்.603
21. இந்தியப் பண்பாடும் தமிழரும்- பக்.230. எஸ். இராமகிருஷ்ணன்-1971

வீரசைவம் அல்லது இலிங்காயுதம்

சிவ வழிபாடே சைவம் எனப்படும். அதாவது சிவபெருமானை இலிங்க வடிவில் வழிபடும் சமயம் சைவம் ஆகும். சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடும் இச்சைவ சமயத்தில் பல பிரிவுகள் உள்ளன. சைவ சித்தாந்த நூல்களில் பாசுபதம், மகாவிரதம், காபாலம், வாமம், பைரவம், ஐக்கியவாதம் ஆகிய ஆறு அகப்புறச் சமயங்களையும் பாஷாணவாதம், பேதவாதம், ஈஸ்வரவாதம், சிவசமவாதம், சிவசங்கிராந்தவாதம், சிவாத்துவிதவாதம் என ஆறு அகச் சமயங்களையும் குறிப்பிடுவர்.

இத்துடன் சங்கர மடத்தார் அத்வைதத்தின் பெயரால் சைவ சமயத்தையே பின்பற்றி வருகின்றனர். இவ்வாறு சைவ சமயமானது தத்துவ அடிப்படையில் பல வகைகளாகப் பிரிந்துள்ள போதிலும் அவற்றில் மிகவும் புகழ் வாய்ந்தவைகளாக இருப்பவை பாரதத்தின் வடக்கில் வழங்கும் காஸ்மீர்ச் சைவமும் கன்னட நாட்டில் வழங்கும் வீரசைவம் என்னும் இலிங்காயுதம். தமிழ் நாட்டில் திகழும் சைவசித்தாந்தம் ஆகிய மூன்று வகைகளுமாகும்.

இவற்றில் வீரசைவம் என்னும் மதம் (சமயநெறி) மிகவும் பழமை வாய்ந்ததும் புகழ் பெற்றதுமாகும். இலிங்காயுத மரபுரை

'எகோராமர்' ரேவனர், மருளர், விசுவாராத்தியர், பண்டிதாராத்தியர் ஆகிய ஐந்துறவிகளாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டதென்று கூறு கின்றது.

இதனை விபரமாகக் குறிப்பிடுமிடத்து பெல்லாரி மாவட்டத்தில் இலிங்காயுதம் அல்லது வீரசைவ நெறியின் தோற்றத்தினை ஆராய்ந்து முடிவு காணப்பட்ட குழுவினர் தங்கள் முடிவுகளைப் 'பரமகசிய' என்ற வடமொழி நூலினை ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றனர். 'சிவபெருமான் இந்த உலகத்திற்கு மக்களைப் படைத்து அனுப்ப நினைத்த போது அவர் தன் வாயிலிருந்து மருளராத் யாச்சாரியார், ஏகோரணத்யாச் சாரியார், ரேவணத் யாச்சாரியார், பண்தர் ரத்யாச்சாரியார், விசுவரத் யாச்சாரியார் என்ற ஐவரைப் படைத்தார்.

இந்த ஐந்து ஆச்சாரியர்களுமே இலிங்காயுதப் பிரிவினைச் சார்ந்த மக்களைத் தோற்றுவித்தவர்கள். அவர்கள் ஐவரும் பிரிங்கி, வீர, விருஷ, ஸ்கந்த, ஹண்டி என்ற ஆளுக்கொரு கோத்திரங்களைப் படைத்து அக்கோத்திரங்களுக்குரிய குரு பீடங்களாக முறையே ஸ்ரீசைலம், கொல்லபசி, உஜ்யைனி, காசி, பலிஹள்ளி ஆகிய மடங்களையும் ஏற்படுத்தினர் என்று கூறப்படு கின்றது.

ஆனால் இத்துறவிகளுக்கு முன்னரே வீரசைவம் அல்லது இலிங்காயுதம் தோன்றியதென்பது பெரும்பாலானோரது கருத்தாகும். ஆகவே வீரசைவத்தின் வரலாறு பற்றி அறியமுடியா துள்ளது, பண்டைய காலத்தில் இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலுமிருந்தும் இம்மதத்தை (நெறி) வீரசைவ ஞானிகள் வளர்த்தனரெனலாம்.

வீரசைவர்கள் சிவபெருமானையே தங்கள் முழுமுதற் கடவுளாக (பெருங்கடவுள்) கருதுகின்றனர். இவர்களின் திருவடிச் சின்னம் சிவலிங்கமாகும். ஆதலால் சிவனை மட்டுமே வழிபடவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். ஆகவே உறுதியான சைவர்களாக விளங்கும் இவர்கள் வீரசைவர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். வீரசைவம், இலிங்காயுதம் என்றும் குறிப்பிடப்படுவதற்கான காரணம் இச்சமய நெறியை பின்பற்று வோர் எப்போதும் தமது உடலில் இலிங்க உருவை அணிந்திருப்பதேயாகும்.

இலிங்கம் என்பது சிவமே தவிர அவரைக் குறிக்கும் அடையாளம் அல்ல என்பதே இவர்களது கருத்தாகும். சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுள் என்று கருதும் வீரசைவம் அல்லது இலிங்காயுத மதத்தின் கொள்கைகள் இருபத்தெட்டுச் சைவ ஆகமங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவைகளாகும்.

அறுபத்தி மூன்று நாயன்மார்களையும் புராதனர்களாகக் கொண்டு இவர்கள் வணங்குகின்றனர். பக்தி இயக்கத்துடன் வீரசைவர் கொண்டுள்ள தொடர்பை இதன் மூலமாக அறியலாம். சைவ ஆகமங்கள் நாயன்மார் பாடிய பாடல்கள், கன்னட அனுபூதி மகான்கள் மொழிந்த அருள் மொழிகள் (உரைகள்) என்பன வீரசைவத்தின் அடிப்படைப் பிரமாண நூல்களாகும்.

பழமை மிக்க மதமான வீரசைவத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்தவர் கி.பி.1156ல் கல்யாணியில் ஆட்சி புரிந்து வந்த களச்சூரி என்னும் மன்னனின் முதலமைச்சரான பசவேசர் என்பவராவர். இவர் புனித மாதலாம்பிகா என்னும் மாதரசிக்கும்

மாதரசா என்னும் சிவபக்தருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். பசுவேசர் (பசவர்) இம்மதத்தில் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியதன் காரணமாகப் பெரும் வளர்ச்சியடைந்தது. வீரசைவத்தின் சிறப்பு யாதெனில் பூரணமான சமுதாய, சமய சமத்துவங்கள் இரண்டுமாம்.

இவற்றின் அடிப்படையில் ஜாதியின் பெயரால் மக்களிடையே நிலவிய ஏற்றத் தாழ்வை அகற்றிச் சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்பன நிலை பெறவும், பரஸ்பரம் அவர்களிடையே அன்பு மலரவும் மக்கள் ஒரு மனதுடன் உண்மையான பக்தி செலுத்திப் பழகவும் வீரசைவத்திற்கு பசுவேசர் புத்துயிர் அளித்தார். அத்துடன் களவு, கொலை, தற்புகழ்ச்சி, பிறரை இகழ்தல் என்பவற்றை நீக்குமாறும் இதுவே அந்தரங்க சுத்தி, இதுவே இறைவனை நேசித்து அருள்பெறும் வழி எனவும் அவர் அறிவுரை வழங்கினார்.

மேலும் பிராமண வகுப்பினர் தம் அதிகாரத்தையும் மறுத்துப் பசுவேசர் புதியதோர் குருகுழாத்தைத் தோற்றுவித்தார். இக்குழாத்தினர் சங்கமர் எனப்பட்டனர். யாத்திரைகளும் வேள்விகளும் (யாகம்) பயனில வெனக் கூறிய இவர் தம் அடியாரிடைச் சமவுரிமை விளங்கச் செய்தார். பசுவேசரின் போதனைப்படி மிகத்தாழ்ந்த சாதியினரைச் சேர்ந்த ஒருவன் கூட இப்பிரிவினைச் சேர்ந்து மற்ற லிங்காயதர்களோடு சமமானவனாக உயரலாம். குறிப்பாக ஒரு புலையன் இப்பிரிவினைச் சேர்ந்தவனாயின் அவன் ஒரு பிராமணனை விட எவ்வகையிலும் தாழ்ந்தவனாகக் கருதப்படவில்லை எனலாம்.

பெண்களுக்கும் சமவுரிமை நல்கி கணவரை இழந்த பெண்டிர்க்கு மறுமணம் செய்யும் உரிமையையும் பசுவேசர்

அளித்தார். ஆரிய வழக்குகளில் இறந்தோரை எரிக்கும் முறையை அவர் ஏற்கவில்லை. இவரது காலத்தில் வீரசைவரின் உள்ளத்தில் சுரந்த பக்தி வெள்ளமானது கன்னட இலக்கியத்தின் வாயிலாகக் கரைபுரண்டு ஓடியது. பசவர் காலத்தில் தெலுங்கு நாட்டிலும் வீரசைவ நெறியின் ஒரு பிரிவான ஆராத்திய சைவம் தழைத்து வளர்ந்தது. இதனை அங்கு தோற்றவித்தவர் பசவர் காலத்தில் வாழ்ந்த மல்லிகார்ச்சன பண்டித ராத்தியர் ஆவார்.

இவர்கள் இலிங்காயுதம் என்னும் வீரசைவர்களிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் வேதங்களையும் சாதியமைப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் பசவேசரால் புத்துயிர் அளிக்கப்பட்ட வீரசைவம் வேதத்தின் ஆணையை ஏற்க மறுத்ததுடன் சாதியமைப்பையும் மறுத்தது. ஆனால் வீரசைவம் என்ற இலிங்காயுத மதத்திற்கும் ஆராத்தில சைவத்திற்கும் இடையியே நேசபூர்வமான உறவு இருந்து வந்தது.

கிருஸ்ணா நதிக் கருகில் அமைந்துள்ள மல்லிகார்ஜுனம் (ஸ்ரீசைலம்) ஆலயத்தில் தமிழகக் கோயில்களில் அனுசரிக்கப்படும் வைதீகப்பூசை முறைகள் கிடையாது. மைசூர் (கன்னட) இலிங்காயுத குலத்தைச் சேர்ந்த வீரசைவர்களே இங்கு பரம்பரையாக பூசைகளை நடத்தி வருகின்றனர். ஜாதி வித்தியாசமின்றி யார் வேண்டுமென்றாலும் சுவாமிக்கு அருகில் சென்று வில்வம் மலர்கள் போட்டு இலிங்கத்தை தொட்டுக் கும்பிடலாம் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. (மாமலை மீது ஒரு மகாலிங்கம் - கட்டுரைத் தொடர் ஜபல்பூர் நாகராஜ சர்மா, பக்தி இதழ் - 2001 மே.)

விஜய நகர காலத்தில் வீரசைவ நெறியின் இரு பிரிவுகளான இலிங்காயுதம் என்னும் வீரசைவம் ஆராத்திய சைவம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்று பட்டு இந்துமதத்தைப் பாதுகாக்கப்பாடுபட்டன.

தென்னிந்தியாவில் இசுலாமிய சமயம் பரவாமல் தடுப்பதற்கு வீரசைவத்தினர் நடவடிக்கை எடுத்தனர். விஜயநகர மன்னர் காலத்தில் இந்து மதத்திலுள்ள ஏனைய சமயங்களைப் போல் வீரசைவமும் சிறப்புடன் விளங்கியது. இக்காலத்தில் வீரசைவர்களது சமய நிறுவனங்கள் கேதாரம், ஸ்ரீசைலம் (மல்லிகார்ச்சனம்) உஜ்ஜைனி, காசி ஆகிய இடங்களில் அமைந்திருந்தன.

தமிழகத்தில் வீரசைவம்

இலிங்காயுதம் என்னும் வீரசைவம் ஐந்து துறவிகளால் தோற்றுவிக்கப்பட்டதென மரபுரைகள் குறிப்பிடுகின்ற போதும் தொல்லியல் ரீதியாக நோக்குமிடத்து சிந்துவெளி நாகரீக காலத்தில் இவ்வழிபாட்டு நெறி நிலவி வந்துள்ளது என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட சின்னங்கள் இதனை உணர்த்துகின்றன. சிந்து வெளிகாலத்தில் ஆரியப் படையெடுப்பு பாளர்களுக்கும் இலிங்க வழிபாட்டைப் பேணியிருந்த இந்தியாவின் பூர்வகுடியினரான தஸ்யுக்கள் (தாசர்) என்ற சிந்துவெளி மக்களுக்கும் நடந்த போர்கள் பற்றி இருக்கு வேதம் குறிப்பிடும். சிந்து வெளி நாகரிக காலத்தில் இந்தியா முழுவதிலும் திராவிடர் என்ற ஓரின (கி.மு.3500-1500) மக்களே வாழ்ந்திருந்தனர்.

தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் திருமூலர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழகத்தில் வீரசைவம் பரவியிருந்ததெனலாம். சங்க

நூலாகிய திரிகடுகத்தில் வீரசைவர்கள் இலிங்கிகள் எனப் பட்டனர். இம்மதத்தினர் ஒவ்வொருவரும் தம்மீது சிறு இலிங்க மொன்றை அணிந்திருந்தனர். மாணிக்கவாசகர் பிறப்பால் வீரசைவர் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர்.

ஆயினும் கி.பி.பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழ் நாட்டில் வீரசைவம் செல்வாக்குப் பெற ஆரம்பித்தது. சோழரது காலத்தில் வீரசைவத்தின் தமிழ் நாட்டுத் தலைமை நிறுவனமாக கும்பகோணத்திலிருந்த பெரிய மடம் விளங்கியது. தமிழகத்தில் சைவசமயத்தைக் காப்பதற்குத் தோற்று விக்கப்பட்ட சைவ மடங்கள் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாக சமயத் துறையில் பணிபுரிந்து வந்ததோடு தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பங்களிப்பைச் செலுத்திவந்துள்ளனர். இவற்றில் திருவண்ணாமலை மடம், துறைமங்கல மடம் ஆகியன வீரசைவத்தைச் சார்ந்தவைகளாகும்.

இவற்றில் துறைமங்கலம் மடத்தில் வாழ்ந்த சிவப்பிரகாசர் என்ற வீரசைவத்தைச் சார்ந்த துறவி எழுதிய பிரபலிங்கலீலை என்பது வீரசைவத்தைச் சிறப்பித்து எழுதப்பட்ட காப்பியமாகும். இக்காலத்தில் (கி.பி.பதினேழாம் நூற்றாண்டு) தமிழகத்தில் சிறந்து விளங்கிய புலவர் இருவர். ஒருவர் குமரகுருபார் மற்றவர் சிவப்பிரகாசர் என டாக்டர் மு.வரதராசனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் சென்னையை அடுத்த திருப்போரில் ஒரு சைவ மடத்தைத் தோற்றுவித்த புலவர் சாந்தலிங்ககவாமிகள் ஆவார். வைராக்கியசதகம், வைராக்கிய தீபம், கொலைமறுத்தல், நெஞ்சுவிடுதூது போன்ற நூல்கள் இவர்

எழுதியவை. இவர் வீரசைவத்தைச் சார்ந்த துறவியாவார். இவை தவிர திருக்கேவலூர் ஞானியர் மடம் பழமையான கும்பகோணம் பெரியமடம் என்பனவும் சிறப்பு மிக்க வீரசைவ மடங்களாகும்.

வீரசைவ நெறியில் விடுதலைக்கு வழிவகுக்குமிடத்து மூவரைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவர்கள் முறையே குரு, ஜங்கம், இலிங்கம் ஆகியோராகும். நல்லாற்றுப்படுத்தும் ஆசாரியனே குரு. உயர்வு பெற்ற நல்ல ஆன்மாக்கள் ஜங்கம். சிவபரம் பொருளே இலிங்கம். வீடு பேற்றினை விளைபவன் இம்மூவரிடத்தும் சரண்புக வேண்டும். தெய்வ அருளைப் பெறுவதற்கு வணங்கி வழிபடவேண்டும்.

இலங்கையில் வீரசைவம்

சிவனை இலிங்க வடிவில் வழிபடும் அனாதிச் சைவமாகிய வீரசைவமே மிகப் பண்டைக் காலத்தில் இலங்கையில் நிலைத்திருந்தது. எங்கள் முன்னோனும் திராவிட வேந்தனுமாகிய இராவணன் சிவலிங்க வழிபாடு செய்த வீரசைவனாவான். இதனை சைவசமய மரபுகள் உணர்த்துகின்றன. சிவனொளி பாதமலையானது பண்டைய வீரசைவ மரபினரின் வழிபாட்டுத் தலமாகும்.

சைவசமயத்தின் மிக உயர்ந்த நிலையாகிய வீரசைவம் பாரத நாட்டில் மட்டுமன்றி ஈழத்திலும் பண்டைக்காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கியிருந்ததாக புராணங்கள், ஆராய்ச்சி நூல்கள் என்பன சான்று பகருகின்றன. வீரசைவ முதல்வனான ரேணுகாச்சாரியார் இராவணன் காலத்தில் விபீடணனுக்கு ஸ்ரீசைவ உபதேசம் செய்து வைத்தார் என சித்தாந்தசிகாமணி என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

இலங்கையில் திருக்கோணேஸ்வரம், நகுலேஸ்வரம், திருக்கேதீஸ்வரம், முன்னேஸ்வரம், தான்தோன்றீஸ்வரம் போன்ற சிவாலயங்கள் அமைந்திருப்பது இங்கு சிவவழிபாட்டின் தொன்மைக்குச் சான்றாகும். பண்டைய ஈழமானது சிவபுரம் (சிவபூமி - திருமந்திரம் 2747) என்ற இலக்கணத்திற்கு அமைந்ததாய் இலங்கியதென பலநூல்களின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

மகாவம்சம் தரும் வரலாற்றுத் தகவல்களின் படி பண்டுகாபய மன்னன் (கி.மு.377-307) ஒரு சிவலிங்கக் கோயிலைக் கட்டினான் எனத் தெரிகின்றது. (X-102) மேலும் சிககாசாலா, சொத்திசாலா என்றும் இல்லங்களை அமைத்துக் கொடுத்தான் என்றும் கூறும் (மகாவம்சம் VII) இவற்றில் ஒன்று சிவலிங்கங்களைக் கொண்ட வழிபாட்டுத் தலம் என உரை ஆசிரியர் கூறுவர். இவை தவிர கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதலாகக் கிடைக்கப் பெறுகின்ற சாசனங்களிலும் சிவ என்ற பெயரைக் கொண்ட மக்கள் பற்றிய குறிப்புக்கள் உள.

வரலாற்றாய்வுகள் மூலமாக நோக்குமிடத்து இலங்கையில் வீரசைவக்குருமார் முதன் முதலாகக் கிழக்கிலங்கையில் தம்பட்டை என்னும் கிராமத்தில் குடியேற்றப்பட்டதாக அறியமுடிகின்றது. சங்கமர் என்று குறிப்பிடப்படும் இவர்கள் இலிங்கத்தையே அணிந்திருப்பர். திருக்கோவில் ஸ்ரீ சித்திரவேலாயுதர் ஆலயத்தில் பூசகர்களாக கடமை புரிவதற்காக இவர்கள் வரவழைக்கப்பட்டதாக மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறும்.

பிராமணர்களது ஒழுக்க நெறிமுறைகளுக்கும் இவர்களுக்கும் இடையில் சில ஒழுக்க முரண்பாடுகள் உள்ளதைக் காணக்

கூடியதாகவுள்ளது. மல்லிகார்ச்சுன புரத்திலிருந்து இக்கிராமத்தில் குடியேற்றப்பட்ட இவர்களின் சந்ததியினர் மட்டக்களப்பு, அம்பாரை மாவட்டங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அத்துடன் இப்பிராந்தியங்களிலுள்ள சைவ ஆலயங்களில் அர்ச்சகர்களாகவும் கடமை புரிந்து வருகின்றனர்.

திருக்கோவில் ஸ்ரீ சித்திவேலாயுதர் ஆலயத்தில் அர்ச்சகர்களாகக் கடமை புரிவதற்காக பண்டைக் காலத்தில் தங்கள் மூதாதையினரை மல்லிகார்ச்சுனத்திலிருந்து வரவழைத்து தம்பட்டையில் குடியேற்றியதாக வீரசைவகுரு (அர்ச்சகர்) ஒருவர் குறிப்பிடுகின்றார். தங்களின் முன்னோரிடம் மல்லிகார்ச்சுனத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட செப்பேடுகள் சில இருந்ததாகக் கூறும் இவர் தாங்கள் ஆசீர்வதிக்கும் சுலோகப் பகுதியின் சில வரிகளையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

'தீட்சையாகுரு! மோட்சையாகுரு!
பரமகார்த்தி மல்லிகார்ச்சுன தேசம்!
பஞ்சமடம் பன்னீராயிரம்! நூற்றி எட்டுத்
திருப்பதிக்கும் வெற்றிவேலுக்கும்!
குருவுக்கும்! சிவசரணாகதி என்று
சொல்லி அரஹரா!

மேற்குறிப்பிட்ட சுலோக வரிகள் மூலமாகச் சமூக, சமய, வரலாற்றுண்மைகள் பல தெளிவாகின்றன எனலாம். இன்றைய காலத்தில் குறிப்பாக இவர்கள் (வீரசைவக் குருபரம்பரையினர்) வந்தாறுமூலை, களுவாஞ்சிக்குடி, பளுகாமம், கொக்கட்டிச் சோலை, அக்கரைப்பற்று, பனங்காடு, தம்பட்டை, தம்பிலுவில்,

மண்டாளை, போன்ற இடங்களில் பரவலாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். தம்பட்டையில் வாழ்ந்து வரும் சங்கமர்களிடம் (வீரசைவக் குருமார்) மல்லிகார்ச்சகனபுரத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட செப்பேடுகள் இன்றும் உண்டென்று 1990, 92களில் பலர் கூறக் கேட்டுள்ளேன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சங்கமர்கள் பற்றி வீராகம் என்னும் நூலில் விபரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. வீரசைவ அசாரியரான பசவேசரால் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் (கி.ப.12ம் நூற்) சிவலிங்கங்கள் பிரதிஸ்டை செய்து வைக்கப்பட்டதாக வரலாற்றுச் செய்தி உண்டு. கி.பி.பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டில் மாகோன் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.1215-1241) அவனது உபராஜனாகவிருந்த ஜயபாகு என்ற குளக்கோட்டனும் வீரசைவனாவான். மாகோனும் வீரசைவனாகவே கருதப்படுகின்றான்.

குளக்கோட்டனது காலத்தில் கிழக்கிலங்கையில் வீரசைவம் செழிப்புடன் விளங்கியிருந்தது. இப்பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த சிவாலயங்கள் அனைத்திலும் வீரசைவக் குருமாரே பூசகர்களாகக் கடமை புரிந்து வந்தனர். கோணேஸ்வரம் ஆலயத்தில் பூசகர்களாகக் கடமை புரிவதற்காக நாகார்ச்சகன புரம் என்னுமிடத்திலிருந்து வீரசைவக் குருமார்களான சங்கமர்களை குளக்கோட்டன் வரவழைத்து அவர்களைத் திருகோணமலையில் குடியேற்றினான் என அறிய முடிகின்றது.

கிழக்கிலங்கையில் கடந்த நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை சிறப்புடன் விளங்கியிருந்த வீரசைவம் பற்றியும் வீரசைவக்குருமார் பற்றியும் குறிப்பிடும் சிவஸ்ரீ.முத்துலிங்கம் சச்சிதானந்தக்

குருக்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். வீரசைவர் இலிங்கத்தை அணிந்திருப்பர். நெற்றியில் திருநீறும் முகத்தில் ஓளியும் கருணை நிறைந்த கண்களும் உதடுகளில் குற்றமற்ற புன்னகையும் சிவலிங்க தாரணம் செய்யப்பட்ட செஜ்ஜை மார்பிலும் செபத்துக்கான ருத்திராக்க மாலையும் விபூதிபை கரத்திலும் உடையவரைக் கண்டால் லேசாக வீரசைவர் என எவரும் கணிப்பிடுவர்.

இவர்கள் போலி வேடதாரிகள் அன்று. இவர்கள் போலி வேட தாரிகளை முற்றாக வெறுப்பவர்கள். ஆண், பெண், இன, மொழி உணர்வு தாழ்வு, சாதி, மத வேறுபாடற்று விங்காசாரமுள்ள அனைவரும் உயர் குலத்தவர் என்ற உயர் பண்பைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டவர்கள். காலை, மாலை, மதியம் ஆகிய முப்போதும் சிவலிங்க பூசை தவறாது செய்து 'சத்தியம் ஒம்பிச் சடங்குறுப்போர்' என்ற சொல்லுக்கு இலக்கணமாகி உழைப்பு, இரக்கம், சகோதரத்துவம், சமத்துவம், பேணிக் காப்பவர் நடமாடும் தெய்வம் போன்றவர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் சங்கமர் என்ற வீரசைவர்களின் குருபீடத்துக் குரியவர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது வீரசைவத்துக்கே தங்களை முழுமையாக அர்ப்பணித்துப் பொதுமக்களின் நம்பிக்கைக்கும் நன்மதிப்புக்கும் பாத்திரமாகி அவர்கள் நலம் பேணி, வீரசைவம் வேறு, லிங்கம் வேறு, தாம் வேறில்லாது இம் மூன்று நிலைகளுள் சங்கமித்து சங்கமர் என்ற மேலான நிலையை அடைந்தவர்கள் இவர்களே சைவ ஆலயங்களில் குருமாராக நியமிக்கப்பட்டனர் என்று கூறுகின்றனர்.

வட இலங்கை யாழ்ப்பாணத்திலும் வீரசைவமரபினர் (குருமார்) வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் விஜயநகர நாயக்கப் பேரரசு காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்திருக்கலாம் என்று திரு.க.சண்முக சுந்தரம் குறிப்பிடுகின்றார். இவர்கள் ஐயர் அல்லது குருக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இங்குள்ள பெரும்பாலான சிவன் ஆலயங்களில் இவர்களே பூசை நிகழ்த்தும் குருக்கள்மாராகக் கடமை புரிந்து வந்துள்ளனர். வீடுகளில் நடைபெறும் அபரக் கிரியைகளையும் பெரும்பாலான தீர்த்தக் கரைகளில் நடைபெறும் அந்தியேட்டிக் கிரியைகளையும் இவர்களே முன்னின்று நடத்தி வந்துள்ளனர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து வரும் வீரசைவக்குருமார் தங்கள் தனித்துவமான சமூகவாழ்வியல் நெறிகளுக்கேற்ப சாதி வேறுபாடு பாராது சகல சைவமக்களுக்கும் கிரியைக் கடன்கள் செய்ய உதவி வந்துள்ளமை ஒரு முக்கிய பணியாகும் என்று பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிடுவது இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளத் தக்கதாகும். அத்துடன் இந்த வீரசைவமுறைமை (நெறி) பிராமணியத்தினால் சிறுகச் சிறுக வெற்றி கொள்ளப்பட்டு அவர்கள் இரண்டாம் தரத்திற்கு தள்ளி வைத்த மேலாதிக்கமும் இடம் பெற்றுள்ளது.

துணைசெய்த நூல்கள்

1. தென்னிந்திய வரலாறு - திரு.நீலகண்டசாஸ்திரி - 1966
2. இந்திய வரலாறு - R. சத்தியநாதஐயர், டி.பாலசுப்பிரமணியன்
3. தென்னிந்திய வரலாறு - டாக்டர்.அ.கிருஷ்ணசாமி
4. சைவசித்தாந்தமும் விஞ்ஞான உலகமும் - திருமதி.ஜி. தனபாக்கியம் - எம்.ஏ.(தொல்லியல்)

5. இந்து கலைக் களஞ்சியம் - பேராசிரியர் பொ.பூலோகசிங்கம்
6. தென்னிந்திய வரலாறு - டாக்டர் கே.கே.பிள்ளை - 1958
7. மட்டக்களப்பு சைவக்கோயில்கள் I- பண்டிதர் வி.சி.கந்தையா
8. சைவம் - பூ.ஜெயராமன் - 1991
9. வியத்தகு இந்தியா - ஏ.எல்.பசாம் - 1963
10. தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் (தொகுதி நான்கு) எட்கர் தர்ஸ்டன்
11. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு - டாக்டர் மு.வரதராசன் - 1992
12. சிவனன்றி அணுவும் அசையாது.- எஸ்.லட்சுமி சுப்பிரமணியன் - ஞானபூமி - 1982 சித்திரை
13. வீரசைவ இயக்கம் - இருள் நீக்கி கணேசன் - ஞானபூமி-1982
14. வீரசைவ மகாகுரு சிவஸ்ரீ.ஐயம்பிள்ளக்குருக்கள். 75ம் ஆண்டு பூர்த்தி வைரவிழா மலர் (10.4.1977) ஸ்ரீரேணு காச்சிரமம், கீரிமலை
15. மாமலை மீது ஒரு மகாலிங்கம் - ஜபல்பூர் நாகராஜசர்மா-பக்தி- 2001 மே.
16. வீரசைவ மரபும் யாழ்ப்பாணத்து வீரசைவமும்- கட்டுரை - திரு.வ. மகேஸ்வரன், விரிவுரையாளர், தேரோட்டம் கொக்கட்டிச் சோலை தான்தோன்றிஸ்வரர் ஆலய மஹா சும்பாபிஜேகமலர்-1998
17. இலிங்க வழிபாடும் வீரசைவமும் - கட்டுரை சிவஸ்ரீ.முத்துலிங்கம் சச்சிதானந்தக்குருக்கள் - தேரோட்டம் கொக்கொட்டிச்சோலை தான்தோன்றிஸ்வரர் ஆலய மஹா சும்பாபிஜேக மலர் - 1998

ஆரியரல்லாத இன்றைய தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு உள்ளிட்ட இருபத்தி நாலு திராவிட மொழிகளைப் பேசி வரும் மக்களின் மூதாதையினரான சிந்துவெளி மக்களான திராவிடரிடையே வீரசைவ நெறிமுறைகள் நிலவியிருந்தன என்பதை மொகஞ்சதாரோ, ஹரபா ஆகிய இடங்களில் கண்டெக்கப்பட்ட சிவலிங்கங்கள் உணர்த்துகின்றன. இவற்றின் மூலமாக வீரசைவத்தின் தொன்மை தெளிவு.

நூலாசிரியர் பற்றி...

நாடறிந்த எழுத்தாளர், ஆய்வாளர், இனிய பண்பாளர், எனதுஅன்புக்குரிய தம்பி திரு.நா. நவநாயகமூர்த்தி அவர்கள் ஆய்வுத்துறையில் நாட்டங்கொண்டு செந்தமிழ், சிவநெறி, இலக்கியம், பண்பாடு, வரலாறு ஆகிய துறைகளில் ஆய்வுக் கட்டுகரைகள் எழுதி வருபவர். இவரது பணிகள் போற்றத்தக்கன: பாராட்டுக் குரியன.

வரலாற்று உண்மைகளும், சரித்திரச் சான்றுகளும் மூடிமறைக்கப்பட்டும், அழிக்கப்பட்டும், மாற்றப்பட்டும் வரும் இனரீதியான அரசியல் பாரம்பரியங்களின் கீழ் தமிழர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் இவரைப் போன்றவர்களின் சேவை காலத்தின் கட்டாய தேவையாகும்.

மூடிமறைக்கப்பட்டும், புதைக்கப்பட்டும் கிடக்கும் தமிழர் பாரம்பரியங்களையும் பண்பாட்டுக்கோலங்களையும் தேடல்கள் மூலம் அவற்றின் தொன்மைச் சிறப்புக்களை வெளிக்கொண்டு வருவதில் இவர் முனைப்புடன் செயற்பட்டு வருகின்றார்.

மேலும் அவற்றை நாம் அறியும் வண்ணம் செய்வதில் இவர் காட்டும் ஆர்வமும், சான்றாதாரங்களும் காத்திரமானவை. இவர் பணி தொடரவும், நீடு வாழவும் பனங்காடு பாசுபதேஸ்வரப் பெருமானை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

கவிஞர் வ. ஞானமாணிக்கம்

‘அக்கரை மாணிக்கம்’

பாண்டிருப்பு - கல்முனை